DRAGOSTEA MAI PRESUS DE TOATE

JILLY COOPER

PUTEREA DRAGOSTEI

BESTSELLER

CLASIC S.R.L.

„ În timp ce-mi trăgeam rochia încet pe mine, mă gândeam la efectul pe care-l voi produce la intrarea în sufrageria aceea liniştită de ţară. Mi-am trecut pentru ultima oară peria prin păr şi m-am întors să mă privesc în oglindă. Era prima dată când o îmbrăcam pentru o petrecere, fiind şi fardată în acelaşi timp, iar impactul mi-a tăiat până şi mie răsuflarea. Ah, Doamne, mi-am zis în sinea mea, îi voi incita pe toţi diseară. Eram hotărâtă să-mi fac o intrare în toată regula."

PUTEREA DRAGOSTEI

JILLY COOPER

ISBN 973-96334-8-x

Lei 1950

JILLY COOPER

PUTEREA DRAGOSTEI

OCTAVIA

„Adu-mi iubitul cu plete aurii, am murmurat eu când, doar cu un prosop mare, albastru și pufos în jurul meu, m-am ghemuit pe podea, să-mi usuc părul. N-am așteptat mult.

S-a auzit un pas grăbit și o bătaie în ușă.“

Consilier literar: GHERASIM ȚIC
Coperta de GEORGE CRISTEA

Copyright: Jilly Cooper
Titlu original: Octavia

JILLY COOPER

PUTEREA DRAGOSTEI

OCTAVIA

Traducerea: GEORGIANA MIHAIL

Editura CLASIC
Bucureşti, 1994

ISBN 973-96334-8-x.

1

În clipa în care l-am văzut pe Jeremy West, am ştiut că trebuie să fie al meu. Eram la restaurantul Arabella şi urmăream unduindu-se pe ring o grămadă de debutanţi şi alţi neaveniţi care-şi închipuiau că dansează, când, deodată, perdeaua din frunze de bambus a fost dată într-o parte şi un bărbat blond şi-a făcut apariţia, uitându-se în jur după chelneriţă.

Chiar şi prin întunericul care estompează decorul de la Arabella, mi-am dat seama că avea o anumită distincţie – înalt, suplu, unul din acele chipuri frumoase, cu pomeţi ridicaţi şi ochi visători ca ai lui Rudolf Nureev.

Când chelneriţa s-a îndreptat spre el, l-am urmărit ca să observ dacă îşi aţinteşte lacom privirile asupra sânilor ei ridicaţi. N-a făcut asta. Fata l-a condus la două mese de a noastră. Se vedea că aşteaptă pe cineva. Apoi, prin perdeaua de frunze de bambus a apărut o fată durdulie care s-a oprit rotindu-şi de jur împrejur privirea mioapă. El s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn cu mâna, iar faţa i s-a luminat de un zâmbet ce-mi era oarecum familiar. Apoi am recunoscut-o. Era Gussie Forbes; fuseserăm colege de şcoală. Cum Dumnezeu reuşise să pună mâna pe un tip atât de mortal?

– Uită-te, am zis, înghiontindu-l pe Charlie. Asta-i Gussie Forbes, am fost colege.

Charlie s-a uitat pe deasupra ochelarilor săi foarte închişi la culoare, pe care-i purta doar ca să-şi facă remarcată ţinuta asemănătoare cu a unui mafiot.

– Nu pare să-şi fi revenit atât de bine ca tine, a remarcat el. Se observă că din revista pentru femei nu citeşte articolele despre slăbit şi se concentrează doar asupra celor despre „farmecul tridimensional". Presupun că vrei să dai buzna peste ea şi să vă amintiţi de dormitorul din internat şi de mustaţa profesoarei de franceză.

Dar nu-l mai ascultam.

– Priveşte, i-am zis. Comandă şampanie. Crezi că sărbătoresc ceva?

– Ce-ai putea să sărbătoreşti când te-ai pricopsit cu o puicuţă care arată în halul ăsta, a spus Charlie făcându-i semn chelneriţei să mai aducă nişte whisky.

Charlie are un succes nebun, e proaspăt îmbogăţit, tânăr şi, ca şi mine, fără nici un Dumnezeu. Nu-l preocupă nici o persoană decât în măsura în care îl poate ajuta în carieră sau îi îmbunătăţeşte imaginea proprie. Pe vremea aceea, tocmai începeam să mă plictisesc de el, iar el să se îndrăgostească de mine. Lucrul acesta mai mult mă enerva decât mă îngrijora. Eram obişnuită ca bărbaţii să se îndrăgostească de mine. După ce-i voi da papucii, Charlie îşi va obloji mândria rănită vreo două săptămâni, apoi îşi va schimba culoarea maşinii sale Ferrari şi va începe următoarea aventură.

Nu reuşeam să-mi iau ochii de la bărbatul care comandase şampanie pentru Gussie Forbes. Ea îşi ridica paharul în cinstea lui, iar el o ţinea de mână şi-i zâmbea frumos, tandru, descoperindu-şi gropiţele din obraji. Acum îşi plimba degetele pe obrazul ei. Era într-adevăr ceva de necrezut.

Charlie sporovăia despre magazinul lui cu îmbrăcăminte bărbătească chic, cine mai trecuse pe acolo şi cât de greu era să găseşti personalul potrivit. Gussie şi tipul ei s-au ridicat să danseze. El se mişca uşor, cu graţia unei pisici sălbatice. Gussie ţopăia dând din mâini şi legănându-şi fundul mare. Semăna cu un pui de elefant

care făcea baie într-o piscină. Charlie şi-a scos o tabacheră de aur, a aprins două ţigări şi mi-a dat mie una. Are tot felul de gesturi intenţionat sexy, dar care-şi au farmecul lor doar dacă eşti Cary Grant.

Gussie se zvârcolea şi-şi dădea părul peste cap într-un abandon total.

– Prietena ta n-a învăţat să danseze la şcoală, a remarcat Charlie privind-o amuzat şi îngrozit.

– Era mai înaltă decât majoritatea dintre noi, aşa că întotdeauna trebuia să ţină loc de partener de dans.

Ringul se aglomerase, iar Gussie şi prietenul ei dansau foarte aproape unul de celălalt. El îşi ţinea obrazul lipit de părul ei, dar privirile i se roteau leneş prin sală. Ea avea ochii închişi de extaz iar pe faţă un zâmbet prostesc. Dumnezeule, era la fel de bătută în cap cum fusese şi în şcoală.

Charlie mi-a pus mâna pe picior şi şi-a golit paharul. Mergem? m-a întrebat.

– Imediat. Hai să mai bem ceva.

Muzica se oprise iar ei coborau de pe ring chiar pe lângă masa noastră. Mi-am trecut mâna prin păr şi mi-am aranjat bretonul de pe frunte.

– Bună, Gussie, i-am zis tare.

– La naiba, a şoptit Charlie.

Gussie a străpuns întunericul cu privirea şi a clipit.

– Aici, am adăugat.

Brusc m-a văzut şi a scos un ţipăt strident de şcolăriţă emoţionată.

– Doamne, tu eşti, Octavia? Chiar tu să fii?

– Da, chiar eu. Vino să bem ceva.

Gussie şi-a făcut drum printre mese, cu faţa roză lucindu-i de emoţie şi cu pieptul săltându-i de efort.

– Mă bucur nespus că te văd, a zis şi mi-a sărutat obrazul pe care i l-am întins. Şi arăţi extraordinar.

L-a împins pe bărbatul blond în faţa mea.

– El e Jeremy West. Seara asta e deosebită pentru noi, tocmai ne-am logodit.

S-au logodit, deci! Pentru asta era şampania. Cel puţin bine că nu s-au căsătorit încă!

– Felicitări, le-am spus şi i-am aruncat una din privirile mele lungi şi seducătoare. Ce interesant!

Mi-a zâmbit şi el.

– Nu-i aşa?

– Jeremy, iubitule, a intervenit Gussie, ea este Octavia Brennen. Am fost colege de clasă, dar nu pentru multă vreme. Octavia a făcut ceva de-a dreptul îngrozitor: la sărbătoarea recoltei a mâncat un măr în biserică şi din cauza asta au dat-o afară. Viaţa a fost foarte mohorâtă după aceea.

– Cred şi eu, a zis Jeremy West. Doamne, ce surâs ameţitor avea.

– El e Charles Mancini, am adăugat.

Charlie a clătinat din cap enigmatic. Cu faţa lui de bandit mexican, cu costumul roz din piele şi cămaşa gri închis, arăta de-o potrivă sinistru şi fermecător. Nici o fată nu s-ar fi ruşinat să fie văzută în compania lui Charlie.

– Ce-ar fi să bem împreună ceva? am propus eu, ignorând lovitura răutăcioasă pe care am primit-o în picior de la Charlie.

Gussie şi-a ridicat privirea spre Jeremy.

– De ce nu? a răspuns ea.

El a clătinat din cap aprobator.

– Charlie, spune-i chelneriţei să mai aducă nişte scaune, am zis.

– Ce-aţi băut până acum? i-a întrebat Charlie ursuz.

– Şampanie, i-am răspuns eu, e sărbătoare, doar.

– Am băut destul, sunt deja ameţită puţin, a spus Gussie, aş lua un suc de portocale.

– V-am zis eu că e bătută în cap.

– Dar tu bei şampanie, nu-i aşa? l-a întrebat Charlie pe Jeremy.

– Mai bine whisky. Fac eu cinste rândul ăsta.

Charlie a dat din cap în semn că nu şi a chemat chelneriţa.

– V-aţi logodit chiar azi? i-am întrebat.

– De fapt ieri, a răspuns Gussie, aşezându-şi breteaua de la sutien pe umărul alb şi gras.

– Ai primit un inel?

– Da. Nu-i drăguţ? Şi a întins o mână scurtă şi butucănoasă care nu văzuse o manechiură niciodată. Pe degetul mijlociu strălucea un inel vechi – rubine şi perle înconjurând o şuviţă de păr.

– Jeremy l-a ales.

Bineînţeles că numai Jeremy ar fi putut să aleagă ceva de o frumuseţe atât de subtilă. Toţi tipii pe care-i cunoşteam mi-ar fi dat briliante sau safire mari cât ou de pescăruş.

– E splendid, am zis uitându-mă la Jeremy printre şuviţele de păr ale bretonului. Eşti norocoasă, Gussie. În zilele noastre sunt mai greu de găsit bărbaţi frumoşi care au şi gusturi rafinate.

Charlie n-a auzit remarca mea pentru că era ocupat să comande băuturile. Jeremy a roşit puţin.

– Da, nu-i aşa că e un bărbat frumos? a suspinat Gussie. Trebuie să mă ciupesc din când în când să mă conving că nu este un vis faptul că a ales o pocitanie ca mine.

– Încetaţi să mai vorbiţi despre mine ca despre un taur premiat, a zis Jeremy, dar pe un ton tandru, în timp ce-i aranja lui Gussie după ureche o şuviţă de păr.

Au sosit băuturile comandate.

– Doamne, mulţumesc mult de tot. Eşti foarte drăguţ, a zis Gussie zâmbindu-i radios lui Charlie. Mi-am amintit cât

de ridicol de recunoscătoare față de cele mai neînsemnate lucruri fusese întotdeauna.

– Şi ai un costum drăguț, a adăugat ea cu nostalgie în glas. Jeremy ar arăta superb în astfel de haine, dar e atât de conservator!

Mă aşteptam să-i sară țandăra lui Charlie, dar nu i-a sărit şi în curând a început să-i povestească totul despre magazinul lui. Ăsta era încă un lucru care o caracteriza: reuşea întotdeauna să-i facă pe oameni să vorbească despre ei înşişi şi le dădea impresia că e cu adevărat interesată de ceea ce spun.

I-am aruncat lui Jeremy o privire lungă şi meditativă. Şi-a lăsat ochii în jos mai întâi şi a luat o înghițitură de whisky.

– Aşa mai merge. Nu m-am dat niciodată în vânt după şampanie.

– Mie îmi place doar ca aperitiv, i-am spus. Când vă căsătoriți?

– În noiembrie, aşa ne-am gândit.

– Nu mai devreme?! Dar asta înseamnă ani lumină până atunci! De ce aşteptați atât de mult?

– Am multe datorii în momentul de față şi nu mă tentează ideea să trăiesc din banii lui Gussie.

Din câte îmi aminteam, Gussie avea ceva fonduri.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt editor. Dar mai scriu şi eu câte ceva.

– Ce anume?

– Ah, poezie, ceva critică sau recenzii, nimic din care să iasă bani.

Cu ochii lui albaştri visători şi cu părul lung, blond, arăta a poet, dar n-avea un chip fragil. Gura şi bărbia emanau o anumită forță. Mi-am scos o țigară iar el mi-a aprins-o. L-am apucat de mână ca să nu tremure flacăra şi m-am uitat la el pe sub gene. Oare simțea şi el atracția dintre noi? Şi-a pus bricheta în buzunar.

– De ce ți-au pus numele Octavia?

– M-am născut pe 25 octombrie. Pe atunci mama îl părăsise pe tata şi era îndrăgostită de altcineva. N-o amuza deloc apariția mea şi nici nu era preocupată să-mi găsească un nume. Aşa că m-a botezat după numele lunii. Nu e prea uşor să porți povara unui nume stupid.

– Ba nu, e frumos; şi ți se potriveşte. S-a căsătorit mama ta cu bărbatul după care era nebună?

– Oh, nu. A fost cu totul altcineva şi apoi altcineva şi apoi altcineva. Şi tata a fost căsătorit de două ori, dar nu mai trăieşte acum. Nu mai ştiu exact câți frați şi câte surori vitrege am.

– Cred că nu ți-a fost deloc uşor. Şi eu provin dintr-o familie destrămată, dar care nu-i făcută praf. Te întâlneşti cu mama ta?

– Ocazional, când nu e beată sau când vine la Londra. Mă duc foarte rar la țară ca s-o văd. Nu-mi plac scenele. E cam tristă acum. Îmbătrâneşte şi are crize îngrozitoare de tristețe în care-şi aminteşte de tata şi care-l scot din sărite pe actualul ei soț.

Cât de tandri şi compătimitori erau ochii lui şi cât de ridicol de lungi îi erau genele.

– Îmi pare rău, i-am zis, făcându-mi vocea puțin răguşită, prefăcătorie pe care mi-o perfecționasem de-a lungul anilor. N-am vrut să te plictisesc cu poveşti de familie. De obicei nu vorbesc niciodată despre asta.

Minteam. Era de fapt actul întâi din jocul de-a seducția al Octaviei Brennen: să le dau impresia că am nevoie de ocrotire.

– Sunt flatat că mi-ai povestit, mi-a spus el.

– Cum v-ați cunoscut?

– Gussie a bătut la maşină pentru mine o vreme, când secretara mea era la ski. Nu era extrem de eficientă, fiecare scrisoare trebuia refăcută, punea mereu hârtiile în alte plicuri, dar era atât de dulce încât, după ce s-a întors

secretara mea cea pricepută şi a pus totul în ordine, mi-am dat seama că-mi era dor de Guss. Am telefonat la agenţie, am început să ieşim împreună şi asta a fost.

– Nu mă surprinde, e atât de simpatică! Speram să nu sesizeze timbrul extrem de fals al vocii mele. Când eram colege mă apăra întotdeauna de brute.

– Da, te cucereşte.

Era evident că-l cucerise pe Charlie.

– Am încercat odată să ţin o cură de slăbire severă, spunea ea. Zi de zi, săptămână de săptămână nu mâncam nimic în afară de lăptuci şi peşte fript. Dar după şase săptămâni n-am reuşit decât să pierd un centimetru în înălţime. A râs în hohote. La fel Charlie şi Jeremy.

Puseseră ultimul disc al formaţiei Rolling Stones. M-am aplecat sprijinindu-mă în coate să-mi scot în evidenţă decolteul. L-am observat pe Jeremy aruncând o privire şi întorcându-şi capul rapid.

– Îmi place la nebunie melodia asta, am zis.

– Ce mai aşteptăm? a spus Charlie şi s-a ridicat.

Dansul este ceea ce ştiu să fac cel mai bine. Parcă îmi eliberează toate frustrările din corp şi tot răul din suflet.

Purtam o rochie lungă, aurie, semi-transparentă, de aceeaşi culoare cu părul şi mai multe lănţişoare de aur la gât. Mă simţeam ca o plantă de mare în voia fluxului muzicii, legănându-mă când într-o parte, când în alta. Ştiam că toată lumea din restaurant se uită la mine, femeile cu invidie, bărbaţii cu lăcomie.

Şi Charlie dansa superb; corpul lui părea că se transformă în cauciuc. Niciodată nu-mi place de el mai mult ca atunci când suntem pe ringul de dans. Printr-o şuviţă de păr blond am observat că Jeremy se uită la mine. S-a întors şi i-a şoptit ceva lu Gussie, care a zâmbit şi s-a uitat în direcţia mea. Muzica s-a oprit. Charlie şi cu mine ne-am întors la masa noastră ţinându-ne de mâini.

– Plecăm, i-am anunțat, cu convingerea că aceasta era o replică ideală de final.

– Plecați acasă? a întrebat Gussie.

– Nu, mergem în altă parte, a răspuns Charlie. Un prieten de-al meu a deschis un local de curând. Vreți să veniți? Charlie *își* modificase glasul.

Jeremy s-a uitat la Gussie iar ea a dezaprobat din cap.

– Trebuie să ne trezim amândoi foarte devreme mâine, dar lasă-mi numărul tău de telefon, Octavia. Trebuie să ținem legătura.

– Trebuie, am aprobat, fixându-l fără jenă pe Jeremy. Trebuie să veniți la mine pentru cină.

– Da, ne-ar plăcea, a spus el, accentuând ideea de plural.

Chiar şi după ce am ajuns, în cele din urmă, acasă, tot mai simțeam că plutesc şi nu eram în stare să îmi ascund zâmbetul exaltat de pisică de pe față. În timp ce urcam cu liftul aveam sentimentul că o să mă înalțe prin acoperiş direct până la stele.

Aveam un apartament frumos. Fratele meu, Alexandru, care este expert în decorațiuni, m-a ajutat să-l pun la punct. Rămâneau toți fără răsuflare când îl vedeau. Într-o parte şi în alta a sufrageriei mari erau două vase imense cu plante cărnoase care dădeau încăperii un aspect de junglă. Unul din pereți era tot din sticlă şi de-acolo se vedeau platanii luminați de felinare din Green Park.

Mi-am aruncat pantofii şi picioarele mi s-au cufundat în mocheta groasă, albă.

Aproape în acelaşi moment a sunat telefonul.

– Vrei să răspunzi tu? l-am rugat pe Charlie.

– Daa? a spus Charlie ridicând receptorul. E cineva pe care-l cheamă Ricardo, a adăugat el. Parcă sună de departe.

– Crăp de plăcere, i-am zis luând receptorul. Du-te şi scoate o sticlă din frigider, iubitule, l-am rugat cu voce tare, astfel încât să audă Ricardo.

– Bună, dragule, i-am zis lui Ricardo.

După ce am încheiat convorbirea, am intrat în dormitor. Charlie stătea întins gol pe cuvertura de blană, sorbind din şampanie. Arăta bine, dar era îmbufnat. Pe perete, deasupra capului lui, era aşezat tabloul meu preferat: o pictură italiană în ulei, din secolul al şaisprezecelea, reprezentându-l pe Adam şi Eva în grădina Edenului, înconjuraţi de sute de animale şi păsări.

– E absolut necesar, insistase fratele meu, să ai la ce să te uiţi din pat în timpul unui act sexual foarte îngrozitor de plictisitor? Cunoşteam tabloul acesta foarte bine.

Ignorându-l pe Charlie, m-am dezbrăcat fără grabă şi m-am aşezat în faţa măsuţei de toaletă, admirându-mi chipul reflectat în oglinda triplă. Mi-a plăcut ce-am văzut. În lumina difuză trupul meu avea căldura unei piersici, iar sânii, în contrast cu subţirimea restului corpului meu, aveau o rotunjime grea şi aurie. Am început să-mi perii părul cu voluptate.

– Cine-i Ricardo? m-a întrebat Charlie încercând să pară indiferent.

– O parte cam insistentă din trecutul meu, i-am zis. Doar ştii că nu-mi scapă niciodată un italian.

Charlie a râs.

– Sper că face parte din trecut.

S-a ridicat, a traversat camera, s-a oprit în spatele meu, a început să-mi mângâie umerii şi s-a aplecat să mă sărute. Avea corpul ars de soare. Fire albe i se zăreau în părul întunecat.

Împreună alcătuiam o imagine fermecătoare, ca dintr-un film de Fellini.

– Vino, Narcis, e timpul să ne băgăm în pat.

După aceea – a întins mâna după şampanie şi mi-a dat un pahar.

– Dumnezeule, ai fost extraordinară în seara asta, a murmurat el somnoros, în timp ce eu îmi examinam în oglindă figura ciufulită, dar tot agreabilă. Ce-a fost cu tine?

– E vina ta, i-am zis şi am râs uşor. N-avea nici un rost să-i spun că în timp ce făceam dragoste m-am folosit de toate şiretlicurile ca să-mi imaginez că în locul lui e Jeremy West.

A adormit aproape imediat, cu mâinile în jurul meu. Îmi era îngrozitor de cald. M-am răsucit şi m-am desprins din îmbrăţişarea lui, m-am întins pe spate gândindu-mă la Jeremy, memorând fiecare trăsătură de pe faţa lui şi fiecare cuvânt pe care mi-l adresase. Faptul că era logodit cu Gussie nu mă îngrijora câtuşi de puţin: era într-un fel ca o provocare.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dus la baie, m-am demachiat, apoi mi-am masat tot corpul cu loţiune. După aceea am înghiţit câteva somnifere, am scos telefonul din priză şi m-am cufundat într-un somn fără vise.

2

Când m-am trezit din somn, pe la două după-amiaza, Charlie plecase lăsându-mi un bilet pe pernă, în care-mi scrisese că mă iubeşte şi să-l sun când o să fiu în stare. Am băgat telefonul în priză şi a început să sune imediat.

– Alo, aici Ambasada Marocului, am zis eu.

– Octavia, *eşti* îngrozitoare; sunt Gussie, mi-a răspuns o voce gâfâită şi nerăbdătoare.

– Gussie, ce drăguţ!

– M-am gândit să te sun cât mai curând ca să nu pierdem *legătura*.

– Trebuie neapărat să veniţi la cină.

– Ne-ar plăcea, dar, de fapt, avem un plan. Ai vreun program pentru sfârşitul săptămânii viitoare?

– Ar trebui să mă duc în Franţa, dar nu-i nimic precis.

– Ei bine, atunci cred că o să ţi se pară îngrozitor de plicticos, dar Jeremy a închiriat o barcă împreună cu un amic pentru săptămâna următoare. Ne-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să vii şi tu.

– S-ar putea să am rău de mare, i-am zis încercând să-mi ascund emoţia din glas.

– Imposibil! E doar un vaporaş şi nu vom naviga decât de-a lungul canalelor, oprindu-ne unde avem chef. Vrei să-l iei şi pe Charlie?

– O să fie plecat, am minţit-o. Nu-i mare lucru între noi, suntem doar amici.

– N-ai nici un tip deosebit pe care ai vrea să-l aduci?

– Am avut. Urma să ne căsătorim, dar a murit într-un accident de maşină nu de mult, anul ăsta.

– Oh, biata, biata Tavy, a spus ea, pronunţându-mi fără să-şi dea seama pseudonimul din zilele de şcoală. Oh, Doamne, îmi pare rău.

A urmat o pauză.

– Bine, oricum, s-a bâlbâit ea. Dacă nu vrei să aduci pe nimeni, Jeremy se gândise... îl cunoşti pe Gareth Llewellyn?

– Nu, ar trebui să-l cunosc? Numele îmi este oarecum familiar.

– E un prieten bun de-al lui Jeremy. De multă vreme încercăm să-l convingem să vină pe vaporaş, dar are atât de mult de lucru încât nu poate niciodată să scape. Cred că o să-ţi placă, este extrem de atrăgător.

Nu-mi păsa cum era. Mintea mea o luase deja razna, visam să fie un weekend lung, să plutesc de-a lungul canalelor, ziua să stau tolănită pe punte în costum de baie, noaptea să-mi strălucească părul în lumina lunii – cum era posibil să nu-l agăţ pe Jeremy?

– Sună grozav, i-am spus. Mi-ar face plăcere să merg. De ce nu vii cu Jeremy luni la cină'ca să mai discutăm despre asta?

Am plănuit cina de luni ca pe o operaţiune militară. Pentru că sunt o gospodină lamentabilă şi e mai mult ca sigur că aş strica şi un piure de cartofi, am aranjat să-mi fie trimisă mâncarea de la restaurantul din colţ, astfel încât s-o pot prezenta drept rodul eforturilor mele.

Era clar că Gussie îi dăduse de înţeles lui Jeremy că sunt un fluturaş frivol, dar eram hotărâtă să risipesc aceste impresii. Am cutreierat magazinele până când mi-am găsit o rochie în care arătam atât serioasă cât şi sexy şi am cumpărat toate cărţile lui Jeremy – două volume subţiri de poezie şi o carte de critică a poeziilor lui

John Donne. Poeziile lui Jeremy mi s-au părut destul de indescifrabile. Iar prefața, auto-elogioasă și lungă, scrisă tot de Jeremy nu m-a făcut decât să le înțeleg și mai puțin.

Când a sunat soneria dădeam cu spray prin apartament. Gussie stătea în fața lui Jeremy, ținând în mână o cutie imensă cu bomboane.

– Sunt pentru tine, mi-a spus ea și m-a prins într-o îmbrățișare de urs. Ești singura mea prietenă care n-are nevoie să țină cură de slăbire. Doamne, arăți extraordinar în albastru!

Nu puteam spune același lucru și despre ea. Purta o rochie stacojie care nu se potrivea cu tenul ei îmbujorat. Am intrat în sufragerie și am turnat băuturi tari pentru toată lumea.

– Ce minunat e să ai un apartament ca ăsta, doar al tău, a spus Gussie prăbușindu-se pe canapea.

– Abia aștept să plecăm vineri din Londra, am zis eu.

– Și eu, a spus Gussie în timp ce se îndopa cu nuci, ca o veveriță flămândă. Biroul meu e ca un furnal. Apropo, Gareth *va* veni. L-am ademenit spunându-i cât de mortală ești.

– Ei bine, atunci îi e sortită o dezamăgire amară, am afirmat eu privindu-l pieziș pe Jeremy.

– Nu în ceea ce te privește, a răspuns privindu-mă și el fix, până când mi-am plecat sfioasă privirile.

Oh, Dumnezeule, gândeam, începe să meargă. M-am așezat pe canapea, întinzându-mi picioarele lungi și bronzate. L-am observat pe Jeremy privindu-le pe furiș. Nu-l condamnam, erau o priveliște cu mult mai frumoasă decât butucii lui Gussie, dezvăluiți aproape în întregime de fusta care i se ridicase.

– Gareth vrea să trecem toți pe la el după cină, ca să bem ceva, a spus Gussie. Zice că e prea mult de așteptat până vineri.

– Îl simpatizezi? l-am întrebat pe Jeremy ca şi când numai părerea lui conta.

– Da. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Am fost colegi la Oxford. Tatăl lui a fost un miner galez, iar el un bursier scandalagiu. Dar a ieşit şef de promoţie până la urmă.

– Are o minte ascuţită ca briciul, dar nu e deloc academic, a adăugat Gussie. Nu-şi doreşte decât să câştige grămezi de bani. Acum are firma lui, mii de omuleţi lucrează pentru el şi-i ridică zgârie-nori. Este cel mai energic bărbat din câţi am cunoscut.

– Istovitor, am zis în timp ce-i umpleam paharul lui Jeremy.

– Nu foarte, a continuat Jeremy. Uneori simţi că nu trebuie să-i stai în preajmă. Dar în general e simpatic.

– N-o să se plictisească pe vaporaş?

– Nu, dacă eşti şi tu acolo. Îi plac fetele.

– Oh, da, a oftat Gussie. Este extrem de atrăgător. Într-un fel te face să te simţi numai trup.

Cina a fost un adevărat succes. Cei de la restaurantul Luigi se întrecuseră pe ei înşişi. Atât Jeremy cât şi Gussie erau extrem de impresionaţi.

La cafea am desfăcut bomboanele aduse de Gussie.

– Oh, nu trebuie să faci asta, a zis Gussie aşezându-se mai bine pe canapea. Pentru tine le-am cumpărat.

Imediat după aceea mi-am aruncat asul. M-am întors spre Jeremy şi i-am zis:

– De ce nu mi-ai spus că tu eşti *acel* Jeremy West? Ai fost ca un zeu pentru mine multă vreme. Am toate cărţile tale.

Cât de drăguţ era când se înroşea!

– Şi chiar le-ai citit?

– Bineînţeles. Cele mai multe dintre poezii le ştiu pe de rost. Cel mai mult îmi place aceea despre gara Victoria

văzută noaptea târziu. Şi i-am recitat repede câteva versuri.

Nimic nu l-a mai putut opri după aceea. Nu mai avea nevoie din partea mea decât de o încuviinţare din când în când. Nu ascultam ce-mi spunea, eram prea preocupată să mă holbez, hipnotizată, la ochii lui. Gussie a fost cea care l-a oprit în final, după ce terminase bomboanele.

– Iubitule, dacă mai mergem la Gareth, să ştii că e trecut de zece.

Era plin de remuşcări.

– Iubito, îmi *pare* nespus de rău. Ştii bine că încercarea de a mă opri atunci când vorbesc despre pasiunile mele seamănă cu aceea de a traversa o autostradă la o oră de vârf. A luat-o de mână şi a mai zis:

– Se întâmplă atât de rar să găseşti o persoană care înţelege cu adevărat ceea ce încerc să spun.

– Spre deosebire de mine, a completat Gussie fără răutate. Hai repede să spălăm vasele.

– Nici vorbă, am spus eu categoric. N-aveam de gând s-o las să vadă în bucătărie pungile în care îmi fusese adusă mâncarea de la Luigi.

– Bine, dacă aşa vrei. Pot să mă duc la toaletă?

Am intrat cu Jeremy în sufragerie.

– Iată-le, am zis şi i-am arătat cărţile aşezate pe unul din rafturile de jos. Le scosesem coperţile şi le murdărisem puţin.

M-a privit o secundă.

– Să ştii că eşti foarte imprevizibilă.

– Sunt?

– Daa. Săptămâna trecută, când ne-am cunoscut, credeam că eşti una dintre acele fete incredibil de frumoase, dar care nu sunt în stare decât să arate extraordinar. Acum aflu că ştii cum să faci un apartament să arate minunat, găteşti ca un înger şi parcă ştii mai multe

lucruri despre cărți decât orice femeie pe care am cunoscut-o.

– Scopul meu este să mă fac plăcută, i-am răspuns. Ai o țigară?

– Bineînțeles. Și a aprins una pentru mine.

– Gussie pare hotărâtă să mă cupleze cu acest Gareth.

– Gussie e o romantică; își dorește ca toată lumea să fie la fel de fericită cum este ea. Sunt sigur că o să-ți placă. Majoritatea femeilor îl plac.

– Sunt selectivă, i-am zis cu prudență. Prefer să-mi aleg singură partenerii.

Pentru prima dată ne-am privit cu adevărat, pe-ndelete, îndelung, studiindu-ne chipurile reciproc, fără putința de a ne desprinde ochii unul de la celălalt.

– Încetează, a spus el, dar destul de blând. Gussie o să se întoarcă imediat.

Fierbintea noapte de iunie strălucea de atâtea stele. Am pornit cu mașina prin Londra, cu capota lăsată și radioul dat la maxim, într-o stare de nebunie. Toți eram puțin amețiți. Și pentru că mașina n-avea decât două locuri, am insistat să mă așez în compartimentul pentru bagaje din partea dreaptă, astfel încât să-i surprind privirea lui Jeremy în oglinda șoferului. Când lua câte o curbă îmi puneam ușor degetele pe umărul lui.

Dintr-o dată am simțit o undă de remușcare. Poate că întreceam măsura încercând să i-l suflu lui Gussie. Apoi am observat-o pe Gussie punându-i mâna pe picior, dar gestul ei nu era sexy, ci doar un fel de-a arăta că-i e alături, ceea ce m-a cutremurat de gelozie. Remușcarea mi-a dispărut pe loc. Orice fată care-și permite să se îngrașe ca Gussie merită, oricum, să piardă un bărbat ca Jeremy.

Când m-am dat jos din mașină am reușit să-mi arăt cât mai mult picioarele. În rândul caselor mari, albe și ele-

gante din Kensington, cea a lui Gareth Llewellyn făcea notă discordantă. Era vopsită-n violet, iar uşa de-un cărămiziu strălucitor. Cât de ostentativ poate fi cineva, mă gândeam.

Pe neaşteptate, uşa ne-a fost deschisă de o fată cu părul lung şi roşu, ochii de culoarea renglotei[1] şi picioare interminabile.

– Domnul West, a spus ea zâmbindu-i pisiceşte lui Jeremy. Intraţi. Domnul Llewellyn este sus: urmaţi-mă.

La etajul al treilea, în pragul uşii, stătea un bărbat înalt, bine legat şi fuma un trabuc. Jeremy s-a aruncat în braţele lui, l-a apucat de cămaşă, bolborosind ceva despre petrecerea de la care venea.

– Coniac, a cârâit el şi a trecut clătinându-se pe lângă bărbatul cu trabuc, prăbuşindu-se pe un morman de pernuţe. Gussie a izbucnit în râs.

– Cred că e cam ameţit. Bună, dragă Gareth, i-a spus ea şi l-a sărutat. Ea este Octavia Brennen. Nu-i aşa că-i mortală?

– Bună, ce faci? l-am întrebat pe un ton formal, pentru că eram stânjenită.

– Foarte bine, mulţumesc, m-a imitat el privindu-mă din cap până în picioare pe-ndelete, ca un judecător care examinează o prostituată.

S-a întors şi i-a zâmbit lui Gussie.

– E frumoasă, Gus, e pentru prima dată când nu exagerezi.

– Sunteţi siguri că nu v-aţi mai cunoscut? a spus Gussie. Aşa aş fi crezut, având în vedere că amândoi sunteţi plini de bani.

Gareth Llewellyn m-a mai examinat o dată şi a dat din cap negativ.

[1] Renglotă = prună verde (nota trad.)

– Nu, nu uit niciodată un trup. E adevărat că a venit pe scări? Credeam că astfel de fete apar doar pe coş, de Crăciun.

Vocea lui era joasă în ambele sensuri ale cuvântului, cu un accent galez slab, dar foarte distinct. Aveam sentimentul că râde de mine. Gussie chicotea din ce în ce mai mult; începea să mă calce de-a binelea pe nervi.

L-am însoţit cu toţii pe Jeremy într-o cameră ce semăna cu un apus de soare de la sfârşitul unui film în culori, în care perechile apar ţinându-se de mână – pereţi de un roz strălucitor, acoperiţi de cărţi şi tablouri, draperii stacojii, parchet care strălucea acolo unde nu era acoperit de carpete roz, mitoase, grămezi de pernuţe din blană albă şi o canapea lungă, portocalie. Arăta cam vulgar, dar mergea. Pe jos erau împrăştiate hârtii, iar fata care ne deschisese uşa a început să le strângă.

– Îmi plac la nebunie pernuţele tale, a zis Gussie afundându-se într-o grămadă alături de Jeremy.

– Sâmbăta trecută, mahmur fiind, le-am cumpărat din Habitat. Cel puţin îi ţin pe toţi la orizontală, a spus Gareth făcându-mi cu ochiul şi îndreptându-se către un raft cu cărţi legate în piele. În clipa următoare a apăsat pe un buton şi toată opera lui Walter Scott a alunecat înapoi, dând la iveală un vast bar cu cocktail-uri.

– Deci, a zis el. Ce vrea să bea fiecare?

N-aveam nici o îndoială că *nu* era genul meu. Faţa lui era greoaie, cu maxilare proeminente şi puternice, nasul mare, coroiat, gura senzuală şi ochii negri, răutăcioşi, care parcă râdeau fără încetare de o glumă doar de el ştiută.

Avea tenul arămiu, părul des şi negru, spicat prea devreme cu fire argintii, îi trecea de guler, iar perciunii îi ajungeau până pe obraji. Purta o pereche de pantaloni gri deschis din catifea cord şi o cămaşă bleumarin desfăcută

la gât, dând la iveală un smoc de păr negru. Umerii înalți şi masivi nu reuşeau să estompeze grosimea taliei.

Mi-a întins un pahar.

– Ține, iubito. E un adevărat D.P.

– D.P.?

– Desface picioarele. Nu dă greş niciodată.

M-am întors cu spatele, roşie de mânie.

Până când ne-a turnat tuturor băuturi în pahare, căpuşorul cel frumos adunase toate hârtiile de pe jos.

– N-ați cunoscut-o pe doamna Smith, nu-i aşa? Ea este P.A.[1] a zis Gareth. În cazul ei, A vine de la Afrodisiac. Vrei să bei ceva, scumpo?

A dat din cap în semn că nu şi i-a zâmbit pisiceşte.

– Ar trebui să plec acasă. Bietul meu soț s-o fi întrebând ce naiba se întâmplă.

– Te conduc, a zis Gareth. Nu stau mult, a adăugat către noi.

– Nu-i magnific? a întrebat Gussie.

– Minunat, am răspuns fără entuziasm.

Avea o forță primitivă. Înțelegeam de ce unele femei mureau după el, dar mie nu-mi plăcea. Detest bărbații voinici cu o sexualitate agresivă. Îmi dau o stare de claustrofobie. Îmi plac parteneri tandri, reținuți, subtili. Gareth Llewellyn era la fel de subtil ca o locomotivă suprasolicitată.

M-am plimbat prin cameră examinând lucrurile şi dându-i lui Jeremy ocazia să-mi admire corpul. Am evitat să mă uit mai mult într-o cameră alăturată, după ce zărisem acolo unul dintre cele mai mari paturi duble pe care le văzusem vreodată. Mă aşteptam să văd o blondă în pijama aurie de lamé trezindu-se şi ridicându-se de sub cearceafuri. O adiere de vânt flutura draperiile aducând prin fereastră o mireasmă de rezede şi frunze de tutun.

[1] P.A. – abrev. Personal assistant = secretară particulară (nota trad.)

M-am uitat afară. Jos în fața casei, Gareth Llewellyn discuta cu doamna Smith. Deodată a luat-o în brațe și a sărutat-o cu pasiune. I-a dat drumul după un minut și i-a deschis ușa mașinii. Ea l-a mângâiat pe obraz.

Când s-a întors ca să intre în casă, și-a ridicat privirile, m-a văzut uitându-mă la el și a zâmbit.

Suna telefonul. Gussie a ridicat receptorul.

– Alo, da. E jos. Stai o clipă. Gareth, a strigat ea. La telefon.

A făcut un gest de scuză când a intrat și a apucat receptorul.

– Vinnie, păpușico, ce faci? Daa. Și mie mi-a fost dor de tine. Iubito, nici o șansă în seara asta. Sunt ocupat până peste cap cu niște persoane, iar mai târziu am de lucru. Mâine am o zi îngrozitoare. Ascultă, iubito, miercuri seara îți convine? Doamne, vocea lui galeză putea să te pună pe jar.

Încercând să nu-l ascult m-am întors către Jeremy. El mi-a zâmbit încurajator.

– Ce scriitori îți mai plac? l-am întrebat.

– Keats, bineînțeles, Thomas Campion, o parte din A.E. Housman.

– Care-i părerea ta despre Robert Browning? l-am întrebat.

– De ce vrei s-o știi? a intervenit Gareth venind de la telefon. Se însoară cu cineva cunoscut?

Gussie a chicotit.

– Să nu dai buzna peste ei. Au purtat conversații intelectuale toată seara. Ce zici, Tavy, n-ar fi ideale culorile draperiilor lui Gareth pentru rochiile domnișoarelor mele de onoare?

Și după aceea am fost obligată să-i ascult pălăvrăgeala despre nuntă. M-am întins pe podea cu spatele sprijinit de canapea, mâinile la ceafă ca să-mi scot în

evidență bustul și fusta ridicată. Cu cealaltă ureche ascultam conversația dintre Jeremy și Gareth.

– Păsărica asta chiar îți este secretară?

– Doamna Smith? I-a întrebat Gareth. O păpușică, nu-i așa?

– N-o deranjează să lucreze până la ora asta?

– Domnul Smith este actor. Orele neregulate n-o deranjează. Așa că nu te mai frământa, n-o să-ți înfigi niciodată dinții în prăjitura asta.

Sună telefonul. Era o convorbire cu America de Sud. Gareth, pretinzând că e vorba de afaceri, a intrat în dormitor cu telefonul. Eu și Jeremy ne-am mai turnat ceva de băut.

– Se poartă mereu în felul ăsta? l-am întrebat.

– Cu fetele? De obicei, nu întotdeauna. Nu încearcă să demonstreze nimic, e doar lacom. Nu-i scapă nici una.

– Ar trebui să se însoare, a intervenit Gussie. Are nevoie de dragostea unei femei cumsecade.

– La fel de bine ar avea nevoie de dragostea a patru amante ca să-l țină în formă, am spus eu. Instalați vreun telefon pe vapor?

– Nu, asta-i una din condițiile lui, fără telefoane, a spus Gussie. Am să fac niște cafele.

A ieșit din cameră. M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat către șemineu ca să examinez teancul de invitații – petreceri, mese de seară, recepții. Jeremy s-a apropiat și stătea lângă mine. Am ridicat ochii și am zărit reflectată în oglinda imensă de deasupra șemineului imaginea noastră, unul lângă celălalt.

– Ce ciudat, am zis eu încet. Ai observat cât de mult semănăm, blonzi și cu ochii albaștri? Am putea fi frate și soră. Întotdeauna am avut senzația că în orice legătură există un dram de incest.

Respirația lui Jeremy se accelera, iar ochii aproape că-i luceau de plăcere.

– Trebuie să ştii că nici pe departe nu mă simt ca un frate lângă tine.

M-am uitat la el şi mi-am umezit uşor buza de jos cu limba.

– Atunci *cum* te simţi? l-am întrebat încet.

– Al naibii de tulburat şi nu mă amuză deloc nopţile albe.

– Oh, nici pe mine, nici pe mine. Ştii că nu-i nimic de făcut.

– Ştiu, dar asta nu mă poate opri să mă simt obsedat de tine. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. A făcut o pauză. Cred că foarte mulţi bărbaţi ţi-au spus asta.

– Câţiva, dar cei mai mulţi n-au spus-o cu seriozitate.

– Dar eu aşa am spus-o, a adăugat el cu mânie.

– Preferi să *nu* vin pe vaporaş?

– Ba vreau să..., bine... dar Gussie are să fie atât de dezamăgită.

– Îţi dai seama cât de dificil va fi să fim împreună tot timpul.

– Probabil că vom înnebuni amândoi, dar e mai bine aşa decât să nu vii din cauza mea.

Am făcut un pas către el.

– Va trebui să ne bazăm amândoi pe stăpânirea de sine, asta-i tot.

– Oh, eu n-aş face asta, s-a auzit o voce din pragul uşii. Din experienţa mea vă spun că asta nu-i o metodă infailibilă.

Ne-am întors îngroziţi, găsindu-l pe Gareth privindu-ne. Ochii lui nu mai râdeau de data asta. Avea o privire calmă, prevenitoare şi periculoasă. N-a zis decât:

– Paharul tău e gol, Octavia.

Apoi a intrat Gussie, agitată, cu cafelele. Cât de mult auzise? Mi-am muşcat buza de ciudă.

După aceea am făcut planuri pentru weekend, cine ce să aducă, ce rută să urmăm. N-am contribuit prea mult. Eram prea zdruncinată. Nici nu-l puteam privi pe Jeremy.

– Când ați plănuit să pornim? a întrebat Gareth.

– Vineri la prânz. Dar tu?

– Am întâlniri toată ziua. N-am să pot scăpa înainte de cinci. S-a întors către mine. Când termini serviciul?

– Nu muncesc, i-am răspuns cu aroganță.

– Trebuia să-mi dau seama. Viața personală trebuie să fie o activitate care îți mănâncă tot timpul. Vin să te iau cu mașina.

– Nu, am răspuns eu mult prea repede. Vreau să plec mai devreme, cu Jeremy și cu Gussie; în felul ăsta îi pot ajuta să facă ordine pe vaporaș.

Fața lui brunetă a devenit dintr-o dată o mască a răutății.

– Nu crezi că tinerii îndrăgostiți ar trebui să petreacă un timp singuri? Trei înseamnă deja o mulțime.

– Da, vino cu Gareth, Tavy, a zis Gussie, mulțumită că eforturile ei de a ne cupla dădeau rezultate. Va fi plăcut pentru el să aibă cu cine veni. E o muncă neplăcută și grea să pregătești vaporașul, dar va fi totul frumos când veți ajunge amândoi.

– Nu mă dau în lături de la o muncă grea, am rostit eu scurt.

– Nu, fireşte că nu, a adăugat ea consolator. Poți să te ocupi cu prepararea mâncării la bord, dacă asta te face mai fericită.

Nu mă făcea. N-o să mai fie nici un restaurant Luigi pe canalele Tamisei de unde să aduc mâncarea. Am început să casc.

– Octavia e obosită, a zis Jeremy. Trebuie să plecăm.

În timp ce coboram scările telefonul a sunat iar. Gareth a răspuns de la primul etaj.

– Charlotte, dragă, e minunat, să te aud. Stai o clipă, iubito, tocmai conduceam nişte prieteni. A acoperit cu o mână receptorul.

– Ne vedem vineri.

S-a întors apoi către mine.

– Spune-mi adresa ta.

– Strada Mayfair, numărul 11.

– Vin să te iau pe la cinci şi jumătate.

– Nu-i un tip excelent? m-a întrebat Gussie când am ajuns în stradă. Oh, la naiba, am uitat lista cu case pe care mi-a dat-o.

S-a năpustit înapoi în vilă.

Eu şi Jeremy ne uitam unul la altul. Ochii lui arătau ca două pete negre pe faţa palidă.

– Crezi că Gareth şi-a dat seama despre ce vorbeam? l-am întrebat.

– Aşa cred. N-are importanţă. Ţi-a plăcut de el până la urmă?

– Nu e genul meu. Arată ca un şofer de camion.

– Care-i genul tău?

– Tu, i-am răspuns.

3

A doua zi era extrem de cald. Londra se ofilea, dar eu înfloream. Mă simțeam absurd de fericită și mi-am petrecut aproape toată ziua stând goală pe balcon, bronzându-mă și neluându-mi ochii de la cerul al cărui albastru îmi amintea de privirile lui Jeremy.

Am refuzat toate invitațiile săptămâna aceea și mi-am asigurat câte zece ore de somn pe noapte luând prea multe somnifere. Am cheltuit o avere ca să-mi cumpăr ținute pentru weekend. Eram doar un pic dezamăgită că nu mă sunase Jeremy. Dar numărul meu nu era trecut în cartea de telefon și nici lui Gussie n-ar fi putut să i-l ceară.

Joi dimineață am avut iar acel coșmar periodic – mai înspăimântător decât până atunci. Visul începea de fiecare dată la fel. Tata mai trăia încă și, în ciuda faptului că eram matură, mă paraliza teama copilărească de întuneric atunci când coboram pe furiș scările și auzeam din ce în ce mai tare cearta părinților mei, fără să îndrăznesc să aprind lumina pentru că știam că mama va țipa la mine. Când ajungeam la capătul de jos al scărilor distingeam ce rostea mama cu glasul încâlcit din cauza băuturii.

– M-am săturat, te părăsesc și am să-l iau pe Xander cu mine.

Apoi începea și tata să strige că doar peste cadavrul lui are să-l ia pe Xander. Apoi țipa mama.

– Poți atunci s-o păstrezi pe Octavia.

Iar tata răspundea:

– N-o vreau pe Octavia; cum naiba ar putea s-o vrea cineva de vreme ce ai distrus-o.

– Cineva trebuie s-o ia, urla mama mea.

– În nici un caz eu.

Apoi am început să țip, am împins ușa și-am deschis-o, iar acolo stătea mama urâțită de băutură și cu fața roșie. Ea și tata se uitau amândoi la mine cu vinovăție și groază în același timp, întrebându-se ce auzisem din conversația lor. Apoi deodată parcă, tata a luat înfățișarea lui Jeremy și a strigat:

– Nu-mi pasă ce a auzit. Eu tot n-o vreau.

M-am trezit țipând, cearceafurile erau ude de sudoare. Câteva minute am stat întinsă cu ochii deschiși, plângând ușurată, ascultând cum bătăile puternice ale inimii se diminuau și simțind teroarea îndepărtându-se. M-am ridicat apoi din pat, am luat câteva pastile de Valium și, cu mâna tremurătoare, mi-am aprins o țigară. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, doar ca să-mi demonstrez că există cel puțin o persoană care să mă vrea. Măcar de-aș fi putut să-l sun pe Jeremy, dar era prea devreme să-i arăt cât de vulnerabilă sunt. Nici cu Charlie nu puteam discuta. Ar însemna să luăm totul de la capăt. Mi-au căzut ochii pe fotografia cu rame de argint așezată pe măsuța de toaletă și mi-am dat seama că Xander trebuie să se fi întors din Bangkok. Pe vremea aceea Xander era singura ființă din lume pe care o iubeam cu adevărat și în care aveam încredere. Nu pentru că aș fi putut conta pe el să se poarte frumos și să nu mai facă lucrurile cele mai oribile, dar pentru că știam că ține la mine și că dragostea lui era mai intensă datorită sentimentului de vinovăție pe care-l avea, căci își dădea seama că părinții noștri îl adoraseră pe el, iar pe mine nu mă iubiseră niciodată. Cu patru ani mai mare decât mine,

Xander îmi luase întotdeauna apărarea pe când eram copii. Mă protejase de succesiunea de doici cu care mama nu se înțelegea niciodată, iar mai târziu de succesiunea taților posibili și actuali care s-au perindat prin casă.

M-am uitat la ceas: era zece și patruzeci și cinci de minute. La acea oră până și Xander trebuia să fi ajuns, chiar dacă era renumit că nu vine niciodată la timp la birou. Am format numărul de la firma Seaford-Brennen.

– Aș putea să vorbesc cu Alexander Brennen, vă rog?

Secretara lui Xander era o scorpie, dresată să țină oamenii la distanță, dar mie îmi făcea mereu legătura. Mi-a răspuns chiar el.

– Draga mea, Octavia, aveam de gând să te sun azi, mi-a zis el pe un ton slab, monoton, tărăgănat, despre care-mi plăcea să cred că devenea mai tandru și mai puțin defensiv atunci când vorbea cu mine.

– Cum a fost la Bangkok? l-am întrebat.

– Ca într-un basm – literalmente – am stat pe strada Pat Pong, unde nu existau decât baruri pentru homosexuali și cabinete de masaj.

M-am hlizit.

– Ai nevoie de ceva sau doar ești singură?

– Voiam să flecărim nițel, i-am răspuns.

– Despre vreun tip?

– Nu prostuțule, doar să stăm de vorbă.

– Ascultă, iubito, nu vreau să fiu neprietenos, dar sunt puțin cam ocupat deocamdată. Tocmai am picat și sunt aici mai multe persoane care vor să organizeze o ședință în biroul meu. Ce faci la prânz?

– Nimic.

– Bine. Atunci ne întâlnim la ora unu la restaurantul lui Freddy.

M-am întins pe spate, simțindu-mă deja mai bine. Pastilele de Valium începuseră să-și facă efectul. Voi

avea imediat suficientă forță să-mi reiau tabietul zilnic al spălatului pe cap.

Datorită bunicului meu, Henry Brennen, nu eram nevoită să muncesc pentru a-mi asigura existența. După terminarea primului război mondial, a ieşit din regimentul de elită şi, dându-şi seama că nu i-au mai rămas bani pentru a-şi întreține soția şi cei trei copii, dintre care cel mai mare era tatăl meu, s-a asociat cu un fost camarad, ofițerul William Seaford, şi au deschis firma Seaford-Brennen în domeniul atât de puțin la modă al energiei electrice. Erau amândoi perseverenți, isteți, ambițioşi şi, datorită muncii depuse şi norocului, în curând au avut fabrici care produceau transformatoare, aparataj electric de conexiuni, generatoare şi motoare electrice. Afacerea lor a prosperat şi a supraviețuit celui de-al doilea război mondial. După aceea, doi moştenitori rivali s-au alăturat, chipurile, companiei – tatăl meu, care se acoperise de glorie ca pilot al armatei britanice şi fiul, lipsit de bravură, al lui William Seaford care, în timpul războiului, avusese o slujbă oarecare, de rutină. Tata se mai bucurase în plus şi de faima de a se fi căsătorit cu o actriță tânără şi amețitor de frumoasă, care şi-a părăsit de îndată cariera pentru a aduce pe lume un moştenitor în familia Brennen. Bietul Ricky Seaford, în schimb, s-a căsătorit cu o fată din Yorkshire, antipatică şi încrezută care, în pofida priceperii de care dădea dovadă în comitetele locale şi la jocul de golf, nu i-a dăruit decât fiice.

Totuşi, deşi tatăl meu părea să aibă toate cărțile bune în mână, s-a acomodat destul de greu unui program de lucru fix, de la nouă la cinci, mai ales după ce trăise tumultul războiului. Cu trecerea anilor, nervozitatea lui s-a accentuat şi apoi a descoperit că mama, care nu-l mai găsea nici pe departe la fel de atrăgător fără uniformă –

începuse să bea prea mult şi se aruncase într-o serie de aventuri foarte indiscrete.

În perioada în care m-am născut eu, în 1950, căsnicia lor era într-un mare impas. Tata chiar se îndoia foarte mult că aş fi copilul lui, fapt care explica, gândeam eu, indiferenţa lui faţă de mine. În ciuda acestor obstacole, el şi mama au mai dus-o împreună încă şase ani, până când bătrânul Henry Brennen a murit dintr-un atac de inimă iar William Seaford s-a retras, după ce s-a chivernisit, lăsându-l preşedinte pe tata, iar pe Ricky director general. Între timp, Ricky, mult mai potolit decât tatăl meu, s-a pus pe treabă şi după război şi-a dedicat toţi anii ca să ridice compania Seaford International, un vast imperiu faţă de care, în curând, Seaford-Brennen a devenit doar o anexă.

În 1956, mama a plecat de acasă cu fratele meu Xander şi cu unul dintre iubiţii ei. Câteva luni mai târziu a avut un proces de conştiinţă, o criză de vinovăţie şi a trimis după mine şi dădaca mea ca să ne ducem să locuim cu ea, în Franţa.

O perioadă scurtă tata s-a simţit neconsolat, apoi s-a mutat cu secretara lui, cu care s-a şi căsătorit, după ce a reuşit să divorţeze de mama. Căsnicia lor a fost extrem de fericită, fapt care l-a ajutat pe tata să se concentreze asupra muncii, iar când a murit, foarte tânăr, de cancer la gât, în 1971, a putut să ne lase, mie şi lui Xander, numeroase acţiuni ale companiei Seaford-Brennen, care ne-ar fi asigurat un venit personal toată viaţa.

Dar, vai, nici o sumă de bani n-ar fi fost de ajuns pentru fratele meu, Xander. A fost dat afară din şcoală pentru că fuma marijuana şi se dădea la băieţi neexperimentaţi şi exmatriculat de la Cambridge după două trimestre de viaţă dezmăţată. Avea înclinaţii artistice şi ar fi fost mai fericit să editeze o revistă de artă sau să lucreze într-o galerie, dar pentru că era singurul moştenitor de la Sea-

ford-Brennen, a intrat automat să lucreze pentru compania familiei. După ce tata a murit şi nu mai avea cine să-l protejeze, a reuşit să supravieţuiască datorită danturii perfecte şi farmecului personal.

Acum trei ani, când Ricky Seaford era cât pe ce să-l dea afară, Xander s-a reabilitat încheind o tranzacţie la masa de ruletă, prin care vindea unui arab o centrală electrică ce valora milioane de lire. Un an şi jumătate mai târziu, când lucrurile începuseră iar să se complice, Xander şi-a scos asul din mânecă şi a fugit cu Pamela, fiica cea mare a lui Ricky, spre groaza acestuia şi a soţiei sale. Totuşi lui Ricky nu-i surâdea să-şi strice reputaţia în oraş, concediindu-şi ginerele. Xander a fost numit director comercial în probleme de export, post care-i permitea să cheltuie enorm.

În această nouă şi măreaţă postură, Xander a reuşit să-mi aranjeze închirierea şi redecorarea apartamentului pe cheltuiala firmei. La urma urmei, spunea el, trebuie să ai un locşor unde să-ţi primeşti clienţii din străinătate. Tot în cheltuielile firmei intrau şi chiria, telefonul, lumina, gazele şi maşina pe care o lovisem de curând. Pe scurt, Xander şi cu mine o duceam binişor pe socoteala firmei Seaford-Brennen.

În timp ce aşteptam ca balsamul să-mi pătrundă bine în păr, mi-am răscolit garderoba gândindu-mă ce să iau pentru weekend. Îmi cumpărasem multe haine noi săptămâna aceea şi carnetul meu de cecuri era gol, dar după scrisoarea scârboasă pe care o primisem de la directorul băncii, nu mai îndrăzneam să-i cer încă unul. American Express şi Access îmi tăiaseră şi ei fondurile. Îmi mai trebuia un costum de baie şi o rochie fermecătoare în care să mă fâţâi pe punte. Va trebui să-i cer un împrumut lui Xander.

Cineva suna la uşă. M-am uitat pe vizor gândindu-mă la creditori, pretendenţi nepoftiţi, dar n-am văzut decât

flori. Era un buchet imens de garoafe roz într-un vas de plastic umplut cu un fel de burete verde în care era prinsă cu un ac de pălărie o fundiță mov. Am sperat pentru o secundă binecuvântată că sunt de la Jeremy și am simțit o dezamăgire ridicolă când am văzut bilețelul de la florărie cu un scris de mână înzorzonat: „Nu mă scoate în întregime din viața ta, cu toată dragostea, Charlie."

De Charlie, gândeam eu în timp ce-mi clăteam și-mi tot clăteam părul, voi scăpa la fel de greu ca de balsamul ăsta. Mă întrebam cum naiba aveam să mai supraviețuiesc cele treizeci de ore care mă despărțeau de Jeremy. Eram agitată ca laptele care dă în foc, o senzație plăcută uneori, dar cel mai adesea dureroasă.

4

Un val de căldură se abătuse asupra oraşului fără milă. Maşinile care se târau pe Piccadilly scânteiau în soare. Parcul era plin de dactilografe în costume de baie care alunecau uşor din şezlongurile lor atunci când paznicul parcului apărea să le composteze biletele. În timp ce traversam strada ca să intru la restaurantul lui Freddy simţeam, prin tălpile de la pantofi, cum arde asfaltul. M-am grăbit să intru la toaletă ca să-mi aranjez părul şi să-mi pudrez nasul. Purtam o salopetă nouă, roz pal, fără nimic pe dedesubt. Cochetam chiar cu ideea de a o îmbrăca a doua zi, când voi pleca împreună cu Gareth.

– Mulţumesc foarte mult, i-am zis cu voce tare, la plecare, garderobierei, doar ca să-i atrag atenţia că-i lăsasem 50 de penny pe farfurioară. De când îl cunoscusem pe Jeremy, fericirea completă în care trăiam mă făcea să dau bacşişuri mai mari tuturor.

La Freddy era aglomeraţie ca întotdeauna. Clienţii se strigau unii pe alţii cu multă familiaritate, ca la o nuntă elegantă. La bar stăteau directori executivi de la departamentul de reclamă, cu părul pieptănat pe spate şi bărbaţi tineri cu înfăţişări romantice şi cu cămăşile desfăcute la gât. Cu ei întreţineau mici conversaţii, fete frumoase cu părul fluturând, cu fardul de obraz şi rujul de buze aplicate perfect. Stăteau acolo bătându-se uşor cu degetele pe picioarele subţiri, trăgând cu ochiul peste umărul celuilalt, ca să vadă cine tocmai a intrat şi examinându-şi în per-

manență chipul în oglinda de deasupra barului. La Freddy era localul preferat al grangurilor şi afaceriştilor din lumea spectacolelor, al oricărei persoane suficient de importantă ca să poată intra şi destul de bogată ca să poată ieşi.

Freddy, un munte de om, cu fața roşie ca brânza olandeză, era la bar.

– Bună, urâto, mi-a strigat el. Cum naiba ai trecut de portar? Clienții de lângă mine mă priveau cu admirație. Numai cei favoriți şi renumiți erau insultați. Freddy s-a aplecat peste bar şi mi-a scuturat mâna cu putere.

– Şi pe unde naiba ai umblat, Octavia? Te-ai strecurat la Arabella, bănuiesc. Nu te condamn. Şi eu mănânc tot acolo. Prețurile de aici sunt prea mari pentru mine. A izbucnit în râs, apoi a adăugat.

– Frățiorul tău care nu-i bun de nimic e deja la masa de sus, bea de stinge.

M-am luat după mirosul de usturoi, vin şi mirodenii până când am ajuns în salon; am aşteptat în pragul uşii până am captat atenția tuturor şi apoi am străbătut agale încăperea. Salopeta cea roz a avut efectul scontat; partea din față îmi acoperea doar sfârcurile. Xander stătea la o masă de lângă fereastră răsfoind un catalog Sotheby. Şi-a ridicat privirea, a zâmbit şi m-a sărutat pe amândoi obrajii.

– Bună, îngeraş, arăți de-a dreptul radioasă. Am uitat cumva că e ziua ta sau ce?

Ospătarii au apărut imediat, mi-au pus un şervet pe genunchi, mi-au împins scaunul, au scos o sticlă de Poully Fuissé din frapiera cu gheață şi mi-au umplut paharul. Xander a mai comandat un whisky mare.

Poate din cauză că *mi-e* frate am crezut întotdeauna că Xander este cel mai arătos bărbat din lume. E slab şi extrem de elegant, cu fața palidă de patrician, ochi cenuşii strălucitori, adumbriți de gene lungi, negre şi părul castaniu deschis, aşa cum era şi al meu înainte de a-l

oxigena. Chiar şi în cea mai fierbinte zi din an îţi lăsa impresia unui ogar de rasă. Ca de obicei, era îmbrăcat superb, cu un costum gri deschis, o cămaşă cu dungi gri şi albe şi cravată roz.

Îngrozitor de răsfăţat, cu tot neastâmpărul caracteristic celui ce a moştenit avere, trecea prin viaţă ca un prinţ, aşteptând ca toată lumea să facă doar ce vrea el şi capabil să se arate extrem de antipatic dacă nu se întâmpla aşa. Foarte puţini oameni îşi dădeau seama cât de nesigur era în sinea lui sau că folosea avalanşe de jigniri doar ca să-şi ascundă deprimarea crescândă. Era întotdeauna dulce cu mine, dar mă bucuram că-mi era frate şi nu prieten. O parte din farmecul său consta în aceea că-i acorda oricărui om toată atenţia lui. N-avea nevoie să se uite în jur pentru că, de obicei, el era acela după care ceilalţi întorceau capul.

Dacă-l priveai cu mai multă atenţie în ziua aceea, observai că arăta cam bolnav. Avea ochii înroşiţi şi-i tremurau mâinile. Se aşezase cu spatele la fereastră, dar chiar şi aşa arăta mai tânăr decât cei treizeci de ani ai săi.

– Cum îţi merge? l-am întrebat.

– Cam prost. Am golit o sticlă de whisky aseară. Mai târziu am aterizat la Jamie Bennett. Am fumat nişte marijuana. Cred că asta ne-a pus capac. Într-un colţ al camerei era o colivie cu păsări împăiate, iar Jamie se strica de râs zicând că au început să zboare prin toată camera, apoi i s-a făcut rău dintr-o dată şi a vărsat într-un coş de hârtii.

– Tu ce-ai păţit? l-am întrebat.

– Începusem şi eu să mă simt îngrozitor şi m-am hotărât să plec acasă, aşa că am condus încet spre Paddington, dar n-am reuşit să-l găsesc şi m-am întors.

Am râs.

– Deci n-ai ajuns acasă.

Mi-a aruncat o privire şi mi-a zis:

– Pot să-i spun Pamelei că am rămas peste noapte la tine?

– Bineînțeles, i-am răspuns cu blândețe. O să aibă încă un dinte împotriva mea.

Pamela nu mă iertase niciodată pentru că-mi tăiasem venele chiar în ziua în care ea şi Xander s-au căsătorit, atrăgând în acest fel toată atenția asupra mea.

– Ce mai face iubita noastră mamă? am continuat.

– Absolut îngrozitor. Nici nu gândeşti ce noroc ai că nu eşti lumina ochilor ei. Mă sună în fiecare zi. Se pare că Gerald o amenință c-o părăseşte dacă nu se lasă de băut, aşa că trebuie să se mulțumească doar cu câteva înghițituri luate pe ascuns la toaletă.

– Pomeneşte vreodată de mine? l-am întrebat. Nici măcar acum nu-i pot pronunța numele fără să mi se usuce gâtul.

– Niciodată, mi-a zis Xander. Vrei să comanzi?

Nu-mi era foame, dar nu mâncasem de ieri de la prânz şi începusem să mă amețesc de la vin.

– Am să iau o salată Cobb şi un calcan la grătar.

– Arăți într-adevăr nemaipomenit, mi-a zis Xander. Ce s-a întâmplat? Trebuie să fie cineva la mijloc. Cu cine-i însurat?

– Cu nimeni, i-am zis trasând patru linii cu furculița pe fața de masă.

– Trebuie să fie nişte complicații.

– E logodit, i-am destăinuit.

– Credeam că nu se mai poartă aşa ceva în zilele noastre. Cu cine?

– Cu o şcolăriță supraalimentată şi nerăbdătoare; e atât de grasă încât, în orice colț al camerei ai sta, ea parcă ar fi lângă tine.

– De neiertat, a zis Xander cutremurându-se. El cum arată?

– Înalt şi blond – aproape la fel de frumos ca tine, şi atât de tandru şi simpatic.

– Bogat?

– Nu ştiu. Nu l-am întrebat; dar cred că nu prea.

– Atunci nu-i bine. Xander a rupt o chiflă, dar a dat-o de-o parte. Avea mare grijă de silueta lui. Apoi a oftat şi a continuat.

– Mai bine vorbeşte-mi despre el.

Conversaţia ne-a fost întreruptă de ospătarii care aduceau mâncărurile, ne întrebau cine a comandat păstrăv afumat, ne serveau primul fel, presărau piperul şi turnau vin în pahare. Un sfert de oră mai târziu tot mai culegeam bucăţelele de şuncă din avocado şi spanacul tocat.

– Te plictisesc? l-am întrebat.

– Da, mi-a zis Xander cu blândeţe. Dar n-are nici o importanţă. Te-ai îndrăgostit de el. Dar cu Charlie ce se mai aude?

– Care Charlie? am întrebat.

– Deci, aşa stau lucrurile. Cine-i celălalt tip care vine pe vas?

– Un prieten de-al lui Jeremy. Îl cheamă Gareth Llewellyn.

Xander şi-a ridicat privirea.

– Se spune că e destul de agreabil.

– Dacă-ţi plac gorilele întreprinzătoare din Ţara Galilor, am zis.

Xander a râs.

– Se aude că are un succes fenomenal, chiar şi la pipiţe.

– Da, e convins că are cheia de la toate centurile de castitate, i-am zis. Numai că eu mi-am schimbat lacătul de la a mea. Nu mă prea simpatizează. M-a surprins în

timp ce aveam un schimb de drăgălăşenii cu Jeremy. S-a prins că ceva nu-i în ordine.

– Dacă aş fi în locul tău l-aş atrage de partea mea, m-a sfătuit Xander. Altfel, cred că va fi un duşman de temut.

Ne iuptam cu felul al doilea de mâncare. Ospătarii se tot fâţâiau pe lângă noi, mă întrebau dacă doresc calcanul cu sau fără oase, oferindu-ne legume şi salate, vin şi piper ori sos tartar.

– E totul în ordine, domnule? ne-a întrebat ospătarul şef, abordându-ne un minut mai târziu.

– Da, perfect, doar dacă pleci şi ne laşi singuri, s-a răstit Xander.

– Mai e ceva, i-am zis încreţind faţa de masă cu degetele. Ai putea să-mi împrumuţi două sute de lire?

– Pentru ce? a întrebat Xander.

– Am nevoie de nişte haine pentru weekend.

– Ai destule, a oftat Xander. Covent Garden şi-ar putea asigura costumaţia pentru un întreg spectacol de operă.

– Doar două sute, l-am implorat. Îţi promit că, după ce-l agăţ pe Jeremy, n-am să-ţi mai cer nici un penny.

– Draga mea, se pare că nu-ţi dai seama că situaţia e al dracului de încâlcită deocamdată. E vorba de acel lucru neînsemnat numit inflaţie de care se pare că nici tu, nici Pamela n-aţi auzit. Va trebui să mai strângem cureaua. Iubitul meu socru a fost pe picior de război toată dimineaţa, văicărindu-se că am cheltuieli prea mari. Presupun că şi bilanţul anual e dezastruos.

– Pentru toată compania sau doar pentru Seaford-Brennen?

– Pentru Seaford-Brennen în mod special. În momentul de faţă sunt toţi foarte nervoşi. E clar că ceva nu merge. Directorii se strecoară prin birouri după lăsarea

întunericului, punând cap la cap bucățele de hârtie aruncate, căutând dovezi compromițătoare. Mergând pe coridoare nu ai parte decât de predici ținute de cei de la contabilitate. Atât Glasgow cât şi Coventry par să pregătească o grevă. Administratorilor le-a plăcut foarte mult să se vadă pe micul ecran.

– Lucrurile se vor schimba, i-am zis consolator.

– Sper şi eu foarte mult, a spus Xander. Am împrumutat atât de mulți bani din companie, încât va trebui să-mi mărească salariul ca să-i pot da înapoi. Mulțumesc lui Dumnezeu că cel puțin Massingham e de partea mea.

Hugh Massingham era director general la Seaford-Brennen. Un irlandez beţiv, arătos, aproape de cincizeci de ani, care-l aprecia pe Xander pentru că avea simțul umorului. Obişnuiau să iasă împreună şi să-l bârfească pe Ricky Seaford. Hugh Masingham mă plăcea şi pe mine. În urmă cu şase ani, când murise tata, el a avut grijă de mine şi până la urmă am sfârşit culcându-ne împreună. Legătura se răcise, dar rămăsesem amici şi mai petreceam încă unele nopți împreună.

– Îți transmite toată dragostea lui, a zis Xander. Zicea c-o să treacă să te vadă săptămâna viitoare.

Mă întrebam, acum că mă îndrăgostisem de Jeremy, dacă am să mai fiu în stare de ceva şi cu el. Nu contează, o să văd ce fac la momentul potrivit.

Deodată parcă tristețea năvălise la masa noastră. Simțeam că Xander era pe punctul de a suferi o altă depresiune din cauză că sporovăiam despre Jeremy cu atâta lipsă de tact – ceea ce probabil că scotea în evidență cât de lamentabilă e căsnicia lui.

L-am luat de mână.

– Ce face Pamela? l-am întrebat.

– Nu-i prea radioasă deocamdată. Îşi petrece weekend-ul la Grayston cu Ricky şi Joan; eu am refuzat să

merg. Trebuie să-l suport pe scumpul meu socru cinci zile pe săptămână. Am nevoie de o pauză în weekend. Iar pe Joan n-o suport nici atât, vaca aia cu gura mare. Nu mă poate acuza nimeni că m-am însurat cu Pamela pentru mămica ei.

– Am chicotit.

– Ce-a mai făcut de data asta?

– Alison e însărcinată.

– Oh, Doamne! îmi pare rău.

Alison era sora mai mică a Pamelei, căsătorită abia anul acela.

– Iar drăguța de Joan îi reproșează subtil Pamelei că ea nu e, a continuat Xander.

– Ce spune ginecologul?

– Nu-i găsește nimic, iar Joan o sfătuiește să ceară și părerea altui medic. Așa că toate acuzațiile cad pe capul meu. Pamela își pune termometrul în fiecare dimineață, iar când temperatura crește eu trebuie să mă culc cu ea, dar de fiecare dată dorm prea mult sau sunt mahmur, sau nu ajung deloc acasă, cum s-a întâmplat aseară. Dar am sentimentul că nu se va întâmpla nimic atâta vreme cât eu stau într-o parte a patului și citesc Dick Francis, iar ea în cealaltă parte a patului răsfoind reviste despre grădinărit.

Se înfierbântase deja. Mâna i-a tremurat când și-a aprins țigara. Simțeam că e mai mult decât disperat.

– E chiar atât de îngrozitor? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

– Cred că era mai rău într-o școală pregătitoare, dar cel puțin acolo aveai vacanțe mai lungi.

– Nu-ți face griji, l-am încurajat. O să rămână însărcinată cât de curând.

Xander era ocupat cu comandarea cafelelor și a coniacului iar eu îmi scoteam o bucățică de șuncă dintre măsele. Când am ridicat ochii am văzut un băiat de

douăzeci şi trei de ani stând în pragul uşii. Avea părul lung şi negru ca al lui Shelley, ochi negri mari şi languroşi şi un ten de mediteraneean. Purta o pereche de pantaloni bleumarin pepit şi-şi ţinea jacheta pe umeri. Cămaşa de un albastru deschis era desfăcută la gât, lăsând să se vadă o mulţime de medalioane care-i atârnau pe pieptul păros. Arăta ca un star de cinema. Pentru o secundă am simţit un tremur de infidelitate faţă de Jeremy.

– Uită-te la tipul ăsta, am rostit către Xander.

– L-am văzut deja, a zis Xander şi deodată i-a revenit culoarea în obrajii palizi, când băiatul brunet uitându-se prin jur, l-a văzut pe Xander, i-a făcut cu mâna şi s-a îndreptat alene către noi.

– Dacă vezi un costum pepit şi-l agăţi, vei avea noroc toată ziua, a murmurat Xander.

– Bună, a zis băiatul brunet. Eram îngrijorat că n-o să te mai prind. Traficul e foarte aglomerat.

Avea un accent străin foarte puternic şi-mi arunca priviri ostile care au devenit evident prietenoase când Xander m-a prezentat:

– Ea este sora mea, Octavia. Draga mea, el e Guido. E din Florenţa şi trebuie să admit că din prima mea călătorie la Florenţa am învăţat mai mult decât în tot timpul petrecut la Radley.

Guido a luat loc şi a zis că se aştepta ca Xander să aibă o soră atât de frumoasă. Nu mai exista acum nici o urmă de tristeţe pe faţa lui Xander. Părea extrem de vesel.

– Guido lucrează la Galeria Wellington, a zis el. E în dizgraţie deocamdată pentru că ieri a dat cu piciorul într-un Sisley[1], încercând să se dea un pas înapoi ca să-l lase să treacă pe proprietarul galeriei. Încă un coniac mare şi nişte cafele, a adăugat el către ospătar.

[1] Sisley Alfred (1839–1899) – pictor francez (n. trad.)

Guido îl privea fix pe Xander. Pe mine m-a privit în felul în care un bărbat răsfoieşte o revistă, trecând de pagina femeilor, ştiind că n-are ce să-i ofere.

– Ce face scumpa ta soţie? a întrebat el.

– Binişor, a răspuns Xander. Îşi pierde vremea pe lângă o piscină. Trebuie să vii pe la noi într-un weekend.

Deodată m-am simţit *în plus* şi m-am ridicat.

– Trebuie să plec, am zis.

– Chiar trebuie? a spus Xander, însă fără convingere.

Apoi şi-a amintit dintr-o dată.

– Urma să-ţi dau nişte bani, nu-i aşa? Vino, o să discutăm cu Freddy. Mă întorc imediat a zis către Guido.

L-am găsit pe Freddy la bar.

– Ascultă, i-a zis Xander privindu-l în ochi. Poţi să-mi dai nişte bani?

– Bineînţeles. Cât?

– Două sute de lire.

Freddy nici n-a clipit. Şi-a scos din buzunar un teanc de bancnote şi a pus pe tejgheaua barului douăzeci de hârtii de câte zece lire.

– O să datez cecul la începutul lunii viitoare. Îţi convine? a zis el şi i-a întins fila.

– Sigur, a zis Freddy binevoitor. Te pot da oricând în judecată.

Xander mi-a dat banii şi m-a condus până la ieşire. I-am mulţumit mult.

– N-ai pentru ce, a completat el. Îţi urez să te distrezi cu Jeremy al tău, dar lasă loc şi pentru alte variante, ţineţi picioarele strânse şi nu-l îndepărta complet pe Gareth Llewellyn; am putea amândoi să trăim ca-n vis de pe urma lui. Nu crezi că tipul este cea mai minunată făptură pe care ai văzut-o vreodată? a zis el făcând semn cu capul către direcţia în care era salonul.

– Da, ai dreptate, i-am răspuns cu inima strânsă, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, Xander.

– Şi tu la fel, iubito. Sună-mă când te întorci.

Şi s-a îndepărtat, încercând să lase impresia că nu se grăbeşte.

Mă simţeam fără vlagă, aşa că m-am hotărât să hoinăresc prin Hatchards şi să cumpăr nişte cărţi pretenţioase cu care să-l impresionez pe Jeremy pe iaht.

5

Până vineri după-amiază eram complet bronzată şi pregătită de acţiune. Eram convinsă că Xander avea dreptate, cel mai bun lucru era să-l farmec pe Gareth şi să-l atrag de partea mea. La ora cinci şi jumătate îl aşteptam deja, cu cele trei valize ale mele pregătite. Purtam un sacou sport cu dungi roz şi albe, extrem de scump, fără nimic pe dedesupt, pantaloni albi şi cizmuliţe de culoarea vişinelor. Era prea cald pentru sacou şi cizme, dar urma să le port doar în maşină. Mă simţeam complet satisfăcută de felul în care arătam.

Minutele treceau. Se făcuse ora şase, apoi şase şi jumătate şi şapte fără un sfert. Şovăiam între două bănuieli: că Gareth întârzia intenţionat, fapt care mă făcea să fierb de mânie, sau că putea să-mi fi pierdut adresa, ceea ce mă îngrijora.

La ora şapte şi jumătate a sunat telefonul.

– Sunt Annabel Smith, s-a auzit o voce răguşită. Telefonez din partea domnului Llewellyn.

– Unde naibă este? m-am răstit.

– Mi-e teamă că şedinţa s-a prelungit mai mult decât era prevăzut. Ai putea să iei un taxi şi să vii aici? Strada se numeşte Great Seaton. Am să fiu la parter şi am să-ţi rambursez banii de taxi.

Oh, nenorocit odios şi scârbos! De ce naiba mi-am lovit maşina? Nici un taxi nu era liber când am telefonat, toate erau ocupate pentru încă o oră. Fardul începuse să

mi se întindă din cauza căldurii. N-a fost o glumă să car cele trei valize imense până în stradă şi să aştept un taxi vreo jumătate de oră. Muream de cald cu sacoul pe mine şi cu cizmele în picioare. Când am ajuns la casa Llewellyn, eram din cale-afară de furioasă.

M-a întâmpinat doamna Smith, îmbrăcată în verde, rece ca un gin cu gheaţă şi lămâie.

– Vino sus, cred că eşti extenuată. Cineva o să-ţi pună bagajul în maşina domnului Llewellyn. Ce weekend minunat pentru un voiaj pe fluviu, mi-a spus ea în timp ce ne urcam în lift ca să ajungem la etajul al cincisprezecelea. Aveam sentimentul că se amuză.

M-a condus într-un birou ultramodern. Pe pereţi erau câteva tablouri bune; fotoliile din piele aveau picioarele din crom, un perete era acoperit cu cărţi, iar cel opus avea o fereastră imensă, un fel de ecran cinemascopic de unde puteai vedea Catedrala Sfântului Paul şi oraşul. Cum putea cineva să lucreze când avea o astfel de panoramă? Cu siguranţă că Gareth putea. Stătea tolănit în spatele unui birou negru, enorm, cu blatul din piele şi, ca de obicei, vorbea la telefon, într-o franceză execrabilă.

A zâmbit şi, cu o hârtie în mână, mi-a arătat un fotoliu. Nu l-am băgat în seamă şi m-am îndreptat către fereastră. Autobuzele se înghesuiau pe Fleet Street ca nişte jucării zgomotoase.

Doamna Smith a intrat cu o tavă în mână.

– Vrei să bei ceva?

N-aş fi vrut să iau nimic de la Gareth, dar aveam mare nevoie de băutura aceea.

– Gin cu apă tonică, te rog.

Mi-a pregătit unul cu gheaţă şi lămâie, apoi a turnat un whisky mare pentru Gareth.

A pus receptorul jos şi mi-a zâmbit.

– Bună, drăguțo. Regret că te-am încurcat. Nu era nici o urmă de căință în vocea lui. Arăți superb. Vederea ta mă bucură ca o zi bună petrecută la țară.

– Am așteptat aproape trei ore, m-am răstit la el. Mergem?

S-a îndreptat către ușă, cu paharul de whisky în mână.

– Mai întâi am să fac un duș. Simte-te ca acasă.

Doamna Smith mi-a adus niște reviste. Le-am răsfoit furioasă, fără să citesc un cuvânt.

Era ora nouă când s-a întors și, mai mult ca niciodată, arăta ca un șofer de camion, îmbrăcat cum era, în blugi și cu o cămașă roșie. Înainte de a pleca, a sărutat-o pe doamna Smith foarte tandru.

– Obsev că îți place să amesteci afacerile cu plăcerea, l-am apostrofat când coboram cu liftul.

– Bineînțeles. Doar nu te așteptai ca secretara mea să fie vreo șleampătă greoaie, îmbrăcată în negru, nu-i așa? E drăguț sacoul tău. Credeai cumva că mergem la Henley?

– Ah, ăsta? E o vechitură! Nici moartă n-aș fi recunoscut că-l cumpărasem de dimineață.

Și-a întins mâna către ceafa mea și mi-a tras ceva de pe guler.

– Nu pune mâna pe mine, am șuierat printre dinți.

Mi-a întins o etichetă pe care era trecut prețul, adică o sută de lire.

– Dacă ăsta e un bon de la curățătorie, iubito, mă tem c-ai fost jefuită.

Mă înfuria faptul că începusem să roșesc.

Afară stătea cea mai vulgară mașină pe care o văzusem vreodată, un Cadillac enorm, decapotabil, de un albastru sclipitor. M-am mirat că nu agățase de oglindă cățeluși care dau din cap.

Trebuia să recunosc, conducea admirabil și foarte repede mașina aceea imensă prin traficul aglomerat.

Ajunsesem imediat pe autostradă şi ne îndreptam cu viteză spre Oxford.

Soarele apusese. Înspre vest, cerul era acoperit de nori roşiatici. Printre ei străluceau raze de lumină, iar imaginea îmi amintea de o pictură biblică. Dacă Dumnezeu era acolo sus în seara asta, împărţind dreptate, speram să-i dea lui Gareth pedeapsa cuvenită, iar mie să mi-l dea pe Jeremy.

Acul de kilometraj indica o sută de kilometri pe oră.

– Să-mi spui dacă ţi-e frică şi-am să merg un pic mai repede, a zis Gareth.

Priveam cu încăpăţânare în faţă.

– Las-o baltă, iubito, nu mai fi mohorâtă. Trebuie să ne petrecem weekendul împreună, hai să încetăm cu ostilităţile.

– De ce nu m-ai lăsat să plec mai devreme cu ceilalţi?

– Pentru că nu m-am putut abţine – doream să te şicanez. Dar lasă, o să-ţi dau o masă gustoasă.

– N-am chef să mănânc.

– Bine, atunci n-ai decât să te uiţi la mine.

A oprit maşina la un hotel mai ceva decât Henley. Se vedea că e foarte scump. Chelnerii serveau la mese raţe flambate iar pe lista cu meniuri nu erau trecute preţurile. Dintr-o dată mi-am dat seama că nu mâncasem toată ziua şi îmi lăsa gura apă.

Gareth mi-a zâmbit.

– Haide, mănâncă; ţi-e foame şi ţie.

– Bine, am zis.

Trebuia să recunosc, fără tragere de inimă, că mâncarea era excelentă.

– Întotdeauna mănânc bine, mi-a spus.

– Se cunoaşte, i-am răspuns privindu-i talia.

A izbucnit în râs.

– Presupun că-ți plac băieţaşii cu şolduri înguste, dar, după cum a spus Freddie Truman cândva, ai nevoie de un ciocan mare ca să baţi un cui mare.

– Nu fi desgustător, i-am retezat-o.

Comportamentul său în timpul mesei era oribil. Reuşea, nu se ştie cum, să mănânce foarte repede şi să vorbească în acelaşi timp. Sorbea untul din cochiliile melcilor cu un zgomot asemănător aceluia pe care-l face apa când se scurge din cadă. Doamne, era chiar foarte cald în restaurant. Transpirasem toată, dar nu-mi puteam scoate sacoul de pe mine.

– Ieri am luat prânzul cu Jeremy, mi-a spus el ştergându-şi untul de pe bărbie.

– Da, mă mir că ţi-ai găsit timp.

– Întotdeauna îmi fac timp pentru probleme importante. Cred că le-am găsit o locuinţă.

– Foarte inteligent din partea ta, i-am zis cu răceală. Pe unde?

– În Kensington, pe o stradă învecinată cu a mea.

– Cum o să-şi permită? Jeremy nu are atâţia bani.

– Dar are Gussie. O să cumpere casa.

– N-o să-i convină lui Jeremy.

– Ba da. Am reuşit să-l conving că-i o investiţie bună. Pot închiria parterul ca să-şi achite ipoteca, ceea ce înseamnă că se pot căsători luna viitoare, în loc să aştepte până în noiembrie.

Faţa lui avea o expresie visătoare şi potolită, ca a unui vulcan care tocmai a devastat sate întregi. Aş fi vrut să-l pocnesc peste gură, dar eram hotărâtă să nu-mi trădez emoţia.

– Trebuie să fie foarte fericiţi, am continuat.

– Chiar sunt. Presupun că Gussie o să te roage să-i fii domnişoară de onoare.

Amuţisem de nervi. M-am bucurat când a apărut o chelneriţă frumuşică.

– E totul în ordine, domnule? i-a zâmbit plină de admirație.

– Minunat, a răspuns el, măsurând-o cu privirea într-un fel care m-a enervat şi mai tare.

– Cât mai avem de mers? l-am întrebat când ne-am întors la maşină.

– Patruzeci, cincizeci de kilometri, nu mai mult.

Stelele aveau o splendoare mediteraneeană, fânul proaspăt tăiat mirosea îmbătător, iar fluturii de noapte erau prinşi în lumina puternică a farurilor. Aerul, rece când mergeam cu viteză mare, se încălzea ori de câte ori Gareth încetinea la vreo curbă. Treceam de autostrada suspendată Reedminster.

– Uită-te, m-a atenționat Gareth arătând în sus. Pe o plancardă imensă, luminată de un reflector, era scris cuvântul „Llewellyn".

– Tu eşti? l-am întrebat surprinsă.

– Da. Într-o bună zi voi fi mai mare decât Taylor Woodrow.

– Eşti băiatul minune în persoană. De ce continui să munceşti atât de mult? Ți-ai făcut plinul. De ce este atât de important să faci şi mai mulți bani?

– Oh, iubito, cred că judeci superficial. Pentru Dumnezeu, dacă participi la un joc, fie că-i vorba doar de scrabble, vrei să câştigi, nu-i aşa?

– Şi contează atât de mult pentru tine să câştigi?

– Bineînțeles. Dacă se poate, de ce să n-am un Lamborghini şi un Rolls Royce, o casă cochetă în Londra şi o vilă în Franța? Şi dacă-ți permiți să arunci banii pe câteva tablouri bune, cai de curse şi un iaht excentric în Mediterană, atunci bravo ție.

– Toate acestea îți formează o imagine publică care are o mare importanță pentru tine, nu-i aşa?

– Şi pentru tine, a completat Gareth. Mai mult decât oricine altcineva, tu eşti cea care are nevoie de o exis-

tentă epicureană, de diferiți tipi care să te scoată la restaurante ultrarafinate, să-ți cumpere blănuri și să te plimbe cu avionul prin tot felul de locuri ingenioase. Nu te-ar amuza câtuși de puțin să fii legată de un bărbat sărac.

Am deschis gura și eram gata să protestez, dar el a continuat.

– Jeremy e la fel. E norocos că se însoară cu Gus, care are ceva parale.

– Jeremy va face bani din ce-o să scrie, i-am zis repede.

– Prostii! Nu e în stare nici măcar să scrie „fund" pe un perete. Pun pariu că nu înțelegi un cuvânt din poeziile acelea ale lui pe care pretinzi că le placi; și știi de ce? Pentru că pur și simplu n-ai *ce* să înțelegi.

– Nu pot decât să presupun că ești gelos pe talentul lui, i-am spus furioasă.

– Nu spune vorbe mari, dulceață. E mult mai multă poezie în ochii lui albaștri decât în vreunul din versurile sale.

– Credeam că-i ești prieten.

– Și chiar îi sunt, dar cred că mai degrabă îl ajut făcând ceva practic pentru el, cum ar fi, de exemplu, să-i găsesc o locuință, decât leșinând după versurile lui prăpădite.

N-aveam curaj să mai rostesc ceva. Gareth m-a anunțat.

– În zece minute vom fi acolo.

Am început să mă fardez.

A aprins un beculeț ca să mă ajute și apoi mi-a zis:

– Las-o mai ușor cu sulemeneala.

– De ce? l-am întrebat în timp ce îmi conturam buza de jos ca să arate și mai seducător.

– Pentru că Jeremy îi aparține lui Gussie.

– Și ce?

– Ai venit pe iaht cu un singur gând: să i-l sufli.

– Nu pricep ce vrei să spui.

– Ba pricepi. V-aţi dat în spectacol în seara aceea, nu vă vorbeaţi când erau alţii prin preajmă, dar, de îndată ce rămâneaţi singuri, vă apropiaţi imediat unul de altul. V-am auzit pe amândoi „Oh, dragule, va trebui să ne bazăm pe stăpânirea de sine."

Îmi imitase vocea extraordinar de bine.

– Gussie îmi este o prietenă foarte veche, i-am zis direct.

– Tocmai aici e buba, eşti geloasă pe ea.

– Geloasă? Eu să fiu geloasă pe Gussie? Cred că glumeşti!

– Nicidecum. Eşti geloasă pentru că, în ciuda faptului că arăţi bine, oamenii o iubesc mai mult pe ea decât pe tine.

– Nu-i adevărat, i-am zis scrâşnind din dinţi. Gussie îmi e prietenă şi nu mă interesează câtuşi de puţin Jeremy al ei.

– Asta-i bine, mi-a replicat Gareth cu amabilitate. Ţine-o aşa. Am ajuns.

A întors maşina şi a intrat într-un tunel de lemn. Mi-am strâns pumnii ca să-mi reţin torentul de mânie şi furie care era cât pe ce să izbucnească din mine. Jeremy e nebun după tine, mi-am zis în sinea mea, păstrează-ţi calmul. Gareth încearcă doar să te enerveze. Gareth a exagerat.

– Ce perspectivă minunată, trei zile întregi pentru somn, sex şi soare.

– E puţin probabil, i-am rostit şuierător printre dinţi, că vei obţine ceva de la mine.

– E chiar imposibil, mai ales dacă nici n-am să-ţi cer, a continuat el.

Chiar când bâjbâiam după un răspuns zdrobitor, maşina noastră a ieşit din tunel şi ne-am oprit aproape de malul apei. Cerul arăta ca o cascadă de stele. Grupuri negre de bărci întunecau apa. În spatele nostru se ridicau

nedesluşit turnurile întunecoase şi ascuţite ale Oxford-ului.

Jeremy a ieşit repede de pe cel mai apropiat vas ca să ne întâmpine. Niciodată n-am fost mai încântată să văd pe cineva. Aş fi vrut să mă arunc plângând în braţele lui.

– Bună, a zis el. V-aţi descurcat? Dă-mi voie să te ajut cu valizele.

– Îmi pare îngrozitor de rău că am întârziat, am spus.

– Nu-i nimic. Gareth m-a sunat după-amiază şi m-a anunţat că o să ajungeţi puţin înainte de miezul nopţii.

În lumina farurilor am observat că vaporaşul nostru era stacojiu, împestriţat cu pete albastre, galbene şi verzi, ca o caravană a ţiganilor. Partea metalică strălucea, iar draperiile roşii sclipeau la ferestrele salonului. Numele vasului era scris cu litere aurii, conturate cu albastru: *Lady Griselda.*

– Ce drăguţă e, am zis.

Jeremy m-a ajutat să trec pasarela, dar nu mi-a strâns mâna şi nici nu mi-a răspuns când i-am şoptit că e o încântare să-l revăd.

Gussie era în bucătărie. Purta o pereche de blugi vechi şi o cămaşă soioasă. Mi-am dat seama dintr-o dată cât de ridicolă eram cu cele trei valize ale mele.

– Tavy, m-a îmbrăţişat ea. Ce drăguţ! Te-ai distrat?

– Da, minunat, am mințit eu desprinzându-mă de ea. Nu voiam să-mi pătez sacoul cu ulei.

– Cred că eşti extenuată. Vino să-ţi arăt cabina ta şi apoi am să-ţi dau un pahar mare cu ceva de băut.

Am trecut printr-o cabină în care erau două paturi suprapuse.

– Asta e a lui Jeremy şi a mea, a spus şi apoi a deschis altă uşă zicându-mi:

– Asta e a ta şi a lui Gareth.

Oh, Dumnezeule, mă gândeam, o să-mi petrec tot weekend-ul luptându-mă să-l ţin la distanţă. Valizele

noastre erau deja depozitate într-una din cuşete. Pe o măsuţă era aşezat un borcan pe care Gussie îl umpluse cu flori: creţuşcă, piciorul cocoşului şi măcieşe ofilite.

– W.C.-ul şi chiuveta sunt alături. Mă tem că arată cam primitiv, iar salonul e şi mai şi, mi-a explicat ea. Vino când eşti gata.

M-am spălat, m-am parfumat şi mi-am mai pus puţin fard, ca să-mi recapăt încrederea. Când am intrat în salon, toţi erau adunaţi în jurul unui televizor portabil.

– Ce zici de jucăria lui Gareth? a spus Gussie.

– Era normal să ne aducă secolul douăzeci cu el, am spus şi m-am uitat la Jeremy, dar el a întors repede capul.

– Bei ceva? m-a întrebat Gussie.

– Am să-i torn eu, a intervenit Gareth aducând un pahar din dulapul din colţ şi umplându-mi-l cu vin.

– Nu-i aşa că-s minunate, am zis privind în jur lămpile cu ulei, lambriul şi alama scânteietoare.

– Şi foarte sexy, a adăugat Gareth pe un ton aprobator. Eu şi Octavia ne vom trezi când va crăpa de ziuă ca să facem PT[1].

– PT? a zis Gussie uimită, nu cred c-o atrage pe Octavia aşa ceva.

– Unii oameni îl numesc act sexual, a zis Gareth.

Şi-a ridicat paharul spre mine iar ochii lui răi şi senzuali m-au privit cu amuzament.

Gussie se prăpădea de râs.

– N-o tachina, Gareth. Sărmana Tavy n-o să ştie ce se întâmplă.

– O să-şi dea seama până la urmă, sper.

– Am auzit că v-aţi găsit o casă, m-am adresat lui Jeremy. Mă bucur nespus de mult.

[1] PT (abr. pt.) Physical Training = Educaţie fizică. (n. trad.).

Şi-a ridicat ochii pentru o clipă iar privirile noastre s-au întâlnit, apoi a întors repede capul. Un muşchi al obrazului îi palpita; era evident foarte nervos.

– Da, e nemaipomenit, nu-i aşa?

– Grozav, a adăugat Gussie, extraordinar. Multe cupluri nu-şi pot permite ani de zile să-şi cumpere o casă. Doar în câteva zile Gareth ne-a aranjat o ipotecă şi ne-a găsit un locşor ideal. Trebuie neapărat să vii să mă ajuţi să aleg draperiile şi covoarele, Tavy, sunt disperată.

Au început să discute despre casă şi să facă planuri de nuntă până când am simţit că nu mai rezist.

– Se supără cineva dacă mă retrag la culcare? am întrebat.

– Sigur că nu, a zis Gussie. Vin să verific dacă totul e în ordine.

– Apar şi eu imediat, a spus Gareth.

– N-am nici o îndoială, i-am răspuns, apoi, întorcându-mă către Jeremy, am adăugat. Noapte bună, e minunat că suntem aici.

Doar pentru un moment, licărul de tristeţe din ochii lui m-a binedispus, apoi şi-a plecat privirea.

– Noapte bună, somn uşor, mi-a urat el.

În cabina mea, Gussie umfla pernele.

– A făcut bine Gareth că l-a sunat pe Jeremy să-i spună că veţi întârzia. Altfel cred că ne-aţi fi prins pe picior greşit. Eu şi Jeremy am petrecut toată după-amiaza în pat, s-a spovedit Gussie râzând uşor şi a continuat. Sper că nu te superi c-o să împarţi cabina cu Gareth. Sunt convinsă că nu va da buzna peste tine dacă nu-l laşi.

– Ce naiba vrei să spui? m-am răstit.

– Ei bine, s-a bâlbâit ea. Vreau să spun că, m-am gândit că s-ar putea să vrei, poate, dacă ţi se pare atrăgător.

– Nu mi se pare, am răspuns.

– Oh, Doamne, s-a bosumflat ea. Dându-mi seama că făcusem o mutare proastă, am adăugat.

– Îmi place foarte mult, dar nu în sensul ăsta.

De îndată ce am rămas singură nu mă mai puteam opri din tremurat. Oare ce-i spusese vulpoiul de Gareth lui Jeremy de-a putut să-l schimbe atât de mult? Făcuse asta doar dintr-o cruzime afurisită sau mă dorea pentru el. Eram în cămaşă de noapte din mătase de culoarea caisei, strâmtă şi, culmea ironiei, cumpărată ca să-l pun pe jar pe Jeremy. Am constatat cu oroare că-mi uitasem somniferele. În starea în care eram nu puteam adormi fără ele.

Mi-am pus toate valizele pe podea, m-am strecurat în patul de sus şi m-am întins tremurând de nervi şi aşteptând să resping asaltul inevitabil al lui Gareth, când va veni la culcare. Din camera cealaltă nu se auzeau decât hohote de râs.

Trecuse o oră; se duceau toţi la culcare; se auzea cum îşi spun unul altuia „noapte bună" apoi doar tăcere, întreruptă de clipocitul apei din jurul bărcii.

Apoi s-a deschis uşa, iar Gareth s-a strecurat fără zgomot în cabină. Sperând că n-o să-mi audă bătăile îngrozitoare ale inimii am încercat să respir încet şi regulat.

– Doar cinci din zece, s-a auzit vocea caldă cu accent galez. Oamenii adormiţi respiră mult mai repede.

Apoi, spre uimirea mea, l-am auzit urcându-se în patul de jos. Probabil că vrea să mă păcălească dându-mi un sentiment fals de siguranţă. Vreo zece minute am rămas înţepenită, dar dintr-o dată groaza mea s-a transformat în furie. Din patul de jos a început să se audă un sforăit uşor.

Am rămas în patul meu fierbând de mânie, până când m-am convins că n-avea nici un rost să mă agit degeaba. Gareth reuşise pentru un timp să ne strice idila, dar, dacă intenţiona să lucreze murdar, va afla că pe mine nu mă

întrece nimeni când e vorba de o treabă murdară. Orice i-ar fi spus lui Jeremy – că sunt o cățea răsfățată, puturoasă, oportunistă – nu va mai avea nici o importanță până la urmă. Jeremy era nebun după mine, chiar dacă încerca să n-o arate.

Timpul era de partea mea. Pe căldura asta, strânşi la un loc timp de trei zile, autostăpânirea lui Jeremy avea să-l părăsească. Nu trebuia decât să arăt superb şi să aştept. *Festina lente.* Dar cum să arăt superb dacă nu pot închide ochii? Aş fi vrut să mă duc sus pe punte, să stau în lumina lunii şi să mă răcoresc. Însă chiar dacă Gareth sforăia ca un porc, aveam sentimentul că, de îndată ce aş fi încercat să mă dau jos din pat, îşi va întinde o mână şi mă va apuca de gleznă. De ce, Doamne, de ce îmi uitasem somniferele? Orele se scurgeau cu încetineală şi am adormit abia când zorile cețoase au început să se reverse prin hublou.

6

Când m-am trezit, vaporaşul nostru se mişca. Prin hublou vedeam apa strălucitoare şi verde ca măslina, o încâlceală de papură şi un splendid cer albastru. Auzeam voci şi zgomot de paşi deasupra mea. Mi-am tras cearceafurile peste cap încercând să mai adorm, apoi am renunţat şi m-am uitat la ceas. Era aproape douăsprezece.

Când am împins uşa de la toaletă am dat de un spate enorm, maroniu şi un cap cu păr negru ciufulit. Gareth, doar cu un prosop în jurul şoldurilor, se spăla pe dinţi.

– Te-ai trezit odată cu ciocârlia, a zis el zâmbindu-mi răutăcios. Cu siguranţă ai dormit *bine*.

– Ţi se întâmplă vreodată să porţi pijama? l-am apostrofat.

– Absolut niciodată. Nu dorm decât dezbrăcat. Îmi place să mă apropii cât mai mult de oameni. Să-ţi pregătesc o baie sau preferi să faci un duş? Am s-o întreb pe Gussie dacă nu are cumva şi spumant.

Ştiind foarte bine că nu există altceva în afara unei chiuvete sparte, m-am lipit de perete ca să-i fac loc să iasă. S-a oprit în faţa mea şi m-a cuprins din nou acea stare de claustrofobie pe care o încercam de fiecare dată când se apropia de mine. După ce am trecut de el şi am încuiat uşa l-am auzit râzând.

Mulţumeam lui Dumnezeu că nu mai era în cabină când m-am întors. Nu ştiam cu ce să mă îmbrac, toate

hainele mele arătau atât de noi. Până la urmă m-am hotărât să-mi pun un costumaş verde închis din material de prosop şi o curea cu dungi roşii şi verzi.

Gussie, roşie la faţă, prepara de mâncare în bucătărie.

– Bună, m-a întâmpinat ea, cum te simţi? Ai dormit bine?

Era clar că murea de curiozitate să ştie dacă mă culcasem sau nu cu Gareth şi se străduia să observe dacă am faţa răvăşită.

– Am adormit în drum spre pat, am lămurit-o pe un ton voios. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu te deranja. Vrei să iei micul dejun?

– Doar o cafea.

– Să ştii că ar trebui să mănânci ceva, a insistat.

– Mi-e imposibil să înghit ceva dimineaţa.

A început apoi să mă plictisească explicându-mi avantajele pe care le ai dacă mănânci bine la micul dejun, aşa că am făcut o cafea şi am dispărut repede pe punte.

Ceaţa se risipise *făcând loc unei zile frumoase şi fier*binţi. De-o parte şi de alta a fluviului, lanurile albe se înclinau până la apă; ceva mai sus, pe malul stâng, un pâlc de fagi strălucea roşiatic în bătaia soarelui. Apa dinaintea noastră era atât de netedă de parcă am fi alunecat pe o oglindă veche. Jeremy, doar cu o pereche de blugi pe el, stătea la cârmă. Aşa cum era, uşor bronzat şi blond, semăna cu un leu tânăr, însă ochii lui albaştri trădau oboseala.

– Toate-s bune? m-a întrebat el.

– Da, mulţumesc, totul e minunat; şi i-am trimis un zâmbet complet fericit. Să-l treacă toate apele, gândeam, să-l perpelesc puţin, să nu-şi dea seama dacă m-am culcat sau nu cu Gareth.

– Pari foarte mulţumită de tine, s-a auzit o voce caldă cu accent galez. Gareth stătea pe vine cu braţele în jurul genunchilor, fuma şi citea *Financial Times.*

– De unde naiba ai făcut rost de ziar? l-am întrebat.

– De la paznicul ultimului stăvilar pe lângă care am trecut, un om bogat, ca şi mine.

– Ceva nou? a întrebat Jeremy.

– Mi-au crescut acţiunile cu zece la sută, a spus Gareth.

– Nu încetezi niciodată cu treburile astea? am zis eu.

– Doar în perioada de împerechere.

– Jeremee, a strigat Gussie din bucătărie.

– Da, dragostea mea.

– Nu m-ai sărutat de cel puţin un sfert de oră.

Jeremy s-a uitat la noi şi a roşit.

– Du-te şi îndeplineşte-ţi menirea, vânzătorule de sclavi, a zis Gareth ridicându-se în picioare. Trec eu la cârmă.

– Într-o jumătate de oră ne apropiem de stăvilarul Ramsdyke, a anunţat Jeremy. Am să te schimb atunci.

A coborât în bucătărie cu supunere.

– Peste câţiva ani, am adăugat cu răutate, o să-şi spună unul altuia „Mămico" şi „Tăticule".

Mi-a plăcut nespus când am trecut prin ecluză. Căsuţa paznicului era înconjurată de o grădină desprinsă parcă de pe pozele pachetelor cu seminţe de flori. O capră se uita peste gard, un câine de aport stătea cu limba scoasă la căldură. Când Jeremy a apăsat sirena, o femeie grasă cu şort a venit să deschidă primul rând de porţi. Apoi vaporaşul şi-a croit drum prin caverna verde întunecoasă, cu pereţi umezi şi murdari, cu linarite crescute prin crăpături, după care porţile s-au închis cu zgomot în urma noastră. Deodată, din capătul celălalt a început să curgă apă, ridicând vaporaşul puţin câte puţin până la noul nivel al fluviului.

– Senzual, nu-i aşa? a spus Gareth, care aştepta pe mal ca să deschidă porţile din capătul celălalt.

L-am privit cu dispreţ.

– Îți ții în permanență mintea sub centură?

La prânz am ancorat sub nişte sălcii verzi şi mi-am pus costumul de baie favorit, de un galben țipător care se potrivea atât de bine cu pielea mea bronzată şi părul blond şi care era foarte ingenios croit astfel încât decolteul meu să semene cu Marele Canion.

– Hickory dickory dock, şoricelul a sărit pe nota de plată, a zis Gareth, turnându-şi mult whisky în pahar. Acest weekend degenerează cu repeziciune într-o orgie.

Şi-a ridicat privirea şi a început să fluiere în timp ce intram în salon.

– În pofida limitelor tale evidente, Octavia, trebuie să recunosc faptul că eşti bine construită. Zău, e chiar un păcat din partea ta să umbli îmbrăcată. Nu-i aşa, Jeremy?

Jeremy mă devora din priviri, ca un câine înfometat când vede o friptură mare. Mâna i-a tremurat când şi-a aprins țigara şi iar îi palpita un muşchi al feței.

– Bărbații ăştia logodiți nu se uită niciodată după alte femei, am zis încet. Toarnă-mi ceva de băut, Gareth dragă.

La prânz toți ne-am cherchelit puțin. Era prea cald ca să poți mânca, dar întrucât Gussie şi-a petrecut toată dimineața făcând peşte cu maioneză, am fost nevoiți să facem efortul ăsta, chiar şi cu sufletul îndoit. Până şi roşiile le tăiase în formă de flori. Ca de obicei, a sfârşit prin a înfuleca aproape totul singură.

După aceea, pentru că Jeremy şi Gareth dispăruseră, m-am ghemuit într-un colț însorit de pe punte. Câteva minute mai târziu mi s-a alăturat şi Gussie – o privelişte nu prea agreabilă, într-o rochie de plajă neagră, din care i se revărsau sânii enormi şi umerii. A început imediat să mă plictisească făcându-şi lista cu ce trebuie pentru nuntă.

– Sunt atâtea de făcut şi doar într-o lună, spunea ea mereu. Câte cearceafuri duble cred eu că i-ar trebui şi

dacă e absolut necesar să aibă un tel pentru bătut ouă. Dar privirea ei drăgăstoasă şi visătoare se oprea mai des asupra lui Jeremy decât asupra listelor sale.

– Nu-i aşa că e frumos? mi-a zis, apoi a râs uşor. Gareth mi-a dat cartea asta extraordinară, un fel de ABC al vieţii sexuale. Abia acum pricep de ce atât de mulţi oameni ajung să sufere o deplasare de disc. Au pretenţia să faci atâtea, dar e cam riscant să ţii cartea în mână ca să înveţi cum să te descurci, a zis ea şi a izbucnit în râs.

– Cum te înţelegi cu Gareth? a continuat ea.

Îmi admiram imaginea reflectată în ochelarii ei de soare.

– Nu i-am căzut în braţe, dacă la asta te referi.

– Ei, dar sejurul nostru abia începe, a completat vocea aceea nesuferită, cu accent galez şi Gareth s-a lungit pe punte între noi două, sprijinindu-şi capul cu păr negru într-un cot şi privind cerul arzător cu ochii lui răutăcioşi.

– Tocmai îi povesteam lui Tavy despre cartea aceea nemaipomenită despre sex pe care mi-ai dat-o, a zis Gussie.

– N-aş fi crezut că are nevoie să-i dai vreun detaliu, a răspuns Gareth. Probabil că a studiat-o cu ani în urmă.

Un vapor alb, mare naviga către noi pe partea cealaltă a fluviului. Un bărbat între două vârste, cu o beretă de iahting pe cap era la cârmă şi striga printr-un megafon la două femei grase cu părul creţ, care stăteau în partea din faţă a vasului. Alt bărbat, cu mustaţă albă şi faţă roşie, se holba la noi printr-un binoclu. Feţele lor exprimau o dezaprobare completă. Gareth s-a ridicat şi a aşteptat până când au ajuns în dreptul nostru.

– Vizionare plăcută, domnule, a strigat el către omul cu binoclu. Am două fete drăguţe aici, cărora le tresaltă slipurile când se uită la voi. Doar cincizeci de lire de fiecare şi vă garantez satisfacţia. Acceptăm chiar şi cărţi de credit Barclay.

Omul cu binoclu s-a înroşit de mânie şi era cât pe ce să cadă de pe acoperiş.

– Tinerii ca voi ar trebui să fie scoşi din apele teritoriale ale Angliei, a urlat bărbatul cu megafon.

– Luăm chiar şi chitanţă pentru prânzul oficial, a ţipat *Gareth după ei.*

– Am să te chem pe post de scamator data viitoare când am o petrecere pentru copii, am zis.

Gussie, care se prăpădea de râs, s-a ridicat în picioare.

– Mă duc să văd cum se descurcă Jeremy, a spus ea.

Mi-am băgat nasul în biografia lui Matthew Arnold.

– Tot mai vrei să te cultivi? mi-a zis Gareth amuzat. *Există doar o singură poezie, iubito,* pe care ar trebui s-o citeşti, s-o înveţi şi s-o şopteşti în sinea ta.

– Care anume?

– Oricine iubeşte, de nu propune
Un final adevărat şi sincer dragostei, el
Va umbla pe mări doar ca să-şi
facă singur rău.

– Cine a scris-o?

– John Donne, aşa-zisul tău preferat.

– Cred că a scris-o în ziua lui liberă, i-am zis îmbufnată.

Încă un vas a mai trecut pe lângă noi: pe puntea lui făcea plajă o brunetă. Gareth a fluierat-o; ea s-a întors şi i-a zâmbit arătându-şi dinţii mari. Gareth i-a zâmbit şi el.

– Nu încetezi niciodată, m-am răstit la el. Ai auzit vreodată de legea răspunsurilor diminuate?

O lume de culoare verde mi-a trecut prin faţa ochilor pe jumătate închişi. Nuanţele întunecate ale copacilor se arcuiau peste umbrele şi luminile roşiatice ale apei. Pe mal se vedea o plăcuţă cu un anunţ: Pericol! Atenţie la baraj!

– Nu de baraj ar trebui să se teamă unii oameni, a zis Gareth.

Dincolo de stăvilar, suprafața apei era acoperită cu spumă, un curcubeu plutitor de culoarea unui voal fin.

– Oh, ce drăguț e! am țipat.

– E doar detergent, a zis Gareth.

I-am aruncat o privire veninoasă și am început să umblu la radio. De când îl cunoscusem pe Jeremy nu mai ascultam muzică pop și am găsit deodată un post care transmitea operă, o soprană și un tenor scuipându-și plămânii. Tocmai mă pregăteam să schimb programul când Gareth s-a uitat la mine spunându-mi:

– Pentru Dumnezeu, oprește miorlăiturile astea. O să trezești toți șobolanii de apă.

Așâ că intenționat l-am lăsat să cânte, ca să-l enervez, distrugând pur și simplu toată pacea acelei după-amieze. După trei sferturi de oră agonizante opera s-a terminat.

– Ce-a fost asta? a urlat Gussie de la cârmă.

– Don Carlos, i-am răspuns.

– Ah, ce drăguț! E opera ta preferată, Gareth, nu-i așa? De câte ori ai văzut-o?

– Dracu să te ia, viperă! Ticălos afurisit! N-aveam curaj să deschid gura. M-am întors și m-am prefăcut că vreau să adorm.

Zăceam pe jumătate amorțită de soare când am auzit vocea lui Jeremy:

– Octavia, dormi?

Mi-am deschis ochii; cerul lucea de căldură. I-am zâmbit leneș. Râsetele deochiate pe care le auzeam m-au convins că Gareth și Gussie erau cu siguranță în capătul celălalt al vaporului.

Jeremy s-a așezat lângă mine.

– Ai grijă să nu stai mult în soare. Ai pielea foarte fină și ai putea să te arzi.

– Atunci unge-mă, i-am zis ademenitor, întorcându-mă cu fața în jos și întinzându-i o sticlă cu Ambre Solaire.

Și-a turnat în mâini și a început să-mi întindă uleiul pe spate.

Fremătam de voluptate.

– Oh, ce binecuvântare! Aș vrea să am un sclav blând care să-mi facă asta mereu. Pune-mi mai mult pe partea de sus a coapselor, am continuat fără să am pic de milă. Îi auzeam cum își ține respirația.

După ce am prelungit cât mai mult ședința de masaj am adăugat:

– Ai putea să-mi desfaci breteaua de la sutien? Nu vreau să-mi rămână o dungă albă pe spate.

Îi tremurau mâinile atât de tare încât cu greu a reușit să desfacă închizătoarea.

– Mulțumesc, i-am spus după ce a terminat, întorcându-mi capul și privindu-l. Respira foarte repede, iar ochii îi deveniseră opaci de dorință.

După-amiaza era perfectă acum. Apa era acoperită de anini și răchită iar în depărtare două-trei forme rozalii moțăiau printre meri. Din spatele unui deal a apărut clopotnița unei biserici sătești iar un avion argintiu străpungea cerul.

– Cât de îndepărtat pare totul, am zis. Nu-mi vine să cred că săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi în Marbella.

Jeremy s-a ridicat într-un cot și mesteca un fir de iarbă.

– Da?

– Și în Sardinia, săptămâna următoare, iar după aceea voi pleca probabil în Bermude să-mi petrec vara.

– Bermude? De ce tocmai acolo?

De data asta îl tachinam.

– Ah, pentru că un amic foarte bun de-al meu vrea neapărat să merg cu el acolo. A fost chiar atât de generos şi mi-a trimis biletul de avion.

– Nu te deranjează nici un pic treaba asta? Să trăieşti de pe urma bărbaţilor tot timpul?

– Dar cine a spus că fac asta? Dau la fel de mult pe cât primesc. Oricum, e pur şi simplu normal să-ţi cauţi alţi tătici, de preferinţă tătici de zahăr, atunci când adevăratul părinte te respinge de timpuriu şi să-ţi baţi joc de ei până când sunt forţaţi să procedeze la fel.

– Nu-ţi doreşti niciodată să te stabileşti la un singur bărbat?

– Nu-mi mai doresc asta. Am făcut o pauză, şi, cu un tremur în voce, am continuat. Nu de când a murit Tod, la începutul acestui an.

– Mi-a povestit Gussie. Îmi pare extrem de rău.

Un fluture galben lucea deasupra noastră.

– Asta sunt eu, am spus arătându-i-l. Mereu liberă.

– Deci eşti cu adevărat sortită luxului, mi-a zis Jeremy cu amărăciune. Alunecând de la un playboy bogat la altul. Renunţând la chiloţi nu înseamnă să renunţi la standardele tale de viaţă.

– Vorbeşti exact ca Gareth, i-am zis printre dinţi. Şi nu e nici amuzant ceea ce spui, nici adevărat.

– Poate că nu. Deocamdată. Poţi avea nurci şi brăţări de aur câte-ţi doreşti, dar ce-o să se întâmple când nu vei mai arăta aşa şi nu vei mai reuşi să atragi nici un bărbat? Ştii cum sfârşesc femeile ca tine, dacă nu sunt foarte prudente? Încep să facă tot felul de concesii ca să scape de singurătate şi apoi altele şi altele până când vor deveni nişte hoaşte sulemenite de care râde toată lumea.

– De ce îmi spui toate astea? am şuierat.

– E normal să încerc să-ţi ponegresc toate lucrurile pe care nu ţi le voi putea oferi niciodată, mi-a destăinuit el pe un ton slab.

– Gareth mi le-ar putea oferi, am adăugat.

– Ce s-a întâmplat între voi azi-noapte? mi-a zis tăios.

– Ei, doar ştii ce reputaţie are Gareth, despre mine crezi că sunt iremediabil pierdută, mă mir că mai întrebi.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el apucându-mi încheietura mâinii.

– Încetează, mă doare!

– Te-ai culcat sau nu te-ai culcat cu Gareth?

– Nu, dar în nici un caz nu e meritul tău, l-am înfruntat. Aseară când am ajuns, nu m-ai băgat în seamă, de câte ori mă uitam la tine *îmi evitai privirea*, ce-au însemnat toate astea dacă nu un calcul care să mă arunce în braţele lui Gareth?

Jeremy şi-a acoperit faţa cu mâinile.

– Ştiu, ştiu, Dumnezeule, sunt atât de ameţit. Mă căsătoresc de azi într-o lună şi mă simt de parcă intru în spital pentru o operaţie grea.

– Ei bine, asta-i treaba ta, nu-i aşa? i-am spus prinzându-mi breteaua de la sutien şi ridicându-mă în picioare. Mă duc să beau nişte apă.

În bucătărie am găsit-o pe Gussie mâncând biscuiţi şi vorbind cu Gareth care era sus la cârmă.

– Eu şi Gussie tocmai discutam cât de nerăbdători suntem să gustăm din preparatele tale, a spus Gareth cu răutate.

– E un pui în frigider, mi-a explicat Gussie. Aş vrea să găteşti felul ăla pe care ni l-ai servit când am luat cina la tine.

– E o reţetă foarte complicată, am spus eu repede. Şi am nevoie de foarte multe ingrediente pe care sunt sigură că nu le avem.

– Le putem obţine, a răspuns Gussie. Eu şi Gareth avem poftă de Pimms în seara asta, aşa că ne-am gândit să ne oprim la magazinul din satul de lângă următorul stăvilar. Tot atunci vom cumpăra şi tot ce-ţi trebuie.

Sper că nu mi se citea panica pe față. În timp ce Gareth și Gussie făceau cumpărăturile, m-am spălat bine ca să-mi înlătur uleiul de plajă și transpirația. Tocmai intram în bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă, când am simțit ceva pufos trecând peste picioarele mele. Am țipat. Jeremy a coborât pe pasarelă.

– Ce s-a întâmplat?

– Privește, am țipat. Un păianjen enorm a fugit pe podea și a dispărut sub chiuvetă.

– E doar un păianjen, m-a liniștit el. N-o să-ți facă nici un rău.

– Mă îngrozesc, am oftat eu. A făcut un pas către mine și în clipa următoare eram în brațele lui. Când buzele lui le-au atins pe ale mele am început amândoi să tremurăm. Căldura, amețeala și gustul acelui sărut a durat mult, foarte mult. Apoi și-a ascuns capul în părul meu.

– Oh, Doamne, Octavia, mă înnebunești. Ce mă fac?

– Deocamdată nimic, continuă doar să mă săruți, i-am șoptit eu luându-i capul în mâini.

7

Am ancorat de-a lungul malului năpădit de trifoi chi
când soarele cel roşu apunea, iar apa rozalie devenea t
mai întunecată. Aerul vibra de ciripitul păsărilor din copa
şi pe tot cuprinsul malului şobolanii de apă şi bufniţe
începeau să-şi facă simţită prezenţa nocturnă. Am reu
să amân prepararea mâncării motivând că durează m
să găteşti puiul după reţeta mea.

Mi-am pus o rochie mini, gri pal, semitransparent
N-aveam nevoie de oglinda aceea spartă ca să aflu c
de nemaipomenit arăt. Gussie, îmbrăcată în alb, ară
hidos. Faţa ei devenise roşie din cauza soarelui.

Arăta ca un homar mare şi roşu, gândeam eu am
zată. Îi mai trebuie doar un moţ de maioneză.

Gareth mi-a oferit un Pimms. Era umplut cu mer
castravete şi portocale.

– Ţine loc şi de cină? am întrebat cu răceală.

– E de-a dreptul divin, a zis Gussie. Gustă.

Am luat o înghiţitură şi i-am zâmbit lui Gareth, c
afectare.

– Are gust de sirop de tuse, am spus eu.

Jeremy arăta superb stând aşa la masă şi decojind f
solea lată. Pielea lui era bronzată şi căpătase culoar
vinului de Xeres. Purta o cămaşă albă. Fără să mă va
nimeni, mi-am tras fermoarul de la rochie câţiva cen
metri, dar am observat că Gareth mă priveşte şi m-a
prefăcut că-mi fac vânt din cauza căldurii.

– Jeremy, iubitule, a gângurit Gussie drăgăstoasă, nu vezi că pui păstăile în cratiță și boabele în coșul de gunoi? Ești foarte distrat azi.

– Se gândește la altele, a zis Gareth.

– La recenzia aia blestemată pe care trebuie s-o scriu pentru *Statesman*, a adăugat Jeremy. Trebuie să le dau un exemplar marți și pur și simplu nu reușesc să trec de primul capitol.

– Și de ce nu le-o spui, atunci? l-a întrebat Gareth.

– Nu pot, a răspuns Jeremy. A fost scrisă de soția editorului.

– Ce rochie superbă! a exclamat Gussie privindu-mă cu invidie. Mi-ar plăcea și mie ceva atât de sexy.

– Îl ai pe Jeremy, i-am spus zâmbind către el.

– Da, și să nu uite nimeni asta, a zis Gareth.

– Fasolea lată e înșelătoare, a bombănit Gussie răcâind cu unghia de la degetul mare puful din ultima păstaie. Pare mai spornică decât e în realitate.

– Mai știu și eu pe cineva, a murmurat Gareth în timp ce-mi umplea paharul.

Un miros de mentă venea dinspre bucătărie.

– Sunt moartă de foame, a spus Gussie.

Pentru masa de seară, Gareth a prăjit în usturoi și pătrunjel niște creveți enormi, pe care i-am mâncat cu fasole lată și cartofi noi.

– Noua noastră casă are și o grădină micuță, a zis Gussie cu gura plină. Gândește-te, Jeremy, iubitule, o să putem cultiva legume. Ești ca o zână bună, Gareth, că ne-ai găsit această locuință.

– Nu sunt nici zână, nici bună, a zis Gareth luând cu furculița din platou un cartof nou mare și punându-și-l direct în gură.

– Creveții ăștia sunt excelenți, a spus Jeremy. Mai pune-ți, Octavia.

– Nu, mulțumesc, am răspuns. Mă mir că Gareth știe să gătească. După educația pe care am observat c-o ai aș fi zis că deteşti bărbații care stau în bucătărie.

A urmat o pauză uşor stânjenitoare.

– Tatăl meu își petrecea tot timpul în bucătărie când era acasă, a explicat Gareth. Era singura cameră pe care o aveam la parterul casei.

– Uimitor! am exclamat cu dispreț. Dormeați toți în același pat?

– L-am simpatizat pe tatăl tău, a adăugat Jeremy în grabă.

– Şi mama l-a plăcut, a zis Gareth. Dacă eşti miner, eşti un bărbat adevărat – şi femeilor asta le place.

Gussie a simțit că era cât pe ce să fac o remarcă zdrobitoare.

– Ce s-a întâmplat cu minunatul tău frate? m-a întrebat ea. Îmi amintesc că venea să te ia de la şcoală şi se uita la meciurile de lacrosse[1], dar nimeni nu marca nici măcar un gol. Erau prea ocupate să se holbeze la el.

– A intrat în afacerile de familie, am spus. Dar le detestă. E director cu vânzările la export şi e mort să-şi petreacă timpul făcând schimb de poveşti obscene cu agenții comerciali.

– Cu cine s-a căsătorit? a întrebat Gussie.

– Cu fata lui Ricky Seaford, cu Pamela.

– O alianță formidabilă, a intervenit Gareth. Mi se pare că Seaford-Brennen are ceva probleme în perioada asta, nu-i aşa?

– Bineînțeles că nu, i-am răspuns în mod usturător. Au avut un an excelent. Obişnuiesc să spun asta mereu.

– Probabil că tu ştii mai bine, a zis Gareth. Am auzit nişte zvonuri că ar fi probleme cu grevele.

[1] lacrosse = joc cu mingea asemănător cu hocheiul (în SUA). (n. trad.)

– Toate firmele întâmpină astfel de probleme din când în când.

– A mea nu, a adăugat Gareth rânjind. Angajații mei știu că au cel mai bun patron din lume, așa că ce motive ar avea să intre în grevă?

– Cu siguranță că nu modestia e punctul tău forte, m-am răstit la el.

– Sigur că nu. Mă pricep mult mai bine să nu fiu modest.

Doamne, reușise să mă irite. Vroiam să-i arunc băutura în ochi. Gussie s-a dus să ne aducă niște căpșuni cu frișcă, așa că mi-am întins piciorul spre Jeremy și am început să mi-l frec de al lui. Mângâierea a fost imediat returnată, iar când Gareth a început să-l chestioneze în legătură cu publicațiile de care se ocupa, era evident că reușea cu greu să se concentreze.

– Astea sunt primele căpșuni din acest an, așa că trebuie să vă puneți toți câte o dorință, a spus Gussie împărțindu-ne farfurii mari, pline.

– M-am lăsat puțin mai jos sub masă și am început să-mi plimb piciorul de-a lungul coapsei lui Jeremy. În clipa următoare am simțit cum mâna lui îmi mângâia piciorul, atingându-mi ușor scobitura gleznei, într-un fel extrem de sexy. Mi-am mișcat degetele de la picior în mâna lui cu multă voluptate.

– Știați că pederastia devenea legală după 90 de zile petrecute la bordul unui vas? a întrebat Gareth. Așa că mai avem de așteptat doar 89 de zile, băiete.

– Oh, dragule, a oftat Jeremy. N-am știut niciodată că ai astfel de sentimente față de mine.

Mâna aceea caldă continua să-mi mângâie glezna. Apoi deodată am privit pe deasupra mesei și am înnebunit de groază dându-mi seama că Jeremy își strivea căpșunile cu amândouă mâinile. Înainte să-mi smulg piciorul, mâna aceea mi-a strâns glezna cu perversitate.

– Ce picioare mari ai, bunicuțo, a zis Gareth cu ochii strălucindu-i de râs. Câteva secunde mi-am smucit piciorul cu putere și abia după aceea mi-a dat drumul.

După cină a dat drumul la televizor. Era un film vechi, *Carmen Jones*.

– *Te þii după mine °i eu sunt tabu*, cânta Dorothy Dandridge mișcându-și șoldurile. *Dar, dacă e°ti greu de cucerit, o să alerg eu după tine... °i atunci te asigur, iubitule, ăsta va fi sfâr°itul tău.*

– Oh, închide-l, l-am mai văzut de două ori, a zis Gussie.

Ne-am luat băuturile și ne-am dus pe punte. Copacii de pe malul fluviului erau la fel de întunecați ca murele. O bufniță mică a zburat pe lângă noi cu zgomot. O adiere ușoară purta către noi mirosul puternic de săpun al creț uștilor. În depărtare se auzea fiorul senzual al muzicii pop și se vedea cerul roșu întunecat ca o vânătaie mare.

– E un bâlci, a zis Gussie emoționată. Haideți, vă rog, să mergem și noi.

Harababura roșie-gălbuie se înălța ca un castel din basme dintre castanii verzui iar luminile caruselului se răsturnau ca un imens foc de artificii. Ascultam ritmul muzicii, vuietul generatoarelor și zgomotul din corturi provocat de aruncarea mingiilor în nucile de cocos.

Gareth îmi zdruncinase toți dinții din gură conducând pe pista de mașinuțe ca James Hunt. Singura mea consolare era că Jeremy și Gussie, având în brațe acum un afiș cu Gary Glliter, un alzacian de porțelan și un ursuleț mov, uriaș, ne priviseră tot timpul. Lângă ei se afla un grup de tineri care fluieraseră și urlaseră admirativ de câte ori treceam pe lângă ei, când părul îmi flutura pe spate și fusta mi se ridica dându-mi la iveală picioarele bronzate! Acesta era singurul tip de aprobare unanimă care nu-i pricinuia nici un rău lui Jeremy. Gareth cheltuia acum o

avere la tir, iar eu şi Jeremy stăteam unul lângă altul privind-o pe Gussie cum se dă în căluşeii cu nări roşii. Apucase suportul metalic cu ambele mâini, geanta îi flutura pe umăr, ochii îi străluceau şi ne zâmbea de fiecare dată când trecea pe lângă noi. Îi răspundeam atunci supuşi, cu alt zâmbet.

Sunetul senzual al muzicii îmi rodea sufletul. Trebuia să se întâmple acum ori niciodată.

Cu coada ochiului am observat că roata cea mare se oprise ca să mai urce şi alţi pasageri. Căluşeii în care se afla Gussie aveau să se oprească dintr-o clipă într-alta.

– Hai să ne urcăm în roata cea mare, i-am propus lui Jeremy.

– Nu ţi-e frică?

– Nu, dacă sunt cu tine.

– Trebuie să fim precauţi. Gussie a început să aibă nişte bănuieli.

– Asta şi vreau, i-am zis.

Cu o grabă aproape indecentă ne-am strecurat pe locurile în formă de coş. În aceeaşi clipă Gussie a coborât de pe căluţ şi se uita în jur.

– Aici, a strigat Jeremy.

Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit forţat.

– Aveţi grijă, a strigat ea.

Roata ne ridica tot mai sus. Când am ajuns în vârf, puteai cuprinde cu vederea totul pe o distanţă de mulţi kilometri. Luna se eliberase din locul unde fusese ţintuită şi se deplasa uşor pe cer. Sub noi vedeam satele luminate, pădurile întunecate, câmpuri palide acoperite cu fân, iar mai spre dreapta, luciul îndepărtat al fluviului.

– Nu-i aşa că-i frumos? I-am întrebat lipindu-mi piciorul de al lui.

– Da, mi-a răspuns el fără să privească priveliştea.

La coborâre am simțit un gol îngrozitor în stomac şi inima a încetat să-mi bată. Țipam ca un păun şi l-am prins pe Jeremy de braț.

– Te simți bine? m-a întrebat el când roata se năpustea în sus iar.

Apoi, deodată, soarta ne-a sărit în ajutor. Roata s-a oprit să mai urce nişte pasageri, iar noi eram sus, la mare distanță de toată lumea.

Preț de o secundă ne-am privit fix unul pe celălalt.

– Ce anume te înspăimântă atât de tare? i-am zis uşor. Dezaprobarea lui Gareth sau faptul că o răneşti pe Gussie.

– Şi una şi alta. Gus nu merită să sufere şi mă simt vinovat că l-am luat pe Gareth cu noi, oferindu-i o păsărică ca apoi să încerc eu însumi să pun mâna pe ea.

– Ai turba de furie dacă m-aş cupla cu Gareth.

– Ştiu.

– Şi atunci, e drept față de Gussie să te căsătoreşti cu ea din moment ce altele sunt sentimentele tale?

Jeremy şi-a privit mâinile.

– Cred că tu eşti cea care mă înspăimântă mai mult decât orice altceva, a murmurat el. Ca în cântecul lui Carmen Jones din filmul de aseară, aş avea soarta acelui sărman Don José. Ai să te plictiseşti de mine de îndată ce reuşeşti să mă desprinzi de Gussie. Voi fi complet legat de tine, dar nu voi reuşi să te păstrez.

– Oh, iubitule, i-am spus oftând. Nu-ți dai seama că fac acest joc doar pentru că sunt nefericită? Când dau peste cine trebuie sunt capabilă să rămân doar cu el. Pe Tod nu l-am înşelat niciodată.

– Niciodată?

– Niciodată. Trebuie să înveți să ai încredere în mine.

Jeremy şi-a ridicat privirea spre cer.

– Aş putea să-ntind mâna şi să-ţi culeg un mănunchi de stele, mi-a destăinuit el. Aş vrea să rămânem pentru totdeauna aici sus, să nu ne mai întoarcem la realitate.

Roata a început iar să se mişte.

– Trebuie să stăm de vorbă, i-am spus. Strecoară-te pe punte după ce adoarme Gussie.

– E prea riscant. Gareth are un nas de vulpe.

– A băut mult în seara asta şi o să se stingă ca un beculeţ.

– Mai vrea cineva să bea? a întrebat Gareth când ne-am întors pe vapor.

– Mă duc la culcare, a spus Jeremy. Mă doare capul îngrozitor din cauza soarelui.

– Am nişte antinevralgice în valiză, a zis Gareth. Ţi le aduc.

A ieşit din cameră. Gussie căuta de mâncare prin bucătărie. M-am îndreptat către Jeremy.

– Chiar te doare capul? l-am întrebat.

A zâmbit uşor şi a dat din cap în semn că nu.

– Alte părţi mai importante din structura mea anatomică mă dor.

– N-o să-ţi treacă dacă iei pastile, i-am zis încet. Singurul tău leac este să vii mai târziu pe punte.

– Peste cât timp?

– Cu siguranţă că eu n-am să rezist mai mult de o oră, i-am spus umezindu-mi buzele cu limba.

În clipa aceea s-a întors Gareth cu pastilele.

– Nu prea îmi place să înghit chestii dintr-astea, a zis Jeremy.

– la trei, a spus Gareth cu hotărâre. Ca să fii sigur că-şi fac efectul.

Aş fi dat orice să pot face o baie lungă şi parfumată. Situaţia era alta; stând cu picioarele goale pe rogoijină,

m-am săpunit şi m-am şters cu un prosop vechi şi aspru. N-am îndrăznit să-mi ung corpul cu ulei de baie, ca nu cumva să creadă Gareth că-i îngădui să se apropie de mine. Din fericire, când m-am întors în cabină, el era deja în pat, sforăind ca Tommy Brock. Am aşteptat o jumătate de oră, apoi m-am dat jos din pat cât am putut mai uşor, bâjbâind ca să găsesc peretele şi apoi drumul spre uşă. Alibiul îmi era pregătit – mă duceam să-mi iau un pahar cu apă – dar n-am avut nevoie de el. Gareth nu s-a trezit. Am ieşit din cabină în vârful degetelor şi m-am dus pe punte.

O răcoare binecuvântată luase locul căldurii apăsătoare de peste zi. Printre sălciile pletoase stelele străluceau ca nişte flori. M-am întins pe punte ascultând clipocitul uşor al apei, ciripitul păsărilor şi zgomotul făcut de animalele de noapte care se trezeau la viaţă. O jumătate de oră mi-am petrecut-o într-o aşteptare binecuvântată, apoi încă o jumătate de oră după care ştiam că trebuie să apară în orice moment.

Cum era poezia aceea care ne făcea să râdem când eram la şcoală?

O să vină porumbelul meu drag,
O să vină viaţa mea, soarta mea;
Trandafirii roşii strigă „E aproape, e aproape",
Dar trandafirii albi plâng; „Va întârzia".

Ei bine, trandafirii albi au fost cei care au avut dreptate. Încă o oră s-a scurs cu greutate. Puntea părea mai tare decât o scândură şi începuseră să-mi iasă flăcări pe nări. Era clar că n-aveam nici o şansă să fac dragoste pe punte. După ce mi-a trecut furia m-am simţit nefericită şi exasperată şi m-am furişat înapoi în pat.

8

M-a trezit din somn dangătul clopotelor bisericii. Cabina era deja ca un cuptor, iar ziua se arăta cu mult mai însorită decât starea mea de spirit. Câteva secunde am zăcut ursuză în amărăciunea refuzului pe care-l primisem. Stăpânul Jeremy, trebuia să recunoasc, a dat dovadă că nu-i făcut din carne. Era posibil ca Gussie să fi avut un atac de insomnie în noaptea trecută, sau un intens apetit sexual, ceea ce l-a împiedicat să se furişeze pe punte ca să mă întâlnească, dar mi se părea puţin probabil. Mă convinsesem că sunt în stare să-l desprind de ea cu uşurinţa cu care scoţi un şervel dintr-o cutie. Numai că greşisem complet calculele. Probabil că preferă siguranţa braţelor ei protectoare în locul îmbrăţişărilor mele mult mai rafinate. La urma urmelor, erau logodiţi, iar el era mai degrabă obişnuit să se poarte ca un gentleman decât ca un mascul cu sânge în vine. Toate ca toate, dar n-aveam de gând să renunţ uşor, fără luptă. Ar însemna să-i dau prea multă satisfacţie bătrânului Torquemada Llewellyn. Trebuie doar să-mi găsesc cârligul în care să-l agăţ pe Jeremy ca pe o gâscă.

Chiar şi vaporul începuse să mă calce pe nervi. Nu mă spălasem pe cap de două zile şi părul meu începuse să-şi piardă strălucirea alunecoasă. Aveam o nevoie disperată să fac baie şi eram sătulă de neputinţa de a mă admira într-o oglindă mare.

Gussie era în bucătărie - mă mir că nu şi-a instalat un pat pliant acolo - spăla vasele de la micul dejun, prepara

masa de prânz, înghiţea cartofi noi reci şi făcea liste pentru nuntă, toate acestea în acelaş timp.

– Bună, mi-a zis ea veselă. Ai dormit bine?

– Nemaipomenit, i-am spus. Cred că datorită aerului curat.

– Nu sună minunat clopotele bisericilor? Ador bisericuţele săteşti - făcute din cărămidă fină, predicile despre seceriş şi băieţii din cor, cu faţa trandafirie, care întârzie mereu.

– Pentru că-i ciupeşte vicarul în sacristie. Merită să te duci la biserică, te mai răcoreşti. Pe vapor eşti ca într-o saună.

Gussie părea un pic şocată.

– Nu cred în Dumnezeu, i-am spus cu indiferenţă. Sau mai bine zis nu mi-a dat niciodată vreo dovadă că El ar crede în mine.

– Nu m-am gândit atât de mult la El, a spus Gussie, până nu l-am găsit pe Jeremy, apoi am simţit pur şi simplu că trebuie să-i mulţumesc tot timpul, pentru incredibilul noroc ce-l am. S-a aplecat peste chiuvetă ca s-o golească şi s-o cureţe, etalându-şi un fund mare, pe care blugii stăteau întinşi.

– Speram că Jeremy o să se trezească la timp să mergem la familia Matin, a continuat ea. Dar doarme încă profund. Somnul îi face bine. A lucrat atât de mult la birou şi adeseori cred că pe bărbaţi pregătirile de nuntă îi obosesc mai tare.

A mai aruncat o privire pe listă, rupând neatentă o bucată de ţelină şi băgându-şi-o în gură.

– Crezi că ar trebui să am un pardesiu în trusou?

– Ei bine, am preferat întotdeauna bărbaţii cu maşini, i-am spus. Dar cred că ai putea să porţi unul negru, transparent, în dormitor, fără să-ţi pui nimic pe dedesupt. Vrei să te ajut?, am spus, fără prea mare entuziasm, luând o portocală din fructieră.

– Oh, nu, mi-a zis. Vreau să te distrezi.

– Mă duc să fac plajă atunci.

Mi-am luat cu mine pe punte o saltea şi incredibil de plictisitoarea biografie a lui Matthew Arnold. Îmi pusesem alt costum de baie, compus doar din patru triunghiuri negre care n-acopereau mare lucru, prinse între ele cu şireturi. Soarele era deja sus pe cer şi încălzea vaporul. Rădăcini încâlcite şi putrede de copaci luceau pe sub apa uleioasă. Creţuştile năpădeau malurile verzi, luxuriante. Păsările nu se auzeau din cauza dangătelor de la biserică. Era mult prea cald ca să stai îmbrăcat. Mi-am scos sutienul şi m-am întins. După douăzeci de minute transpiraţia a început să-mi curgă în şiroaie printre cutele saltelei. Eram pe punctul de a pleca după un prosop şi un pahar cu apă, când am auzit un fluierat admirativ. Mi-am deschis brusc ochii, am zărit faţa extrem de nesuferită a capitalismului şi apoi mi i-am închis la loc la fel de brusc. Era Gareth - deja complet bronzat după cele două zile cu soare. Avea în mâini ziarele de duminică, un pahar cu gin şi apă tonică şi un radio la care se auzea muzică de Mozart.

– 'Neaţa, scumpo, m-a salutat el. Eşti prea îmbrăcată. De ce nu-ţi scoţi şi slipul?

L-am ignorat, prefăcându-mă că dorm.

În clipa următoare a apărut şi Gussie lângă noi.

– Ah, Tavy, a zis ea. Crezi că e bine ce faci? Ar putea să te vadă cineva de pe mal.

– Nu-i strica plăcerea, a intervenit Gareth. Citeşte *News of the World* şi taci din gură. Ţie n-am să-ţi dau nici un ziar, Octavia; ştiu că îţi place atât de mult biografia lui Matthew Arnold încât n-o poţi lăsa din mână. Promite-mi că mi-o împrumuţi şi mie, cum o termini.

Am scrâşnit din dinţi. Câteva minute au citit în linişte. Îmi era din ce în ce mai cald. Parcă eram un pui la frigare.

– De ce se scrie mereu despre importanța care se acordă siluetei anul acesta. Tocmai am luat un mic dejun pe cinste, a oftat Gussie.

– Ce drăguț, a zis Gareth, arătându-i *The Sunday Times*. Ne-au făcut o reclamă bună recomandând cititorilor să cumpere acțiuni de la noi, ceea ce înseamnă mai mult decât ce fac pentru Seaford-Brennen.

– Câți oameni lucrează la Seaford-Brennen, Tavy? a întrebat Gussie.

– Cam un sfert din ei, a răspuns Gareth, luând o înghițitură mare de gin.

Gussie s-a hlizit.

– Nu știi nimic despre ei, am șuierat eu. De ce nu te ocupi în continuare de mașinăriile de culise, despre care se pare că știi totul?

– E ceva foarte interesant aici despre sciziunea bisericii catolice, a adăugat Gussie în grabă. Crezi că preoții ar trebui să se căsătorească, Gareth?

– Numai dacă se iubesc.

Gussie a izbucnit în râs.

Se mai auzea doar dangătul unui singur clopot, care-i grăbea pe oameni spre biserică.

– Acasă în Țara Galilor, clopotele nu bat la unison, a spus Gareth. Unul dintre clopotari este o fată foarte drăguță care poartă numai fuste mini. Toți clopotarii sunt îndrăgostiți de ea și de fiecare dată când își ridică clopotul, ei și-l lasă jos pe al lor, ca să poată admira priveliștea. Doamne, e îngrozitor de cald. Cred că sunt treizeci și ceva de grade.

– Mă duc să-mi aduc ceva de băut. Vrei și tu, Tavy? a zis Gussie.

– Eu vreau, a spus Gareth și i-a întins paharul.

– Sper c-o să se trezească şi Jeremy în curând. O să fie mai răcoare după ce pornim, a adăugat Gussie.

M-am întors pe-o parte, pretinzând că dorm. Peste şina de tren se vedeau ulmi albăstrui întunecaţi şi un abur de căldură fâlfâind deasupra câmpurilor cu fân. Probabil că aţipisem căci imediat l-am auzit pe Jeremy spunând:

– Ce dracu mi-ai dat aseară?

– Mogodon, a declarat Gareth.

– Mogodon?, a exclamat Jeremy cu oroare. Trei? Nenorocitule! Aproape o supradoză. Nu-i de mirare că mă simt de parcă aş fi primit un ciocan în moalele capului.

– Am făcut-o pentru binele tău, a zis Gareth. Ca să te păzesc de rele şi de patul domnişoarei Brennen.

– Aş dori să încetezi cu rolul ăsta idiot de Anti-Cupidon, s-a răstit Jeremy.

– Ssst, a zis Gareth încet. O trezeşti pe Octavia.

Jeremy şi-a coborât glasul.

– Doamne, arată extraordinar.

– Ca o vază chinezească, frumoasă dar goală, a explicat Gareth. De ce nu scrii o poezie minunată despre ea? „Oh, frumoasă Octavia, cum aş vrea să te fac sclava mea".

– Tacă-ţi gura! a zis Jeremy enervat.

– Ai vreun volum de Shakespeare la bord? a întrebat Gareth.

– E pe undeva pe un raft, în salon. Mă gândeam să scot câteva poante, ca să ştiu cum să mă port cu Octavia.

Jeremy şi-a ieşit din pepeni.

– Nu te mai lua de biata fată!

– De ce, vrei să te iei tu de ea?

– *Nu.* De ce naiba nu te duci să porneşti vaporul?

– De ce nu te duci tu?, a zis Gareth. Eu sunt în vacanţă. E prima pe care o am de luni de zile şi îmi place prea mult priveliştea. Nu mă pot hotărî dacă sânii superbi

ai Octaviei îmi amintesc mai mult de Himalaya sau de piramide.

– Jeremy, a strigat Gussie – era clar că nu-i convenea nici ei că Jeremy admiră priveliştea. Vino să porneşti vaporul.

– Bine, a răspuns el fără chef şi a adăugat mai încet către Gareth. Nu-i mai sta în coastă Octaviei, altfel o să avem probleme.

– Nu coasta e partea din anatomia ei care mă interesează cel mai mult în clipa asta.

Eram aproape moartă de căldură şi de nervi. Îmi era şi teamă să nu mi se ardă sfârcurile. Părul era ud de transpiraţie. Mi l-am îndepărtat de pe ochi şi m-am uitat ţintă la Gareth.

– Vrei să te ung? m-a întrebat.

– Nu, mulţumesc, i-am şuierat printre dinţi.

– Hai să încheiem un armistiţiu. La urma urmelor suntem în sabat, mi-a propus el privindu-mă cu amuzament şi plăcere lascivă.

– Eşti dezgustător, i-am spus furioasă şi m-am întors pe burtă.

S-a auzit zgomotul motoarelor şi vaporul a pornit. Începusem să ne mişcăm din loc, dar căldura era la fel de mare. Navigam pe o întindere mare de apă, fără urmă de umbră. Gareth s-a ridicat în picioare şi s-a întins.

– Mi-e teamă c-ai să te prăjeşti, Octavia.

În clipa următoare s-a aruncat în fluviu împroşcându-mă din cap până-n picioare cu apa aceea uleioasă şi scârboasă. Am sărit în picioare ţipând şi am întins mâna după sutien.

– Lasă-mă în pace, am urlat la el după ce a ieşit la suprafaţă râzând şi scuturându-şi capul ca să-şi îndepărteze părul din ochi.

– Credeam că vrei să te răcoreşti, a adăugat el şi luând apă multă în mâini a aruncat-o în direcţia mea şi m-a udat iar.

Bâlbâindu-mă de furie m-am grăbit să intru în bucătărie.

– Pacostea aia m-a făcut leoarcă.

Gussie a chicotit.

– Ah, sărmana Tavy! la un prosop.

– Mi-a udat părul, m-am dezlănţuit eu. Trebuie să mi-l spăl imediat.

– Nu prea ai cum, mi-a zis Gussie înţelegătoare. N-avem apă suficientă. Sunt sigură c-o să se usuce cum trebuie.

Mi-am aruncat o privire în oglindă. Aveam un semn roşu pe obraz căci ţipisem cu capul pe cartea lui Matthew Arnold. Arăta de parcă m-ar fi lovit Gareth, fapt care mă enerva de două ori mai tare.

– Dar de obicei mi-l spăl în fiecare zi, am ţipat eu. Mă mănâncă tot capul. N-am fost niciodată într-un loc atât de primitiv cum e barca asta afurisită.

Apoi am făcut cea mai îngrozitoare scenă. Nici una din bromurile lui Gussie nu mă putea domoli.

– Nimeni nu se dă peste cap intenţionat ca să-i facă pe oameni să sufere, mi-a zis ea în cele din urmă.

– Ba eu aşa fac, a zis Gareth intrând. Şi pentru că apa se scurgea de pe el, mi-a smuls prosopul din mână.

– Sunt ca un leopard, ucid doar aşa, de-al dracului.

– N-ar fi trebuit s-o uzi, i-a reproşat Gussie.

– Mă întorc la Londra, am spus.

– Splendid, a zis Gareth. E un accelerat care pleacă din Reading peste o oră. Data viitoare când mai vii o să-ţi creem condiţii favorabile.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Jeremy de sus.

– O răzvrătire, Bunule Creştin, a explicat Gareth. Brava femeie a mării, Brennen, vrea să dezerteze. S-o

punem să frece puntea sau să-i dăm o mie de lovituri de bici?

Gussie – trăzni-o-ar Dumnezeu – a început să râdă.

Jeremy a coborât şi dintr-o singură ochire şi-a dat seama cum stau lucrurile.

– Du-te la cârmă, i-a spus cu mânie lui Gareth. Ai făcut destule necazuri pentru o singură dimineaţă. Barca e a mea şi eu dictez aici.

– Scuze, Căpitane Inimă rea, te-am luat drept un bun Creştin, a adăugat Gareth rânjind. Şi-a umplut paharul şi a dispărut pe scări în sus strigând:

– Dor, dor, dor – regatul meu pentru un vapor.

Jeremy mi-a turnat o băutură tare şi m-a luat în salon.

– Îmi pare rău, mi-a spus el tandru, Gareth e diabolic. S-a schimbat îngrozitor.

– Cred că-l irită faptul că n-am cedat încă, i-am spus. N-ai să vezi niciodată un om mai furios decât un galez respins cu dispreţ.

A urmat o pauză. Jeremy a pus nişte cărţi la loc pe raft.

– Ai aşteptat mult aseară? m-a întrebat în şoaptă.

– Nu foarte, i-am răspuns. Am fost dezamăgită, asta-i tot.

– Ah, iisuse, a spus el, Gussie pălăvrăgea întruna despre o mobilă drăguţă şi apoi n-am mai ştiut nimic până dimineaţa. Nenorocitele alea de somnifere. Îmi pare îngrozitor de rău. Probabil crezi că sunt o belea.

Am râs şi dintr-o dată m-am simţit mai fericită.

– N-ai fi fost în stare de nimic din momentul ce-ai luat trei pastile de Mogodon.

– Dacă vrei neapărat să faci o baie, mi-a spus el, ne oprim la următorul ştăvilar, să vedem ce putem face.

– Pe unde suntem?, am întrebat.

– Cam la un kilometru de Grayston.

– Acolo stă Ricky Seaford, am spus emoționată. Am să-i telefonez de la stăvilarul următor și ne ducem să facem o baie în piscină.

– Vin pe țărm cu tine, a zis Jeremy.

– Fii cuminte, Octavia, a strigat Gareth după noi când am coborât de pe vas. Altfel o să auzim de Violul Paznicului de la Stăvilar, iar Jeremy va fi nevoit să scrie după aceea o poezie lungă, în cuplete eroice.

Flori stacoji de geranium străluceau în ghivecele de pe pervazul ferestrelor. Ne-a sărit în ochi căsuța proaspăt vopsită a paznicului. Cheiul îmi ardea picioarele goale. Înăuntru era întuneric și răcoare. Cât timp am vorbit la telefon, Jeremy a avut tactul să stea afară. Mi-a răspuns majordomul. Doamna Seaford nu se întorsese de la biserică, însă domnul Seaford era acasă, mi-a spus el. Eram ușurată.

A durat destul de mult până Ricky a venit la telefon. Mă uitam la hârtia de muște atârnată de plafon, înnegrită de atâtea insecte disperate și contorsionate și examinam pocalele și fotografiile înrămate, de pe bufetul de lângă mine, reprezentând niște copii cu pampoane în păr.

– Bună Octavia, am auzit vocea lui Ricky: familiară, de bețiv, cu prune în gură. Părea mai precaută decât de obicei.

– Cu ce te pot ajuta?

– Sunt la vreo jumătate de kilometru distanță, i-am spus. Ducând o viață grea pe un vapor.

– Nu pot să-mi închipui că tu ai duce o viață grea undeva.

– Putem să-ți facem o vizită în după-amiaza asta?

A urmat o pauză. Parcă îmi și imaginam ochii lui de bivolterier îngustându-se meditativ. Probabil că avea

prieteni de afaceri cere-şi petreceau weekend-ul acolo. I-ar fi impresionat invitând o muiere sexy ca mine, dar merita oare să-şi atragă mânia Joanei?

Apoi a continuat.

– Ieşim la restaurant în seara asta, dar treceţi pe aici să luaţi un ceai, să beţi ceva sau ce doriţi voi. Cu cine mai eşti pe vas?

– Ah, o pereche dulce de proaspăt logodiţi, o să-i adori pur şi simplu şi un galez întreprinzător şi oribil care e convins că e Charlie Clore. Voiam să-i prezint un adevărat căpitan al industriei în carne şi oase. De aceea te-am sunat.

Ricky a râs. Mi-am dat seama că se simte flatat.

– Încearcă să-i dai o lecţie dacă ai ocazia, i-am spus.

– Dacă tot a venit vorba de căpitani ai industriei, a continuat Ricky, află că e invitat aici în weekend un mare admirator al tău.

– Da? Cine?

– Ai să vezi tu. Ne vedem mai târziu.

Situaţia se îmbunătăţeşte indiscutabil. Gareth şi Jeremy erau deja la cuţite, iar în după-amiaza aceea nu voi avea numai plăcerea de al vedea pe Ricky cum îl pune la punct pe Gareth, mai exista şi acel vechi admirator şi puteam astfel să-l supun pe Jeremy la chinuri şi mai mari. Zâmbind în sinea mea am ieşit afară în soare. Jeremy stătea sprijinit de poarta din spate a ecluzei şi privea indispus către cerul arzător. Era într-o pereche de pantaloni scurţi decoloraţi iar spatele gol avea culoarea aurie a caramelei cu lapte. Deodată mi-a trecut prin minte ce copii minunaţi am putea avea împreună. Nimeni n-ar fi reuşit să ne vadă de pe vapor. I-am pus o mână pe umăr.

– Gata. Nu te mai lupta cu propria-ți conștiință, i-am spus. E prea cald.

În clipa următoare eram în brațele lui, dar m-am desprins apoi imediat.

– N-ai ştiut că e periculos să măreşti doza stabilită? i-am şoptit uitându-mă lung şi ostentativ la gura lui.

Când ne-am întors, Gareth trecuse vaporul prin stăvilar.

– Te-ai mai *luminat* la față, a spus Gussie privindu-mă cu admirație. Era evident mulțumită că îmi revenise buna dispoziție.

– Pe mine mă îngrijorează cine a făcut-o să se *lumineze* la față.

9

Crengile sălciilor plângătoare se izbeau de acoperişul vaporului în timp ce ne îndreptam către magazia de bărci a lui Ricky Seaford, proaspăt vopsită în alb şi albastru. Câmpul se întindea palid şi argintiu până la un pâlc întunecat de fagi ce înconjura o vilă cafenie. Era flancată de grajduri, pajişti întinse şi grădini bine întreţinute, de zarzavaturi şi fructe.

– Dumnezeule, ce minunăţie, a exclamat Gussie stând pe mal şi trecându-şi cu putere un pieptăn prin părul încâlcit. Sper că nu arătam prea jegoşi.

În mod sigur eu nu arătam aşa. Peste slipul negru purtam o fustă roz pal, obrajii bronzaţi mi se înroşiseră de căldură.

– Ricky Seaford e un mare grangur[1], nu-i aşa?, a întrebat Gussie.

– Stârneşte multă vâlvă[2], am replicat eu admirându-mi figura reflectată în fereastra magaziei.

– O să-i prindă bine lui Gareth să-l cunoască, a continuat Gussie.

– Nu e de teapa lui Gareth.

– Nu contează, a zis Gareth calm. Poate prind şi eu câteva ponturi.

Am luat-o pe drumul şerpuit, am trecut de gardurile vii stufoase şi încărcate de flori crem de soc şi buruieni. Sub

[1] a big *noise* (fig) – un mare grangur, ştab.
[2] to make a lot of *noise* – a stârni multă vâlvă.

copacii imenşi cu trunchiurile groase, câțiva cai zvelți loveau cu cozile în florile de piciorul cocoşului. Am ajuns la un pârleaz. Jeremy a trecut primul peste el, a ajutat-o pe Gussie şi apoi pe mine. O secundă doar m-am lăsat în brațele lui.

Am intrat printr-o poartă forjată, am traversat pajiştile verzi imaculate, mărginite de grădini în care vegetația creştea luxuriantă.

– Astea sunt mândria şi bucuria Joanei, am spus eu. Se pricepe la flori.

– E drăguță? a întrebat Gussie.

– Ei bine, hai să zicem că-l prefer pe Ricky. E o soacră al dracului de perfectă pentru bietul Xander.

În clipa aceea, prin fereastra-uşă de sticlă au ieşit câțiva câini diferiți, de vânătoare şi terrieri, urmați fără grabă de Ricky Seaford. Era un bărbat înalt, care ajunsese să arate mult mai bine la maturitate, când părul de culoarea noroiului îi devenise cărunt. I se potrivea cu tenul roşu, sănătos, devenit mai viu an de an prin expunerea repetată la cantități egale de aer în timpul jocului de golf şi whisky de calitate. Sub ochii de bivol-terrier nasul îi era drept, gura aspră. Cămaşa bleumarin, purtată pe deasupra pantalonilor îi ascundea şoldurile lățite de vârstă. Efectul general era impresionant: semăna cu un guvernator.

– Bună, băieți, ne-a zis cu vocea lui zgomotoasă sărutându-mă pe obraz. Joan e jos la piscină. Era întotdeauna mult mai prietenos față de mine atunci când ea nu era prin preajmă.

– Ei sunt Gussie Fordes şi Jeremy West, i-am prezentat eu.

– Încântat de cunoştință, le-a spus Ricky cu surâsul lui caracteristic, care-i crease în oraş reputația de om fermecător. Fără îndoială că ați ales vremea potrivită.

Deodată l-a zărit pe Gareth care zăbovise în urma noastră să vorbească cu câinii. O clipă l-a privit fără să-i vină să creadă, apoi fața i s-a luminat ca un brad de Crăciun.

– Ei bine, Gareth, a urlat el. Apari în cele mai neașteptate locuri. Ce naiba cauți aici?

– Sunt într-o croazieră pe Tamisa, într-o după-amiază de duminică, a explicat Gareth. Trebuie să-ți mărturisesc, ai un loc frumos aici, Ricky.

– Bine, bine, dar nu mi-am dat seama că aveai să-l vizitezi atât de curând.

Ricky părea acum teribil de încântat.

– Nu mi-aș fi închipuit că faci și tu parte din grup. Presupun că vrei să bei ceva. Vino jos la piscină. Joan moare de nerăbdare să te cunoască.

– Vă cunoașteți?, a intervenit Gussie încântată. Ce coincidență. De ce nu ne-ai spus, Gareth?

– Nu m-a întrebat nimeni, a zis el.

– Ăștia sunteți toți?, a întrebat Ricky. Parcă spuneai ceva despre un parvenit obraznic pe care trebuia să-l pun la punct, Octavia?

– E-a probabil vorba despre mine, a adăugat Gareth pe un ton sec.

Dacă aș fi avut un cuțit la îndemână, mai mult ca sigur că l-aș fi înfipt în el. Am plecat de acolo, lovind cu piciorul o petunie nevinovată fără să mă vadă cineva.

Piscina, de dimensiuni olimpice și cu apă în permanență de 30°C, în mijlocul grădinii împrejmuite de ziduri, în care creșteau viță albă, trandafiri roz foarte vechi și mănunchiuri de caprifoi. La un capăt al ei, într-un pavilion, Ricky amenajase un bar. Joan Seaford, o matroană de nouăzeci de kilograme, majoritatea mușchi, era întinsă sub o umbrelă cu dungi albe și verzi, scriind scrisori. A aruncat o privire rece spre noi. Se uita la mine întotdeauna ca la o mașină de spălat care tocmai se stricase.

Cum se întâmplă adesea, femeile căsătorite cu bărbați din clanul Seaford-Brennen erau cele care resimțeau cel mai puternic rivalitatea de familie. Gelozia violentă pe care i-o arătase mereu mamei mele mi-o transferase acum mie, intensificată de resentimentul pe care-l avea față de Xander.

– Bună, Octavia, a zis ea. Arăți foarte în formă.

Vocea ei avea acea caracteristică proprie pe care şi-o dezvoltase în ani întregi în care zbierase cu asiduitate la câinii de vânătoare şi terorizase comitetele filantropice. Apropiindu-mă de ea, am observat pudra de talc lipită între sânii enormi şi am mirosit colonia Tweed, pe care o folosea întotdeauna.

I-am prezentat pe Gussie şi Jeremy. Ricky rămăsese în spate, arătându-i lui Gareth noile locuri pentru scufundări.

– N-am mai văzut până acum o piscină atât de frumoasă, bătea câmpii Gussie. Iar straturile acestea luxuriante sunt ceva de vis. Cum de reuşeşti să creşti astfel de flori? Eu şi logodnicul meu tocmai ne-am luat o casă cu o grădină micuță. Suntem atât de emoționați.

Joan părea ceva mai amabilă, iar chipul ei s-a dezgheţat complet când a apărut Richy şi a spus:

– Draga mea, nu-i de-a dreptul extraordinar? Ghiceşte cine este la bord cu ei – Gareth Llewellyn.

– Ah, am auzit atâtea despre dumneata.

– Şi Octavia ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, doamnă Seaford, a zis Gareth luându-i mâna ca să i-o sărute.

Joan mi-a aruncat o privire veninoasă, apoi s-a întors zâmbind către Gareth.

– Dragul meu, spune-mi Joan. Presupun că tu şi Ricky faceți multe afaceri împreună.

– Ei bine, da, a spus Gareth, nemernicul linguşitor, ţinându-i în continuare mâna. Sperăm. Trebuie să spun că v-aţi făcut o piscină formidabilă.

– Hei, ce vrea fiecare să bea, a întrebat Ricky frecându-şi mâinile.

Gussie îşi punea o cască înflorată pe cap.

– Aş vrea foarte mult să fac o baie mai întâi, a spus ea.

M-am aşezat pe marginea piscinei. Unul din setterii familiei Seaford, simţindu-mi proasta dispoziţie, s-a îndreptat gâfâind către mine şi şi-a vârât nasul rece în mâna mea. Câinii au fost întotdeauna singurele fiinţe drăguţe din casă.

Starea mea de spirit nu se îmbunătăţise nici după o jumătate de oră. Toată lumea înotase, iar Gareth, după ce o captivase în întregime pe Joan Seaford, fusese invitat în casă pentru a discuta afaceri cu Ricky. Acesta din urmă aflând de la Gareth că Jeremy lucrează la o editură, îl invitase să-i arate biblioteca, ticsită cu ediţii princeps de o valoare inestimabilă, pe care nu le citise nimeni niciodată. Gussie se zbenguia în piscină, la apă mică, ca un hipopotam roz, saivând buburuze de la înec. Rămăsesem cu Joan.

– Unde este Pamela? am întrebat-o.

– la prânzul cu nişte amici – familia Connolly Hocking. El urmează să candideze pentru Grayston. Xander îi consideră plictisitori. Am fost foarte surprinşi când am aflat că nu e liber în weekend-ul ăsta. Ai fi zis, că după trei săptămâni în Orientul...

– L-a extenuat călătoria, i-am spus. E primul lui weekend când stă la ţară. Cred că avea multe de recuperat.

– Lui Ricky i s-a părut cam ciudată scuza lui că are mult de lucru, a zis Joan. Probabil că-şi păstrează energia doar pentru sfârşitul săptămânii.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o tăios.

Pe plicul pe care-l ținea în mâna ei sigură, de şcolăriță, Joan a trecut adresa unei oarecare vicontese. Apoi a spus:

– Se pare că Xander nu pricepe că programul de lucru este între orele 9:30 şi 5:30, exceptând ora prânzului. Nu e bine că pierde atâta timp în fiecare zi ocupându-se să le toarne de băut tinerilor care ar trebui să se afle în birourile lor de la Bursa de valori.

Deşi era extrem de cald, m-am simțit deodată de parcă mi se scurgea apă rece pe gât. Oare aflaseră Joan şi Ricky ceva despre înclinațiile lui Xander? Dacă da, Dumnezeu să-l ajute.

– Xander îşi încheie cele mai multe din afaceri la un pahar de băutură luat la prânz, am protestat eu.

În clipa aceea a apărut Gussie lângă noi:

– Discutați despre Xander? a întrebat ea trăgându-şi de pe cap casca înflorată.

– Întotdeauna am fost de părere că este cel mai fermecător bărbat, bineînțeles în afară de Jeremy.

Joan a surâs glacial.

– Am aflat de la Tavy că şi Pamela este divină, a completat Gussie, deşi eu una nu-i spusesem aşa ceva. Dar nu-mi vine să cred că ai fete măritate, arăți atât de tânără.

Joan şi-a aranjat buclele albăstrui, sculpturale şi a adăugat:

– În curând voi fi bunică.

– Ce emoționant, a țipat uşor Gussie. Nu mi-ai spus că Xander o să aibă un copil, Tavy.

– Nu. De la cealaltă fată a mea, a explicat Joan. S-a căsătorit abia în martie, dar ei nu cred că e bine să aştepți, spre deosebire de Xander şi Pamela, căsătoriți de doi ani.

– Dar doi ani nu înseamnă aşa de mult, a zis Gussie consolator. Sunt sigură că în curând va rămâne însărcinată.

– S-ar putea, a spus Joan. Numai să stea Xander mai mult pe acasă.

M-am înroşit şi eram cât pe ce s-o contrazic, dar a intervenit Gussie:

– Alison s-a căsătorit în martie? Atunci presupun că eşti expertă în nunţi. Cred că a fost minunat.

– A fost un adevărat succes. Bietul Ricky a fost nevoit să vândă o fermă ca s-o achite. Poate aţi văzut fotografiile din *The Tatler*?

– Mi se pare că da, a mințit Gussie.

Şi au început să discute despre: Searcy, Compania generală de comerţ, Peter Jones, mobilier şi plăpumi, caserole şi „nu-i aşa că domnişoarele de onoare micuţe, în rochii Laura Ashley, erau mult mai dulci decât cele mari". Gussie ar fi trebuit să înregistreze totul pe un disc.

– Soţul lui Alison, Peter, este absolut fermecător, spunea Joan, îl îndrăgim nespus de mult. Şi-au petrecut luna de miere în Seychelles.

Căţeaua! Dumnezeule, cum aş fi vrut s-o bag cu capul sub apa aia oribilă, plină de clor, până când i s-ar fi învineţit faţa lată.

Am privit fluturii roşii pierzându-se printre tufişuri. Doream ca Jeremy să se desprindă odată de edițiile princeps. Un val imens de singurătate a pus stăpânire pe mine.

– Dacă te grăbeşti să-ţi găseşti o rochie de mireasă, a spus Joan, cunosc o femeie care poate aranja lucrurile extrem de repede. Vrei să-i dau un telefon?

Ştiam că se arată amabilă faţă de Gussie doar ca să scoată în evidenţă că mă respinge pe mine.

– Te deranjează dacă mă spăl pe cap, Joan? am întrebat-o ridicându-mă în picioare. Mi-am adus şamponul cu mine.

– Sigur că nu. Simte-te ca acasă. Du-te la mine în dormitor, ai să găseşti prosoapele în şifonier.

Şi arsenic la robinete, am murmurat eu îndreptându-mă către casă, simţindu-i ura sfredelitoare în spate. Se bucura probabil că are un motiv să-i pună lui Gussie întrebări în legătură cu mine şi Gareth. Când am traversat bucătăria am evitat în mod intenţionat să-mi arunc o privire în bibliotecă, să văd dacă Jeremy era acolo.

Deodată, o voce cu un uşor accent străin mi-a spus:

– Bună, Octavia.

M-am cutremurat de repulsie când am dat cu ochii de figura vulgară şi senzuală a lui Andreas Kats, regele pornografiei şi multimilionar.

– Ce-i cu tine aici? l-am întrebat fără să-mi ascund ostilitatea din voce.

– Stau aici.

Aşadar el era acel vechi admirator despre care vorbea Ricky.

– Dă-mi voie să te acaparez un minut, m-a rugat el luându-mă de braţ. I-am simţit degetele calde şi transpirate prinzându-mă. M-am tras într-o parte, dar strânsoarea lui a devenit mai puternică.

– Vino să vezi grădina de trandafiri a lui Joan, mi-a zis el. Am auzit că este excepţională.

I-am observat ridurile de pe frunte, unde se oprea bronzul şi începea părul de un gri metalic. Era un bărbat care se aventura extrem de rar să facă vreo plimbare. Avea ochii atât de negri încât nu puteai distinge pupilele de iris şi se uita într-ai mei atât de insistent şi sfredelitor. Şi parcă simţeam că-mi ştie şi culoarea chiloţilor. Purta o cămaşă neagră şi o eşarfă argintie de lână, ce i se asorta perfect cu părul cărunt. Presupun că era atrăgător într-un

fel brutal şi conştient, dar nu m-am putut uita niciodată la el fără să-mi dau seama cât de hain este. Mă uimea faptul că Joan îl acceptase în casă. Inflaţia ne face parteneri de pat cu cei mai ciudaţi indivizi.

Pe lângă faptul că deţinea cluburi de striptease şi jumătate din revistele cu fetiţe din Londra, mai scotea şi o prestigioasă revistă semipornografică numită *Hedonist* în care găseai pe lângă articole semnate de intelectuali şi fotografii cu fete bronzate ca pieile roşii, dezbrăcate şi întinse pe cuverturi de blană. Era considerată versiunea englezească a revistei *Playboy*. De câţiva ani încoace umbla după mine cu răbdare, oferindu-mi sume din ce în ce mai mari ca să mă las fotografiată. L-am refuzat întotdeauna. Nu mă încânta ideea ca abdomenul meu să devină o marfă de serie. Simţeam faţă de el mulţumirea cu care cineva priveşte bara ajutătoare dintr-o baie de hotel, convins că nu va fi niciodată prea bătrân şi neputincios ca să aibă nevoie de ea.

M-am oprit ca să admir trandafirii purpurii. Andreas mi-a admirat corpul care, în costumul de baie ud leoarcă, lăsa totul să se vadă.

Şi-a apăsat uşor pumnul strâns pe stomacul meu.

– Când vii să pozezi pentru mine? m-a întrebat.

– Nu vin. N-am nevoie să-mi câştig existenţa.

– Cine ştie? a spus el. Frumuseţea se păstrează cu bani, chiar şi cea a părului tău frumos. Vopseaua este scumpă.

– E natural, m-am răstit eu.

– Se aude că Seaford-Brennen are dificultăţi, a continuat el. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe umăr.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, de ce toată lumea îmi spune asta? Bineînţeles că n-au probleme. De mai bine de cincizeci de ani n-au avut.

Andreas şi-a desfăcut degetele şi mi-a mângâiat spatele. Era singurul bărbat care-mi dădea acel sentiment

oribil, fremătător de excitație. Parcă-mi imaginam sutele de fete şi milioanele de fotografii abjecte pe care le atinseseră degetele acelea. M-am îndepărtat de el brusc şi mi-am atins fața de un trandafir roşu intens. Şi-a aprins cu o mână frumoasă şi îngrijită un trabuc, ținându-l între degetul mare şi cel arătător, ca un muncitor. Simțeam că mă priveşte.

– Nu te mai holba.

– Un Katz are voie să se uite la o Regină.

Auzisem gluma asta de sute de ori.

– Eşti o fată foarte frumoasă, Octavia, dar nu şi isteață. Îți dau o mie cinci sute de lire pe o şedință de pozat. Ce-ar fi să cinăm împreună săptămâna viitoare şi să discutăm despre asta. Şi va fi doar începutul, ştii bine. Pot să-ți ofer orice doreşti.

– Păi, sunt sigură că nu te vreau, i-am spus, m-am întors şi am plecat. Marfa care poate fi obținută prea uşor se vinde greu.

Andreas a zâmbit viclean şi atotcunoscător.

– Te prind eu până la urmă, iubito, şi vei juca atunci cum îți voi cânta eu. Ai puțină răbdare. Apropo, cum de-a ajuns Gareth Llewellyn în apropierea lui Ricky?

– Îşi petrece weekend-ul cu noi pe vapor.

Andreas a râs.

– Deci el e ultima ta achiziție. Atunci nu mă mai mir că n-ai nevoie de bani, deocamdată.

M-am uitat către casă; florile de glicină de deasupra bibliotecii erau aproape ofilite şi-şi scuturau petalele într-un covor violet ce acoperea pajiştea. La fereastra bibliotecii l-am zărit pe Jeremy uitându-se la noi. M-am întors şi i-am zâmbit călduros lui Andreas.

– E o fată drăguță jos la piscină, vorbeşte cu Joan. De ce nu te duci s-o angajezi pe ea în locul meu? i-am zis şi bătându-l cu mâna pe obraz am alergat râzând în casă.

Joan Seaford avea cu siguranță cel mai puțin sexy dormitor din lume, cu pereții *eau de nil,* covorul verde marin și plapuma înflorată bine întinsă și băgată cu grijă sub pernele care arătau ca niște cârnați enormi așezați la capătul patului. Pe comodă erau fotografii mari, înrămate, ale lui Pamela și Alison, arătând superb încărcate de perle. Mai era și o poză mare cu Peter, soțul lui Alison, și încă una cu Alison și Peter în ziua nunții, înconjurați de domnișoare de onoare micuțe, îmbrăcate în rochii Laura Ashley dar nici măcar o poză mică, tip pașaport, cu Xander, care era de o sută de ori mai frumos decât toți ceilalți la un loc. Am fost tentată să-mi scot din portofel o poză cu el și s-o lipesc deasupra figurii îngâmfate, rânjite și pătrățoase a lui Peter, însă asta n-ar fi îmbunătățit cu nimic situația lui Xander.

M-am simțit mai bine după ce am făcut baie, m-am spălat pe cap și mi-am masat corpul cu multă loțiune de-a Joanei. Speram că n-o să recunoască mirosul. Oricum, merita să rămână fără pic de cremă Joy.

În timp ce-mi pieptănam părul ud m-am uitat afară pe fereastră. Două fete – din acelea care, atunci când se apropie un bărbat, își desfac picioarele de parcă ar fi uși batante – în costume albe de baie, pantofi cu tocuri cui și un kilogram de fard fiecare, traversau pajiștea legănându-se. Probabil că le adusese Andreas. Venea întotdeauna cu rezerva la el. Deodată Jeremy a ieșit pe ușă îndreptându-se către piscină și a trecut pe lângă cele două dame fără măcar să le observe. Ele, pe de altă parte, se fâțâiau privindu-l uimite și cu lăcomie când se îndrepta agale și plin de grație către casă. Nu le învinovățeam.

Adu-mi iubitul cu plete aurii, am murmurat eu când, doar cu un prosop mare, albastru și pufos în jurul meu, m-am ghemuit pe podea ca să-mi usuc părul. N-am așteptat mult. S-a auzit un pas grăbit și o bătaie în ușă.

– Intră, i-am spus cu vocea înecată.

A închis uşa în urma lui. Mi-am lăsat prosopul să alunece de pe mine uşor.

– De ce eşti aici? l-am întrebat. Sunt pur şi simplu uimită că ai putut să te desprinzi de ediţiile priceps.

– Pentru tine sunt aici, mi-a spus el. Cine era tipul ăla scârbos cu care discutai?

Îmi venea să cânt. Exact efectul scontat!

– Andreas Katz. Îl cunosc de ani de zile.

– Cât de bine?

Am continuat să-mi usuc părul.

– Cât de bine?, a insistat Jeremy. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, închide porcăria aia.

– Nu atât cât şi-ar dori el, i-am răspuns, dar am închis uscătorul.

Şi-a lăsat mâinile în jos, m-a ridicat în picioare şi m-a sărutat cu pasiune, plimbându-şi degetele pe sânii şi pe şoldurile mele. Măcar o dată, gândeam eu, plapuma înflorată şi perfect aranjată a Joanei avea să fie mototolită. Apoi deodată Jeremy m-a împins şi s-a dus la fereastră.

I-au trebuit câteva secunde să-şi revină. Am ridicat uscătorul.

– Nu, a spus el. Pentru Dumnezeu, nu-i da drumul încă. Uite ce e, trebuie să înţelegi că sunt nebun după tine.

– Ai un fel foarte ciudat de a mi-o arăta.

A îngenunchiat lângă mine, mi-a luat faţa în mâini, a început să mi-o mângâie tandru, ca şi când ar fi vrut să-i memoreze toate contururile.

– Gus nu merită să fie rănită, ştii asta la fel de bine ca mine. Cel puţin nu deocamdată, când Gareth e prin preajmă şi vrea să încurce totul. Dacă între noi va fi ceva, şi cred că va fi, hai să aşteptăm până când ne întoarcem la Londra.

M-am simțit revoltată pentru un moment. Dar știam că n-ar fi avut sens să-i dezvălui că o parte din farmecul de a-l agăța era să-i necăjesc pe Gussie și Gareth.

– Mai avem de suportat seara asta și ziua de luni, a continuat el. Marți ne întoarcem la Londra și ne putem întâlni miercuri ca să hotărâm ce naiba vom face. Ești foarte importantă pentru mine, cred că merită să aștept.

Am încuviințat din cap, luându-i mâna și sărutându-l în palmă.

– Bine. Voi încerca, i-am spus.

Cu vârfurile degetelor mi-a urmărit în jos vena din interiorul brațului, până la cicatricea de la încheietura mâinii.

– Cum ți-ai făcut asta?

– Cu aparatul de ras. În ziua în care Xander s-a căsătorit cu Pamela. Am simțit atunci că singura ființă din lume care mă iubea mi-a fost luată de lângă mine.

Și-a aplecat capul și mi-a sărutat cicatricea.

– Ai nevoie de protecție, nu-i așa? Fii curajoasă și ai încredere în mine, micuțo. N-ai mult de așteptat.

După ce a plecat mi-am uscat părul și am coborât. Trăiam o stare intensă de liniște și bucurie. Calea-mi era liberă acum, Gareth nu mai putea face nimic.

Jos la piscină, cele două dame înotau încercând să-și țină deasupra apei fețele fardate. Gareth, care le încuraja, stătea pe margine, discuta cu Ricky și Andreas și bea vodcă cu suc de roșii. Mai înotase o dată și fruntea îi era acoperită cu șuvițe de păr umede.

– Sunt absolut sigur că nu-mi mai doresc în preajma mea bărbați care nu știu să spună decât *da*, a spus Ricky.

– Iar eu sunt sigur că-mi doresc femei care spun *da*, a zis Gareth. Cred că ar fi bine să intrăm pentru o clipă. Ah, iată-te, Octavia, curată la trup și la minte, sper.

Cei trei bărbați s-au uitat la mine. Formau împreună un trio care te călca pe nervi.

– Octavia a refuzat până acum să ne gătească la bord, a continuat Gareth. Aşa că n-am nici o îndoială că o să mă spetesc iar desfăcând conserve în seara asta. Şi nici nu sunt de acord cu inversarea rolurilor.

– Singurul schimb de roluri pe care-l facem la noi în casă, a spus Ricky râzând din tot sufletul, este atunci când Joan loveşte Rolls-ul de stâlpul porţii.

– Cine-mi ia numele în deşert? a întrebat Joan intrând pe portiţă, urmată de Gussie şi Jeremy, încărcat cu legume din grădina de zarzavaturi.

– Priveşte! a ţipat Gussie. Joan e de-a dreptul angelică, nu-i aşa? Vom avea asparagus şi căpşuni diseară la cină.

– Cel puţin bine că nu facem scorbut, a spus Gareth zâmbindu-i Joanei. Mulţumim foarte mult. Trebuie să plecăm, a adăugat şi s-a ridicat în picioare.

– Du-te să te schimbi, draga mea, a spus Ricky. Am să-i conduc până la magazia cu bărci. Mai fac şi câinii o plimbare. Nu stau mult.

A intrat grăbit în casă.

– Ce păcat că trebuie să plecăm de acasă pentru cină, a spus Joan sărutând-o pe Gussie. Să-mi trimiteţi o vedere când o să ştiţi ce număr de telefon veţi avea. Şi am să-i pun pe Alison şi Peter să vă sune. Ştiu sigur c-o să vă înţelegeţi.

– La revedere, Octavia. M-a sărutat ca de obicei, rece şi în grabă. S-o aduci şi pe doamna Smith pe aici într-o seară, i-a zis lui Gareth. Am auzit că e absolut superbă.

Începuse să vorbească astfel de când Pamela îşi făcuse ieşirea în lume.

Ricky s-a întors cu registrul musafirilor.

– Trebuie să semnaţi toţi înainte de-a pleca.

Procedează întotdeauna aşa, ca să-şi amintească cum să justifice cheltuielile. N-am îndrăznit să-l privesc pe

Jeremy când Gussie s-a semnat şi a lăsat noua lor adresă.

– De fapt nu vom locui acolo vreo lună-două, a explicat ea cu faţa strălucitoare.

Andreas s-a despărţit de noi la marginea câmpului. Nu era făcut pentru plimbări rustice.

– La revedere, Octavia, mi-a spus el. Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus. Trebuie să ne vedem mai des.

– Tipul ăsta e un gunoi, a zis Gareth de îndată ce nu mai putea fi auzit.

– Ştiu, a aprobat Ricky, dar unul extrem de inteligent.

10

După fiorul recentei mele întâlniri cu Jeremy, restul zilei m-am comportat necruțător. Seara, în timp ce navigam printre câmpurile joase cu flori de piciorul cocoşului şi sălcii plângătoare, l-am convins pe Jeremy să mă învețe cum se ține cârma. Țineam cu tot dinadinsul să îndrept mereu vaporul către mal aşa că era nevoit să-şi pună mâinile peste ale mele ca să păstreze direcția. Lui Gussie nu i se părea nimic ciudat. Tot timpul se hlizea la noi. Gareth prepara Pimms.

După cină, Gussie l-a cărat pe Jeremy după ea pe câmp ca să se uite la o biserică normandă, iar eu şi cu Gareth am rămas pe vapor şi am băut coniac. Noaptea era extrem de fierbinte şi liniştită. Dintr-un hățiş din apropiere s-a auzit un țipăt de bufniță. Prima stea a sclipit ca o molie albă pe cerul albastru întunecat. Gareth fuma un trabuc ca să îndepărteze musculițele. La radio se auzea concertul pentru pian numărul trei de Beethoven. Ce păcat că nu era Jeremy acolo, gândeam. Totuşi, făcusem progrese multe în ziua aceea. Simțeam că nimic n-ar fi putut să-mi micşoreze fericirea.

Gareth s-a ridicat, şi-a aruncat trabucul în apă şi s-a îndreptat spre capătul celălalt al vaporului ca să privească cerul ce devenea tot mai întunecat.

– Cum e cu weekend-ul tău cel plin de soare, sex şi somn?, l-am întrebat.

– Nu-i chiar atât de plin de evenimente cum e al tău, mi-a răspuns.

A venit lângă mine şi m-a privit de sus. Pe fundalul cerului silueta lui părea enormă. Deodată inima a început să-mi bată cu putere într-un mod neplăcut. Poate că, până la urmă, avea să-şi încerce norocul cu mine.

– Mai vreau ceva de băut, i-am spus ridicându-mă în picioare şi îndreptându-mă către salon.

Gareth m-a urmat.

– Nu începe să te mire faptul că nu m-am luat de tine?

M-am întors.

– Ba da, ţinând cont că nu-ţi stă în fire să laşi vreo ocazie să-ţi scape.

S-a uitat o clipă la mine, apoi a râmjit.

– Pentru că nu-mi plac persoanele netrebnice, iar tu eşti cea mai mare netrebnică din câte am cunoscut.

Jap! l-am tras o palmă peste faţă. N-a clipit, nici măcar nu şi-a dus mâna la obraz.

– Iar asta îmi confirmă teoria, a spus el scoţându-şi un pachet de ţigări din buzunarul de la şold şi oferindu-mi una. L-am refuzat scuturându-mi capul, fără să rostesc nimic, îngrozită de ceea ce făcusem. A ales cu grijă o ţigară şi apoi a aprins-o.

– Nu prea eşti genul meu, a continuat el. Îmi plac femeile delicate şi iubitoare, liniştite şi tandre. Cele vulnerabile, pe care vreau să le protejez ca pe nişte pisoi sau fetiţe rătăcite. Femeile care nu aşteaptă neapărat să primească mai multă dragoste decât îmi dau. Poate cândva, înainte ca cineva să te răsfeţe în halul ăsta, aşa erai şi tu, însă acum nu. Eşti atât de dură acum iubito, aş putea să tai un diamant cu tine.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? i-am zis furioasă.

– Pentru că sunt probabil primul bărbat pe care persoana ta l-a lăsat complet rece. Am mai cunoscut de-al

de tine, îți place doar să tachinezi, ești ceea ce francezii numesc o „allumeuse", mai dornică să-i pui pe jar pe bărbați decât să-i răsplătești atunci când sunt cu adevărat și bine picați în plasă. Răspândești atâtea promisiuni cu trupul tău superb și părul ăla sclipitor care-ți cade peste ochi. Iar chipul tău este unul dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. Dar toate astea n-au nici o importanță pentru că ești atât de îndrăgostită de tine însăți că nu mai poți fi și de altcineva.

– Taci, i-am spus cu vocea sufocată. Nu vreau să ascult.

– Și încă ceva, a continuat el turnându-și două degete de coniac în pahar. Chiar dacă ai văzut mai multe tavane decât Michelangelo, presupun că n-ai simțit nici un fel de plăcere cu bărbații cu care te-ai culcat și asta îți dă ceva bătăi de cap căci ai citit pe undeva că sexul ar trebui să fie un lucru plăcut și nu poți înțelege de ce ție nu ți se pare așa.

Era ca un coșmar.

– Încetează, încetează, am țipat. Nu înțelegi nimic. Urma să mă căsătoresc dar el a murit într-un accident de mașină acum doar câteva luni.

– Știu tot și despre asta, a zis el ușor. Tod nu s-ar fi căsătorit niciodată cu tine.

Am apucat masa și m-am sprijinit de ea; nu mă mai țineau picioarele.

– L-ai cunoscut? am șoptit. Nu înțeleg. Atunci înseamnă că știai...

– ... totul despre tine dinainte să te cunosc? a completat Gareth. Da, bineînțeles că am știut. Tod locuia împreună cu o foarte veche amică de-a mea, Cathie Summers. Erau o pereche formidabilă înainte să apari tu și să distrugi totul.

– N-am distrus nimic, am șoptit.

– Ba da, iubito, asta ai făcut. Ai aşteptat până când Cathie a plecat pentru o săptămână în America şi ţi-a făcut apariţia. Dar nu ţi-a folosit la nimic. Tod era supus greşelii, ca cei mai mulţi dintre bărbaţi, dar foarte curând şi-a dat seama ce fel de om eşti.

– N-ai dreptate. N-ai dreptate. Pe mine m-a iubit cu mult mai mult decât pe ea! Era cu mine în noaptea în care a murit.

Gareth s-a întors către mine. Deodată ochii lui au devenit neîndurători şi plini de dispreţ.

– Ştiu că era cu tine. Dar, ca de obicei, Miss Brennen – ar trebui să-ţi spun Myth[1] Brennen – amesteci faptele. În seara aceea, eu şi Tod băusem câte un păhărel în Antelope. Cathie urma să se întoarcă a doua zi, iar Tod intrase în panică. Se gândea ce-o să zică dacă o să afle de tine. Se îmbărbăta ca să vină să-ţi spună că totul s-a terminat. I-am spus să nu se ostenească, să te lase pur şi simplu să fierbi. Dar Tod, un tip plin de moralitate, a insistat să meargă până la capăt.

– Ai dreptate, m-am bâlbâit eu. Şi în clipa în care m-a văzut şi-a dat seama că pe mine mă iubea, nu pe Cathie şi urma să renunţe la ea.

– Minţi cu neruşinare, a zis Gareth. Tod a plecat din cârciumă la unsprezece fără cinci. La unsprezece fix era deja cu tine. A murit la unsprezece şi zece, conducând maşina ca un nebun, ca să scape de tine.

Preţ de o secundă n-am fost în stare să-mi mişc ochii, nici să mi-i deslipesc de ai lui. Apoi am izbucnit în plâns şi am ieşit val vârtej din salon, am trecut pe pasarelă şi de acolo direct la mine în cabină. M-am aruncat pe pat şi am început să plâng cu sughiţuri. Nu mai puteam să suport. Gareth îl cunoscuse pe Tod, ştia totul despre mine. Se uitase în mintea mea şi văzuse totul – lipsa de viaţă,

[1] Myth – mit (n.t.).

pustiul şi deşertăciunea – şi scosese la lumină lucruri îngrozitoare pe care nu le recunoscusem nici măcar faţă de mine însămi, minciuni dovedite pe care şi eu începusem să le cred adevărate. Am plâns mult de tot, până când am crezut că nu mai am nici lacrimi apoi am rămas întinsă acolo cu faţa în perna udă, tremurând de groază.

Mult mai târziu i-am auzit pe Jeremy şi Gussie întorcându-se. Ah, Doamne, gândeam eu în agonie, presupun că Gareth le va povesti incidentul cu lux de amănunte. Probabil că rămăseseră să vizioneze filmul de la miezul nopţii căci era două şi jumătate când a venit Gareth să se culce.

– Octavia, m-a strigat el cu blândeţe.

N-am răspuns. Îmi era dor de Jeremy. Voiam să mă ia în braţe, să mă dezmierde, să mă consoleze şi să mă împace cu mine însămi.

N-am închis un ochi toată noaptea. Valuri imense de suferinţă năvăleau într-una peste mine. Am cochetat cu ideea de a mă strecura de pe vapor ca să mă întorc la Londra, înainte ca ceilalţi să se trezească. Dar cum aveam să ajung acolo? Nu era nici o gară prin apropiere. Puteam să telefonez unuia dintre prietenii mei, să-l rog să vină cu maşina până acolo şi să mă ia. Dar ar veni? Nu mă îndoiesem niciodată că aş putea să fac un bărbat să se întoarcă la mine cât aş bate din palme. Acum dintr-o dată, nu mai eram sigură de asta.

Parcă eram paranoică. Abia dacă mai puteam să mă dau jos din pat. Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-am luat la mine cea mai mare pereche de ochelari negri din lume. În bucătărie, Jeremy şi Gussie pregăteau micul dejun.

– Dacă eşti mahmură ca noi toţi, a zis Gussie, găseşti nişte Alka Seltzer în dulap.

– Nu, de fapt nu sunt. Gussie mi-a turnat o ceaşcă de cafea.

– Cu zahăr?

– Bineînţeles că nu, e destul de duice aşa cum e, a spus Jeremy zâmbindu-mi. Era atât de obişnuit să obţină de la mine acel semn de *vino-încoace,* încât părea uimit că n-am reacţionat, iar când mi-a întins ceaşca, şi-a apropiat degetele de ale mele pentru o clipă. Ieri aş fi fost sigură că încearcă să intre în contact cu mine; acum, după ce încrederea în mine suferise atâta ruşine, simţeam că probabil e doar din întâmplare.

Mi-am luat cafeaua şi am urcat pe punte. Trei perechi imense de chiloţi şi cel mai mare sutien din emisfera vestică atârnau la uscat pe balustradă. Era evident că Gussie spălase câteva rufe. O ceaţă uşoară, argintie se aşternuse peste sate. De pe malul celălalt copacii verzui se ridicau ca nişte amanţi. Nu mă puteam opri din tremurat. Pe lângă atâta frumuseţe şi soare, mă simţeam ca o scoică goală.

O clipă mai târziu a apărut şi Gussie lângă mine.

– Ce cămaşă frumoasă, a zis ea. Chiar că te invidiez, Tavy. N-are importanţă dacă eşti mahmură sau indispusă, ai un chip atât de dulce şi un păr atât de minunat, astfel că tot răpitoare rămâi. În ceea ce mă priveşte, faţa e tot ce am – şi nici ea nu-i cine ştie ce – iar când şi când arată îngrozitor – s-a uitat chiorâş în fereastra cabinei – ca azi, cu pata asta, n-am nimic de oferit.

Şi-a privit mâna stângă şi inelul de logodnă i-a strălucit în lumina soarelui.

– Jeremy e nebun după tine, a spus ea cu melancolie. Mă tachina ieri spunându-mi că sunt norocoasă că mi-a dat inelul înainte să te cunoască pe tine, altfel cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

M-am întrebat dintr-o dată ce pune Jeremy la cale.

– N-are nici un drept să spună asta, i-am zis îmbufnată. Te adoră. Ar trebui să-l vezi cum se uită la tine când nu ştii tu.

M-a privit încântată.

– Chiar crezi? Ah, ce-mi spui tu mă face să mă simt mult mai bine. Nu mă consideri cam prostuţă?

Am scuturat din cap, iar ea a continuat.

– Eram convinsă că Jeremy s-a îndrăgostit de tine. Am fost pur şi simplu tulburată. De-asta am mâncat aşa de mult în ultima vreme. Nu că m-aş fi gândit vreo secundă că ai să pui tu mâna pe el. Doar eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele – cel puţin când eram colege şi sper că ai rămas. Dar eşti atât de frumoasă încât nu credeam să se poată abţine. Şi într-un fel vă stă atât de bine împreună. De aceea, când te-a invitat în weekend, l-am convins să-l cheme şi pe Gareth. El e atât de atrăgător şi m-am gândit că vei dori să-l atragi, iar asta l-ar fi îndepărtat pe Jeremy.

Doamne, cât de 'naivă era! M-am concentrat să-mi aprind o ţigară. De ce oare îmi tremurau mâinile în halul ăsta?

– Îmi place Jeremy enorm de mult, am spus încet. Este şi el extrem de atrăgător, dar mai cred deasemenea că e făcut pentru tine.

– Nu mai sunt aşa de sigură că e făcut pentru mine, a spus Gussie. Consider că s-ar putea să nu-mi fie câtuşi de puţin credincios, şi asta numai pentru că nu e deloc sigur pe el şi va avea nevoie să facă avansuri femeilor din când în când, doar ca să-şi ridice moralul. Dar sper că atâta vreme cât îl voi face destul de fericit se va întoarce până la urmă tot la mine.

I-am privit faţa serioasă şi îngrozită.

– Dar nu te poţi căsători cu el, Gus, din moment ce gândeşti aşa!

– Ba da, pot. Îl iubesc mult şi uneori mă doare. Mai ştiu că am să mor de durere când mă va înşela, dar pot cel puţin să-ncerc să-l fac să se simtă mai în siguranţă iubindu-l.

Am privit-o cu înfiorare. Ea era acel gen de femeie despre care vorbea Gareth aseară. Inocentă ca un copil, iubitoare şi darnică, pregătită să ofere mai mult decât cere.

Jeremy a venit şi el sus pe punte. Părul lui blond părea aproape alb la lumina soarelui. Mi-am întors capul instinctiv.

– Aş vrea ca Gareth să se grăbească, a spus el.

– Unde-a plecat?

– Să-şi sune nişte prieteni care locuiesc ceva mai sus, a explicat Jeremy. S-a gândit că am putea să bem ceva la ei.

– Uite-l c-a venit, a zis Gussie.

Gareth venea fluierând pe cărare. Când ne-a văzut a zâmbit, ochii lui negri răutăcioşi, înguştându-se din cauza soarelui. S-a urcat sus pe mal şi, evitând pasarela, a sărit direct pe vapor. A aruncat o privire către rufele lui Gussie puse la uscat.

– Ce-i ăsta? Vreun semnal?, a întrebat el. Anglia aşteaptă ca fiecare bărbat al său s-o iubească pe Octavia.

– Ai reuşit? l-a împuns Jeremy.

Gareth a dat din cap afirmativ.

– Am nimerit-o foarte bine. Dau o petrecere diseară. Vor să ne ducem cu toţii. Pământul din spatele casei lor se întinde până la fluviu. Mi-au sugerat să ancorăm acolo pe la ora ceaiului. Şi apoi fetelor, puteţi să vă îmbăiaţi şi să vă fardaţi în tihnă.

– Superb, a zis Gussie. Dar n-am ce să pun pe mine. Crezi că or să se îmbrace toţi elegant?

– Nu cred. Dar oricum îți pot împrumuta ei ceva, dacă este cazul.

M-am întors. Aveam palmele umezite de transpirație. Ideea unei petreceri mă îngrozea. Băuturi şi zgomot şi persoane necunoscute. Vor fi şi prieteni de-ai lui Gareth, probabil la fel de duri şi sarcastici ca el însuşi. Poate că-i şi avertizase în privința mea – desfrânata cu inima de piatră.

– Ar fi mai bine să plecăm, a zis Jeremy. Porneşc motorul.

– Eu mă duc să spăl vasele, am spus dispărând în bucătărie.

Nu spălase nimeni farfuriile de aseară şi, pentru că nu prea mai aveam apă, am fost nevoită să le spăl pe toate în acelaşi lichid întunecat şi gras.

– Bună, s-a auzit o voce. Gareth apăruse în pragul uşi. Stăteam nemişcată şi mă concentram asupra bulelor galbene de grăsime care pluteau pe apa din chiuvetă.

– Bună, i-am zis cu o grație studiată. Eram hotărâtă să-i arăt că demascarea de ieri nu mă tulburase câtuşi de puțin.

S-a apropiat şi mi-a pus mâna pe umăr. Am sărit în lături ca arsă.

– Uşurel, a zis el. Voiam doar să-mi cer scuze pentru aseară. Nu pentru ce ți-am spus, bineînțeles, că era necesar să ți se spună, dar trebuia să mă port cu mai mult tact.

– Dacă tu crezi că ce mi-ai spus aseară a avut vreun efect asupra mea, te înşeli amarnic, i-am zis pe un ton înăbuşit. La naiba! Nu mai avem detergent!

Cu o mişcare iute mi-a scos ochelarii negri.

– Să nu îndrăzneşti! l-am înfruntat. N-aş fi vrut să-mi vadă ochii roşi şi umflați de atâta plâns.

– Toate la timpul lor, a spus el. Mă încolțise. Doamne, era imens. În bucătăria aceea micuță, statura lui era copleșitoare și mă sufoca. M-am dat înapoi, m-am lipit de scândura de uscat vase și mi-am privit mâinile tremurând de umilință.

– De ce nu mă lași în pace? i-am șoptit.

Mai folosisem trucul ăsta – să simulez emoția lăsându-mi sânii să se ridice și să coboare foarte repede – dar de data asta mi-am dat seama că nu mă mai pot stăpâni.

Gareth m-a apucat de bărbie și mi-a ridicat-o cu forța. Pentru un moment de nebunie și panică m-am gândit să-l muşc, să fac orice ca să-l îndepărtez, să scap de apropierea care mă sufoca. Apoi mi-a dat drumul și mi-a dat înapoi ochelarii negri.

– Deci, poți să arăți și urât, a spus el surprins. Nu știu de ce, dar lucrul ăsta mi se pare extrem de încurajator.

– Gareth, a strigat Jeremy, poți veni să deschizi stăvilarul?

– Imediat, a strigat Gareth. S-a întors ca să urce scările. Nu uita că e rândul tău să-ți pui boneta de bucătar și să ne pregătești prânzul.

Era *tot* ce-mi lipsea. Am deschis ușa frigiderului și am văzut un pui enorm uitându-se cu răutate la mine. Cum dracului poate cineva să gătească bestia asta?

Gussie și-a băgat capul pe ușă.

– Gareth zice că vei găti ceva pentru prânz. Ce minunat. Dacă vrei, îți tranșez eu puiul și apoi să-l prepari ca în seara aceea. Găsești destulă smântână și suc de lămâie în frigider.

Abia luase micul dejun dar îi și lăsa gura apă.

– Mulțumesc, am spus eu încet. De ce, ah, de ce oare am fost atât de proastă săptămâna trecută și le-am spus

că preparasem eu mâncarea delicioasă primită de la Luigi?

Mă trec toate apele când îmi amintesc de masa aceea. Atât de zăpăcită am fost, că n-am reuşit să termin până la ora trei, când erau absolut toţi morţi de foame. N-am să le uit niciodată figurile înroşite şi flămânde, întorcându-şi-le treptat cu dezgust, când şi-au dat seama că puiul era făcut scrum, sosul era închegat şi bun de nimic iar spanacul îl uitasem pe foc şi nu mai rămăseseră decât câteva fire zgrunţuroase. Însă cartofii erau sub orice critică. Pentru că nu-mi dădusem seama că trebuie să-i prăjesc mai mult de douăzeci de minute, erau tari ca gloanţele.

– Ce păcat că n-avem o puşcă la bord, a zis Gareth. Ne-am fi putut petrece după-amiaza împuşcând porumbeii cu cartofi în loc de gloanţe.

–.E absolut delicios, a zis Gussie mestecând cu mult curaj o bucată de pui imposibil de uscată.

Jeremy n-a spus nimic. Gareth se tăvălea de râs. Nici măcar n-a făcut vreo încercare să guste, doar şi-a aprins un trabuc, ne-a afumat pe toţi şi a zis că a înţeles până la urmă de ce tot vorbea Gussie despre cât de important e un mic dejun copios.

Am scăpat şi m-am dus pe punte. M-am aşezat acolo şi priveam fix petalele roz de trandafir care pluteau pe apa de culoare kaki. Panica şi teroarea de dimineaţă se transformau cu repeziciune în ură împotriva lui Gareth. O dată pentru totdeauna trebuia să îmi iau revanşa.

Jeremy a venit şi s-a aşezat lângă mine.

– Ce-i cu tine? m-a întrebat el cu gentilеţe.

– Nimic, i-am răspuns. Uneori am nişte migrene înfiorătoare care mă transformă într-o idioată. Îmi pare rău că am dat-o în bară cu prânzul.

– La naiba, nu contează. N-ar fi trebuit să te lăsăm să prepari tu singură masa. De ce nu ne-ai spus că te simți rău?

I-am zâmbit.

– O să-mi treacă repede. Chiar trebuie să ne ducem la petrecerea aceea diseară?

– Bineînțeles că nu, dacă nu vrei. Mie unul mi-ar place să merg doar de dragul de a intra într-o cameră cu tine, astfel ca toți oamenii să creadă că ești a mea.

– Ai câștigat, i-am spus.

M-a luat de mână.

– Îți place Gareth tot atât de puțin?

– Se observă așa de bine?

A dat din cap în semn că da.

– Puțin.

A rupt o frunză dintr-o salcie.

– Gus are niște idei cam trăznite. Crede că ești vulnerabilă sub aparența de îngâmfare și sofisticare. Zice că ai nevoie de un tip ca Gareth care să te ajute să-ți revii.

– Ce drăguț din partea lui Gussie că e atât de preocupată de bunăstarea mea, i-am zis încercând să-mi ascund tremurul de furie din voce.

La capătul celălalt al vaporului s-a auzit un hohot de râs. Eram într-o stare vecină cu nebunia și credeam cu convingere că Gussie și Gareth vorbesc despre mine.

– Ți-ar place și ție să mă faci să fiu altfel? l-am întrebat uitându-mă adânc în ochii lui Jeremy.

– Vreau doar să mă culc cu tine, a spus el. Ce rost are să ne mai frământăm pentru lucruri neînsemnate.

Mereu aceeași poveste, gândeam eu în timp ce mă machiam ca să coborâm de pe vapor. Acum când într-adevăr se ține după mine, nu-l mai vreau așa de tare. Intensitatea și dorința din ochii lui m-au înfricoșat. Aveam sentimentul că apucasem un tigru de coadă.

Gândurile mi s-au îndreptat către Gussie şi Gareth.

„Nesigură, nefericită, dezorientată, frigidă, suficient de dură ca să poţi tăia un diamant pe mine" – se distrau destul de bine judecându-mă. Cum îndrăzneşte grasa asta nătângă de Gussie să se bage în viaţa mea? Cum îndrăzneşte Gareth să ia asupra lui sarcina de a-mi spune atâtea adevăruri. M-am înfuriat.

Dacă într-adevăr credeau că sunt o netrebnică, atunci bine, am să mă port ca atare.

11

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce traversam pajiştile ca să intrăm într-o livadă mare, am văzut printre copaci o casă în stil Queen Anne.

– Cum se numesc aceşti oameni? a întrebat Gussie.

– Hamilton, a zis Gareth. Hesketh şi Bridget. Au o puzderie de copii, dar nu ştiu dacă e vreunul acasă.

Gussie a ridicat o vişină purpurie din iarba înaltă.

– Şi sunt drăguţi?

– Drăguţi, însă absolut trăzniţi, a adăugat Gareth. Hesketh are cazuri de nebunie în familie şi o bunică română, aşa că nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

– Pun pariu că sunt groaznici, i-am şoptit lui Jeremy.

Dar n-au fost aşa. Erau o pereche blândă şi cu capul în nori, între două vârste. Hesketh Hamilton era înalt, suplu şi-şi purta ochelarii pe vârful nasului. Trebăluise prin grădină şi purta o salopetă albastră decolorată, iar pe cap un fel de baretă de baseball cu dungi mov şi albe care să-l apere de soare. Soţia lui avea un păr cărunt crescut aiurea, strâns la spate într-un coc, iar ochii de culoarea drilului spălăcit. Avea pantofi desperecheaţi şi o fustă uzată plină de păr de câine. Erau amândoi evident încântaţi să-l revadă pe Gareth.

Casa era frumoasă, dar într-o dezordine cumplită. Cărţi şi hârtii erau împrăştiate peste tot. Nu arăta ca şi când acolo ar fi putut să dea cineva o petrecere în seara aceea. Soarele de după-amiază care se revărsa prin

fereastra sufrageriei scotea în evidență straturile groase de praf depuse peste tot. Pe covor stăteau tolăniți doi câini de rasă ce gâfâiau de căldură.

– Vom bea ceaiul în grădină, ne-a anunțat Bridget Hamilton. Tu, Gareth, poți veni cu mine în bucătărie să mă ajuți să duc tava. Vreau să-ți dai cu părerea dacă Hesketh a luat suficientă băutură pentru diseară. Se pare că am invitat foarte multă lume la petrecere.

În grădină pajiștea ducea către straturi superbe de flori. Printr-o arcadă de fier acoperită cu trandafiri roșii sălbatici se vedeau șezlongurile și o masă așezate sub nuc.

Ca de obicei, pe Gussie a cuprins-o amocul și a izbucnit ca o sondă de petrol.

– Ce grădină fantastică! Maică-mea s-ar înverzi de invidie.

Privește trandafirii aceia și nalbele acelea albastre superbe!

– Sunt nemțișori de munte, a explicat Hesketh Hamilton cu blândețe.

– Ah, da, a spus Gussie fără să se sinchisească. Și menta aceea nemaipomenită. Îi ador mirosul.

– Îmi amintește întotdeauna de motani obsedați sexuai, a zis Hesketh zâmbind.

– Ce drăguț din partea voastră că ne-ați permis să venim la petrecere, a adăugat Gussie așezându-se și punându-și șezlongul la grea încercare.

„Ar trebui să fie rebotezată Gushie[1], gândeam eu cu răutate".

Gareth a traversat pajiștea cu o tavă în mână, uitându-se cruciș, din cauza fumului de la trabuc.

– Ai destulă băutură, Hesketh. Îți ajunge pentru un batalion întreg.

[1] Gush = șuvoi, torent, revărsare (n. trad.)

Bridget Hamilton, cu mâinile încă pline de noroi din cauză că muncise în grădină, a turnat ceai negru în căni sparte şi a servit tuturor sandvişuri.

– Câți dintre copii sunt acasă? a întrebat Gareth.

– Doar Lorna, însă nu ştie că veniți toți. Şi-a scos noul ei cal la o plimbare. E îngrozitoare căldura asta. Nu mai este un copil, Gareth. Împlineşte optsprezece ani în august.

Gareth a zâmbit.

– Ştiu. Sper că ați ținut-o la gheață pentru mine.

Şi-a luat un sandviş cu castraveți, mare cât un prag de uşă.

– Sunt mort de foame. A aruncat un zâmbet nesuferit în direcția mea. Nu ştiu de ce, dar n-am putut să mă ating de nimic la prânz.

Bridget Hamilton s-a întors către mine.

– Cu ce te ocupi în Londra? Arăți ca un fotomodel ori actriță sau cam aşa ceva.

– Nu-i place munca, a spus Gareth.

Bridget l-a privit dezaprobator.

– Observ că eşti la fel de necioplit ca întotdeauna, Gareth.

Mi-a zâmbit.

– N-am muncit în viața mea până m-am căsătorit. Oricum sper c-o să întâlniți multe persoane interesante.

– Da, sper, am zis.

A oftat.

– Aş vrea să fac cunoştință cu Britt Ekland – arată extraordinar. Nu ți-ar plăcea să cunoşti pe Britt Ekland, Hesketh?

– Cine mai e şi ăsta, a întrebat Hesketh.

Inevitabil toți au izbucnit în râs iar Bridget Hamilton tocmai explica.

– El este o ea, Hesketh, el este o ea.

În clipa aceea s-a auzit o uşă trântită şi zgomotul unor paşi care alergau, apoi o fată a ieşit în goană prin uşile din sticlă. Era subţire ca un fir de iarbă, îmbrăcată cu pantaloni de călărie şi o cămaşă roşie din mătase, cu o claie de păr ondulat şi o faţă zâmbitoare, plină de pistrui. Privirile ei s-au îndreptat către Gareth şi a scos un ţipăt de bucurie.

– Gareth! Ce cauţi aici? Ce bine îmi pare să te văd!

Gareth s-a ridicat de pe şezlong, i-a apucat amândouă mâinile şi a privit-o îndelung.

– Te-ai făcut foarte frumoasă, Lorna.

Fata a roşit.

– Ei, asta-i bună, m-am transformat într-o lebădă până la urmă?

– Un membru cu cotizaţia la zi, complet acoperit cu pene, a spus el şi s-a aplecat să-i sărute obrazul bronzat şi delicat. Mai multe nu putea face cu noi toţi de faţă, dar aveam sentimentul că ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o sărute de mama focului.

– Trebuie să faci cunoştinţă şi cu ceilalţi, a bombănit maică-sa.

– Ah, îmi pare rău! Fata s-a întors zâmbind spre noi. Eu sunt Lorna. Mă bucur atât de mult că-l văd pe Gareth. Rămâneţi la petrecere, nu-i aşa? a adăugat ea nerăbdătoare.

– Presupun că ar trebui să ne gândim să spălăm nişte pahare şi să strângem covoarele, a zis Hesketh Hamilton.

– Trebuie să mă spăl pe cap, a spus Bridget. Doar în felul ăsta îmi voi putea scoate noroiul de sub unghii.

– Nu-i aşa că sunt teribil de excentrici? mi-a spus Gussie mai târziu, când ne schimbam. Se fâţâia pe acolo dezbrăcată încercând să-şi vadă spatele. Avea picioarele şi umerii de un roşu aprins dar în rest pielea-i era albă ca untura.

– Nu mă cojesc, nu-i aşa? a întrebat ea îngrijorată. Mă mănâncă îngrozitor.

– E un pic inflamată, i-am spus, mulţumită să văd că avea câteva băşicuţe albe pe spate. Până seara pielea avea să i se desprindă în fâşii.

– E fermecătoare fata aceea, Lorna, nu-i aşa? a continuat ea. Cred că ţi-ai dat seama că Gareth parcă voia s-o mănânce din ochi.

– Nu-i chiar atât de superbă, am zis şi am început să-mi torn apă în păr.

– Dar e destul de drăguţă şi atât de naturală. Imaginează-ţi să mai ai din nou şaptesprezece ani, câte lucruri ai de făcut, câte peripeţii te aşteaptă, câte locuri de vizitat. Trebuie să spun că o fată frumoasă la şaptesprezece ani, are o strălucire pe care nişte babornite ca noi, de douăzeci şi ceva de ani n-o vor avea niciodată.

– Vorbeşte pentru tine, am bombănit eu în chiuvetă.

După ce m-am fardat mi-am dat seama că nu arătasem niciodată mai bine. Pe faţa bronzată ochii albaştri îmi străluceau intens; părul, proaspăt spălat şi drept se decolorase de la soare şi era aproape alb. Gussie, mă bucur s-o spun, arăta îngrozitor. Se apleca pe fereastră de fiecare dată când auzea un scârţâit de roţi pe pietrişul de afară.

– Priveşte, vine cineva. E preotul.

– E clar că vom petrece o seară pe cinste, am spus.

– Ar fi mai bine să coborâm. Să te aştept?

– Nu. Voi fi gata într-o clipă. Du-te înainte.

M-am bucurat când a plecat. Mă gândeam că o să protesteze când va vedea în ce rochie intenţionez să mă îmbrac. Era o tunică scurtă cu zale argintii – găurile fiind mari cât jumătăţi de coroană. În faţă decolteul era adânc, iar în spate de-o indecenţă certă. Două paiete rotunde argintii, insuficient de mari îmi acopereau sânii. N-aveam

nimic pe dedesubt, cu excepția unei perechi de chiloți de culoarea pielii, care nu se observau.

În timp ce mi-o trăgeam încet pe mine mă gândeam la efectul pe care-l va avea asupra lui Jeremy când voi intra în sufrageria aceea liniştită de țară. Mi-am trecut pentru ultima oară peria prin păr şi m-am întors să mă privesc în oglindă. Era pentru prima dată când o îmbrăcam pentru o petrecere, fiind şi fardată în acelaşi timp iar impactul mi-a tăiat până şi mie răsuflarea. Ah, Doamne, mi-am zis în sinea mea, îi voi incita pe toți diseară. Eram hotărâtă să-mi fac o intrare în toată regula, aşa că m-am jucat cu părul până când am auzit că sosise mai multă lume.

Când am intrat în sufragerie toată lumea a amuțit şi mă privea insistent. Bărbații îşi îndreptau cravatele şi-şi aranjau părul, iar femeile se zgâiau la mine cu invidie prost mascată şi dezaprobatoare.

– Iisuse! I-am auzit pe Jeremy mirat şi îngrozit.

Însă eu îl priveam pe Gareth. Pentru prima dată am zărit în ochii lui o licărire dezaprobatoare. În sfârşit l-am făcut să-şi piardă controlul, gândeam eu triumfătoare.

Musafirii nu păreau să aibă nimic în comun. Printre ei se aflau tipi cu principii învechite, femei clevetitoare şi câteva persoane distinse de la Universitate cu soțiile lor prost îmbrăcate, câțiva tineri de vârsta Lornei, fete pentru prima oară introduse în societate, băieți cu caş la gură şi o mulțime de tipi duri ce stăteau la pândă, cu vocile răguşite şi fețele roşii precum cărămida. Era ca şi când cei doi Hamilton invitaseră toate persoanele cunoscute şi agreate de ei, fără să țină cont deloc dacă se potrivesc.

M-am îndreptat către Jeremy, Gussie şi Gareth.

– Văd că te dai în spectacol, a spus Gareth, fără să zâmbească. Cred că mai bine mă duc să-i servesc pe musafiri cu ceva de băut.

– N-ar fi trebuit să te îmbraci cu rochia asta, Octavia, m-a atenționat Gussie pe un ton vădit șocat. Nu suntem la Londra, știi bine.

– E chiar mult prea evident, am spus eu privind în jur.

Bridget Hamilton s-a apropiat și m-a luat de braț.

– Ești încântătoare, Octavia. Vino să-l seduci pe Maestrul nostru de vânătoare. Vrea neapărat să te cunoască.

Și nu era singurul. După ce au băut câteva pahare, tipii cei puși pe agățat s-au strâns împrejurul meu luptându-se să-mi câștige atenția. Am lăsat să-mi fie umplut paharul de mai multe ori. Nu fusesem niciodată mai malițioasă și strălucitoare ca atunci. I-am făcut pe toți să râdă zgomotos.

Ca un actor cu experiență, deși îmi făceam auditoriul fericit, eram extrem de conștientă de ce se petrece în culise: Jeremy arăta ca un nor de furtună din cauză că flirtam fără rușine cu ceilalți bărbați, Gareth se comporta ca viitorul ginere al familiei Hamilton, fie că-i servea pe musafiri cu băutură, fie că se uita în ochii Lornei. Din când în când, totuși, ochii lui se uitau în direcția mea, iar fața i se înăsprea.

Pe la ora zece, Bridget Hamilton a apărut, foarte roșie la față, cu două cratițe pe care le-a trântit pe masa lustruită, lângă un teanc de farfurii și furculițe.

– Am adus risotto, a anunțat ea nedeslușit. În caz că-i este foame cuiva.

Musafirii s-au grăbit să mănânce. Am rămas pe loc la fel și bărbații din jurul meu. Gălăgia pe care o făceam a sporit până când Gareth și-a făcut drum prin mulțime.

– Ar trebui să mănânci ceva, Octavia, m-a sfătuit el.

Am scuturat din cap și i-am zâmbit cu insolență.

– Nu ți-e foame? m-a întrebat pe un ton tărăgănat Maestrul de vânătoare care stătea tolănit lângă mine.

M-am întors către el și i-am zâmbit dulce.

– Doar de tine.

Nişte femei de lângă noi au încetat să se mai îndoape cu risotto şi să vorbească despre scutece şi m-au privit îngrozite. Printre ele era şi soţia Maestrului de vânătoare. Faţa ei semăna cu a unui cod bine dezvoltat.

– Tinerele de azi nu mai sunt aceleaşi ca acum douăzeci de ani, a zis ea tare.

– Bineînţeles că nu, am strigat către ea. Acum douăzeci de ani aveam şase ani. E normal că mi-am schimbat înfăţişarea şi comportamentul.

S-a înveneţit de furie când a auzit hohotele de râs stârnite de răspunsul meu. Gareth n-a râs. M-a apucat de braţ.

– Cred că ar fi bine să vii şi să mănânci ceva, a rostit el calm.

– Ţi-am mai spus o dată, m-am răstit eu. Nu vreau să mănânc. Vreau să dansez. De ce nu dă cineva drumul la casetofon?

Maestrul de vânătoare şi-a coborât privirea spre paietele mele rotunde, argintii.

– Ce se întâmplă cu astea când dansezi?

M-am hlizit.

– Ba mă vezi, ba nu mă vezi. Se ştie că nu pot rămâne la locul lor.

S-au auzit iar hohote de râs.

– Ei, şi ce mai aşteptăm? a zis. Hai să punem o casetă şi să dansăm.

– Bine, am încuviinţat privindu-l printre gene. Dar mai întâi trebuie să merg până la toaletă.

Sus în baie mi-a fost extrem de greu să mă recunosc. Arătam ca o bacantă: părul ciufulit, ochii scânteietori, obrajii roşii. Doamne, era atât de frumoasă rochia.

„Şi tu eşti atât de frumoasă" am adăugat aplecându-mă în faţă şi sărutându-mi uşor imaginea reflectată în oglindă.

Chiar şi în starea de beţie în care eram m-am fâstâcit uşor când m-am întors şi l-am văzut pe Gareth stând în prag şi uitându-se la mine.

– N-ai aflat că e urât să te holbezi? am zis.

Nu s-a clintit din loc.

– Aş vrea să ies, dacă nu te superi, am continuat eu.

– Ah, nu, n-ai să treci, a spus el apuncându-mă de încheietura mâinii.

– Ba da, am ţipat eu încercând să mă smulg din strânsoare.

– Nu te mai purta ca o târfă! m-a ocărât el şi trăgându-mă în cel mai apropiat dormitor m-a trântit în pat şi a încuita uşa.

– Presupun că acum mă vei trata ca pe o târfă, l-am înfruntat. Ce va spune preţioasa ta Lorna dacă ne va găsi aici împreună?

Dintr-o dată m-am înspăimântat. Mă privea ca un criminal.

– E cazul să primeşti o lecţie de la cineva, a spus el apropiindu-se de mine. Şi mă tem că acea persoană voi fi eu.

Înainte să-mi dau seama ce vrea să facă, Gareth m-a aşezat pe genunchii lui. N-am ştiut până atunci cum e să vezi stele verzi, dar am aflat cu prisosinţă. Am început să ţip şi să dau din picioare.

– Taci, mi-a strigat ei cu răutate. Nu te aude nimeni. Casetofonul continua să bubuie jos, în sufragerie. M-am luptat şi am vrut să-l muşc, dar era mult mai puternic decât mine. Durerea nu era cine ştie ce, dar mă indignase teribil. Parcă nu se mai sfârşea. În cele din urmă mi-a dat drumul pe podea. Zăceam acolo tremurând de frică.

– Ridică-te, s-a răstit el, şi adună-ţi lucrurile. Te duc înapoi la vapor.

Luna aflată deasupra fluviului lumina ceața transparentă ce plutea pe deasupra câmpurilor adormite. Cerul albastru întunecat era întesat de stele, iar aerul avea o mireasmă greoaie de creţuşti.

Mă dureau toate oasele şi-mi muşcam buza să nu plâng. L-am lăsat pe Gareth să mă conducă pe câmpuri. Mă împiedicam din când în când, dar mă susținea strânsoarea lui ca de polițist de la moravuri. Cred că avea impresia că în orice clipă o pot zbughi înapoi la petrecere.

Când am ajuns pe punte i-am zis:

– Acum te poți întoarce la scumpa ta adolescentă.

– Nu plec până nu te văd în pat.

M-am întins pe pat fără să-mi scot rochia. Dar, când am închis ochii, totul se învârtea cu mine. I-am deschis repede. Gareth stătea în picioare şi mă privea prin vălătucii fumului de trabuc.

Mi-am închis din nou ochii. Îmi era rău şi-mi venea să vărs.

– Ah, Doamne, am spus încercând să mă dau jos din pat.

– Rămâi pe loc, s-a răstit el.

– Ar trebui să mi se permită măcar să mă dau jos din propriul meu pat, i-am zis arțăgoasă. Sunt de acord că în postura ta de Mary Whitehouse ai dreptul să mă împiedici să ajung în patul altora, dar o persoană ar trebui să fie liberă să se dea jos din propriul pat dacă vrea.

– Nu mai face pe nebuna, s-a răstit Gareth.

– Nu pot, i-am răspuns disperată. Am să vomit.

Doar ce-a apucat să mă aducă până la balustrada vaporului şi am început să vărs aşa cum nu mi se mai întâmplase vreodată. Nu m-am putut abține şi apoi, pentru că Gareth mă ținea de cap, mi-a venit să plâng de umilință.

– Lasă-mă, i-am strigat eu printre sughițuri de neputință. Lasă-mă să mor. Gussie şi Jeremy se vor întoarce dintr-o clipă într-alta. Te rog du-te şi fă-i să mai întârzie un pic.

– O să mai stea câteva ore, a zis Gareth, uitându-se la ceas.

– Vrei să-mi aduci un pahar cu apă?

– Nu încă, o să-ți facă rău. Va trebui doar să faci haz de necaz.

Am ridicat ochii spre cer, am zărit luna imensă şi albă şi am râs forțat.

– Nici că se putea o noapte mai romantică, nu-i aşa?

Pe coridor am alunecat şi m-a ridicat Gareth; m-a dus în cabină şi m-a băgat în pat cu atâta uşurință de parcă eram un copil. Mi-a dat câteva pastile.

– O să te ajute să adormi.

– Totuşi, să ştii că n-am plănuit să mă întâlnesc cu Jeremy pe punte la noapte.

Tremuram ca un cățeluş.

– Îmi pare rău, am spus mişcându-mi capul pe pernă, într-o parte şi în cealaltă. Îmi pare nespus de rău.

– Stai liniştită, mi-a spus. Pastilele îşi vor face repede efectul.

– Nu pleca, i-am şoptit când s-a ridicat şi s-a îndreptat către uşă.

Când s-a uitat la mine, fața lui nu exprima nimic, nici dispreț, nici sfidare, nici măcar o urmă de milă.

– Am să-ți mai aduc nişte pături, a zis el. Nu vreau să răceşti.

Bunătatea lui neaşteptată, pentru prima dată când mi-o arăta, m-a făcut să-mi dea lacrimile. Când s-a întors cu cele două pleduri începusem să mă simt moleşită. Miroseau a mucegai şi, când i-am privit mâinile în timp ce mă învelea – mâini puternice şi păroase – am vrut parcă deodată să-i simt brațele cuprinzându-mă şi acele mâini

mângâindu-mă ca şi când aş fi fost iar copil. M-a străfulgerat gândul că el îmi este acel tată sever, însă în acelaşi timp iubitor şi grijuliu care-mi lipsise toată viaţa. Acel cineva care să-mi spună „gata" atunci când o luam razna, care să se supere când mă comportam urât şi care să fie mândru de mine când mă purtam frumos.

– Adormi?

Am dat din cap în semn că da.

– Eşti o fată cuminte. Ai să te simţi bine mâine dimineaţă.

– Îmi pare rău că ţi-am stricat distracţia.

– Nu-i nimic. Sunt ei drăguţi şi aşa, cei doi Hamilton. Ar trebui să petreci mai multă vreme cu oameni ca ei; au un bun sistem de valori.

– Cum i-ai cunoscut?

A început să-mi povestească, dar aţipisem deja iar vocea caldă cu accent galez se amesteca tot mai mult cu clipocitul apei care se lovea de vapor; apoi am căzut în inconştienţă.

12

Când m-am trezit a doua zi de dimineață m-am simțit copleşită de ruşine. Înainte, când mă îmbătam, înălțam doar din umeri, considerând că şi asta face parte din imaginea Octaviei Brennen. De data asta m-au trecut toți fiorii la gândul că mă dădusem în spectacol aseară – am dat buzna pe jumătate goală în mijlocul acelor oameni comportându-mă mizerabil, abuzând de ospitalitatea lor, apoi umilința de-a mânca bătaie de la Gareth, şi cel mai îngrozitor, faptul că am vomitat în fața lui şi n-am fost în stare să mă bag singură în pat.

Ah, Dumnezeule, am suspinat de amărăciune când am reconstituit întreaga seară, nu mai pot da ochii cu el. Totuşi, la gândul că aş putea să mă strecor de pe vapor nevăzută, m-a străfulgerat ideea că n-am să-l mai văd niciodată dacă făceam asta. Parcă mi-ar fi împlântat cineva un pumnal în inimă.

Ah, nu, am şoptit îngrozită, nu se poate una ca asta! N-aş fi putut să urăsc pe cineva cu atâta pasiune şi apoi, peste noapte, să-mi dau seama că ura s-a transformat în ceva complet diferit – ceva ce putea fi suspectat c-ar fi dragoste.

Nu-l puteam iubi. Nu puteam. Mă disprețuia şi mă considera cea mai mare netrebnică, dar coşmarul meu era că, dacă am fi luat-o de la început, aş fi putut să fac pe dracu-n patru să-l dau gata cu ocheadele mele, chiar şi să-l fac să creadă că sunt tandră şi dulce. Mai făcusem

asta de atâtea ori. Însă acum era prea târziu. Mă văzuse ținându-mă fără ruşine de Jeremy, ştia despre mine atâtea lucruri nefavorabile, aşa că n-aveam nici o speranță în privința lui. Într-adevăr era amuzant, mă transformasem în păcăliciul păcălit.

În cele din urmă m-am dat cu greu jos din pat. Parcă mi-a explodat un meteor în cap şi aveam o greață teribilă. Când m-am uitat în oglindă am observat că aveam fața palidă ca a unui mort. Mi se mai cunoştea şi fardul de aseară, dar era întins din cauză că plânsesem. Îmi simțeam gura ca o colivie de papagal.

Am mers clătinându-mă până la toaleta aceea oribilă şi umedă ce mirosea a urină şi asparagus şi mă întrebam dacă o să vomit din nou. Chiar şi spălatul pe dinți mi s-a părut un chin. M-am îmbrăcat şi m-am târât până-n bucătărie. Gussie tocmai scrumbii afumate îşi găsise să facă.

– Bună, a zise ea. Ai dispărut foarte brusc aseară. Gareth a zis că ți-a venit să leşini de căldură şi te-a adus acasă. Sper că nu eşti gravidă sau altceva?

Am zâmbit fără forță şi am dat din cap. Asta era una din puținele probleme pe care nu le aveam.

– Ce-ați mai făcut aseară? am întrebat.

– Nu cine ştie ce. Am rămas până târziu şi am dansat pe pajişte, în lumina lunii. A fost foarte romantic. Apoi Lorna a venit cu noi să bea ceva pe vapor. Tu dormeai buştean. Mai târziu, Gareth a dus-o acasă. Nu l-am mai auzit când s-a întors.

Simțeam cum îmi apar broboane de sudoare pe frunte. M-am cutremurat de gelozie la gândul că Gareth şi Lorna s-au întors în pas lejer către casă, printre crețuşti şi luminați puternic de lună. Mirosul de prăjeală îmi făcea silă. Am văzut deodată o pereche de picioare lungi coborând treptele.

– Urc pe punte, am spus alarmată şi am trecut ca o săgeată prin cabina mea şi salon, iar de acolo direct la soare, în capătul îndepărtat al vaporului.

M-am aşezat cu genunchii strânşi şi privind lung malul opus. Un şobolan a ieşit din apă, m-a privit fix cu ochii lui ca nişte mărgele şi apoi a ţâşnit înapoi în gaura lui. Ce noroc, mă gândeam. Aş vrea şi eu să am o gaură în care să mă tărăsc. Trandafirii sălbateci care înfloriseră atât de frumos ieri erau acum ofiliţi de soare şi atârnau ca nişte ornamente împopoţonate pentru petreceri folosite prea mult.

Am auzit un pas în spatele meu şi inima a început să-mi bată cu putere. Eram îngrozită de profunzimea dezamăgirii mele, când mi-am dat seama că era doar Jeremy.

– Bună, m-a salutat el îmbufnat şi s-a aşezat jos lângă mine. Te simţi mai bine?

– Da, mulţumesc.

– Numai Gareth are noroc. De ce nu te ia cu leşin când sunt eu prin preajmă? Nu m-ar fi deranjat să te aduc înapoi singură şi să te pregătesc de culcare.

Ceva anume din glasul lui m-a scos din sărite.

– Am leşinat, m-am răstit eu.

– Şi sunt sigur că Gareth te-a ajutat să te simţi mai bine. Sunt renumite capacităţile lui curative, ştii bine.

– N-a fost chiar aşa, i-am zis nervoasă. Dacă există pe lumea asta două persoane care nu se înghit absolut deloc, acelea sunt eu şi Gareth.

– Îmi spui mereu asta, mi-a reproşat el. Mă întreb dacă nu cumva doamna protestează cam prea mult.

– Micul dejun e gata, a anunţat Gareth apărând pe nesimţite în pragul uşii.

– Eu nu mănânc, am zis roşind şi întrebându-mă cât auzise din conversaţia noastră.

Jeremy s-a ridicat în picioare.

– După ce termin de mâncat mă întorc şi stăm de vorbă, a zis el urmându-l pe Gareth pe scări.

După două minute a reapărut Gareth.

– Ăsta-i micul tău dejun, a zis el punând patru pastile de Alka Şeltzer într-un pahar cu apă. A aşteptat până când cele patru discuri s-au dizolvat şi apoi mi-a întins paharul.

– Mulţumesc, am murmurat incapabilă să-l privesc în ochi. Îmi pare rău pentru aseară.

– Las-o baltă, a zis el. Din când în când toţi ne facem de râs.

– Dar tu nu le-ai spus nimic. Am crezut...

– ...C-o să mă întorc şi-o să povestesc tuturor cum ţi-ai vărsat plămânii. Nu sunt chiar atât de nemernic.

M-am uitat la el pentru prima dată. Arăta foarte obosit, sub ochi avea cerculeţe întunecate. Mă întrebam ce-o fi făcut cu Lorna aseară. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Lorna vine să ia prânzul cu noi, a spus el. Moare de nerăbdare să te revadă. Este încă la vârsta la care o impresionează extrem de mult femeile frumoase.

Ah, ce lovitură pe la spate.

– Voi încerca să n-o dezamăgesc, i-am spus încercând să-mi ascund resentimentul din voce.

A râs.

– Nu te bosumfla, nu-ţi stă bine.

Pastilele de Alka Seltzer mi-au transformat durerea de cap într-o palpitaţie surdă. Aş fi vrut să mi se vindece la fel de uşor şi sufletul.

Lorna a venit pe la douăsprezece şi jumătate. Înfăţişarea îi dăduse ceva bătăi de cap. Purta un tricou de culoarea ruginei, care i se asorta cu părul. Era foarte drăguţă, dar într-un fel eram de părere că fusese mult mai atrăgătoare cu o zi în urmă, când dăduse buzna peste noi pe neaşteptate.

– Bună, a zis ea aşezându-se pe punte lângă mine. Îmi pare rău că ieri n-am avut timp să stăm de vorbă şi că nu te-ai simţit bine. Mama uită mereu să deschidă vreo fereastră. Toată lumea a fost foarte dezamăgită că ai plecat. Bărbaţii înnebuniseră după tine, iar azi dimineaţă când ne-au sunat ca să ne mulţumească pentru petrecere, au vrut toţi să ştie cine eşti. Vocea i-a devenit dintr-o dată melancolică. Cred că de o sută de ani n-a mai văzut comitatul nostru ceva atât de splendid ca tine.

Brusc am descoperit că îmi place de ea. Mi-am dat seama că în spatele remarcilor ei nu se ascundea nici un motiv perfid, ci doar admiraţie sinceră.

– Mi-e teamă că rochia mea a fost puţin cam *outré* pentru mediul de ţară, am zis eu. Sper că nu s-au supărat părinţii tăi.

Şi-a scuturat capul cu violenţă.

– Ah, nu, au fost de părere că eşti minunată. E stilul lui Gareth să apară cu tipe ca tine. Am ştiut întotdeauna că aşa va fi până la urmă. Mulţi ani am avut ceva pentru el. Am sperat întotdeauna c-o să mă aştepte, dar acum te are pe tine.

– Ah, nu, am zis repede. Nu-i absolut nimic între noi. Nu ne-am cunoscut până în weekend-ul ăsta. Sunt prietena lui Gussie. Am fost colege...

– Da? Faţa i s-a luminat. Deci tu şi Gareth nu sunteţi...

– Deloc. A observat pur şi simplu că mi-e rău şi m-a adus acasă.

– Ah, a zis ea fericită. Asta chiar că mă înveseleşte. Aş vrea să fac ceva romantic, să leşin, de exemplu, când e lângă mine, dar sunt mult prea sănătoasă.

Am râs cu prefăcătorie. Nu i-ar fi convenit să îndure ce-am îndurat eu aseară.

– Să-ţi zic ceva, a continuat ea încrezătoare, aseară în drum spre casă m-a şi sărutat. Dar, pe de altă parte, cred că le sărută pe mai toate fetele.

Mi se făcea din nou rău din cauza soarelui. M-am mutat la umbră. Mi-a pus nenumărate întrebări în legătură cu viața mea în Londra şi oamenii pe care-i cunosc.

– Chiar îl cunoşti pe Mick Jagger? Voia să afle totul despre el.

– Vin şi eu la Londra în curând. Tocmai am terminat un curs de dactilografie şi trebuie să-mi caut o slujbă.

– Vino să stai la mine, m-am trezit eu spunându-i. Am un apartament enorm. Găseşti un pat acolo, atâta timp cât doreşti.

– Dumnezeule, s-a înroşit toată. Chiar pot? Va fi extraordinar, măcar vreo câteva zile până când îmi găsesc ceva. Şi mă gândeam, ai putea să-mi spui care-i cel mai bun magazin de unde îți poți cumpăra haine? Vezi tu, mama e o tipă super, dar nu prea mi-a fost de mare ajutor în sensul ăsta.

O clipă mai târziu, când au apărut şi ceilalți lângă noi, i-a spus imediat lui Gareth c-o invitasem să stea la mine. Mă aşteptam ca el s-o descurajeze, dar a zis doar atât:

– Bună idee, de ce nu?

De ce făcusem asta, mă întrebam după ce m-am eschivat şi am plecat să dau o mână de ajutor în bucătărie. Încercam oare să demonstrez că ştiam să fiu şi amabilă din când în când sau încercam, fără să-mi dau seama, să-l impresionez pe Gareth, încercând să mă înțeleg cu una dintre prietenele lui sau doream pur şi simplu să păstrez o legătură cu el, oricât de slabă, după noaptea de ieri.

La prânz, mi-a fost extrem de greu să înghit ceva. Nici măcar n-am putut să fumez, iar pentru mine asta înseamnă moartea. Prezența lui Gareth mă făcea să mă simt paralizată de ruşine. Ori de câte ori se uita la mine îmi întorceam capul brusc. De ce oare nu mai reuşeam să aduc şi acestui joc magia pe care o foloseam de obicei? Ocheade pe sub gene, părul lăsat peste ochi, fusta ridi-

cată ca să mi se vadă piciorul, aplecări în față ca să mi se poată observa ce am sub cămaşa de obicei desfăcută la mai mulți nasturi decât e normal. Devenisem peste noapte la fel de stângace ca o adolescentă. Nu ştiam ce să fac nici cu gura. Mă simțeam de parcă îmi dădusem pentru prima oară în viață cu ruj pe buze.

Ca să înrăutățească şi mai mult situația, Jeremy mă fixa cu privirea ca un gardian. Nu mai avea nici un farmec pentru mine. Era atât de dornic să mulțumească, îşi pierduse comportamentul leneş şi indiferent care mi se păruse irezistibil cu o săptămână în urmă. De îndată ce am terminat masa, m-am ridicat ca să spăl vasele. Aş fi făcut orice doar ca să scap de atmosfera aceea mult prea încărcată.

– Lasă-le, a zis Jeremy. Pentru Dumnezeu, Octavia, odihneşte-te.

– Ce păcat că ne întoarcem la Londra diseară, a bombănit Gussie. A fost un weekend atât de drăguț şi de odihnitor.

Lui Gareth i-a strălucit un surâs pe față.

– Cred că ai atâtea planuri de făcut pentru nuntă, a zis Lorna. Ador nunțile.

Deodată Jeremy şi-a împins piciorul într-al meu. Mi l-am tras.

– Părul tău are o culoare fantastică în lumina soarelui, a spus el.

– E natural? Nu-mi mai amintesc, a întrebat Gussie.

Eram cât pe ce să spun „da" – nu recunoscusem niciodată față de nimeni până atunci că era vopsit – când am dat cu ochii de Gareth şi din nu ştiu ce motive ciudate, m-am răzgândit.

– Ei, hai să zicem că mă ajută şi coafeza puțin.

Gussie a ridicat coronița de margarete pe care o făcuse. Celelalte fire de flori rupte se veştejeau deja pe masă. Lorna s-a uitat prin hublou la priveliştea toropită de

căldură. În orice moment aveai impresia că spre tine se îndreaptă copacii negri.

– Seamănă cu una din acele zile în care oamenii își amintesc de *un sfârșit*, a zis ea. *Ultima înainte de război*, ziua în care a murit regele.

Gussie a mai desfăcut încă o margaretă.

– Nu mă speria, mă faci să cred c-o să se întâmple ceva îngrozitor la noapte.

Un nor vinețiu a acoperit soarele.

– Cred că va tuna, a zis Jeremy.

Gussie i-a pus pe cap coronița de margarete. Din cauză că era prea mică, stătea ca o diademă pe părul lui blond. Și-a luat-o de pe cap, vădit iritat.

– Ah, ai rupt-o, s-a tânguit ea.

Nu mai puteam suporta tensiunea. M-am ridicat în picioare și m-am întins.

– Unde pleci? m-a întrebat Gussie.

– Mă duc să hoinăresc în susul apei.

– Venim cu tine, a zis Jeremy ridicându-se.

– Nu! i-am spus cu asprime și apoi am încercat să glumesc. Îmi place să mă plimb de una singură. Presimt că voi avea o dispoziție sufletească tip Greta Garbo.

– Noi ne ducem să luăm ceaiul la părinții Lornei, a spus Gussie.

Nu i-am însoțit. Plimbându-mă pe pajiște am încercat să-mi deslușesc sentimentele. E doar din cauza canicule și a apropierii, continuam să-mi spun. Te-ai îndrăgostit de Gareth pentru e că primul bărbat care te-a cam zdruncinat. E ca un fel de provocare, pentru că el nu te place – așa după cum și Jeremy a fost o provocare până când l-ai prins în plasa ta. Dar n-a ajutat la nimic. Faptul că-l voiai pe Jeremy *n-a fost decât un capriciu de copil* față de jucăria interzisă. Starea aceea nu se poate compara cu nevoia disperată pe care o am de prezența lui Gareth.

Am mers câțiva kilometri și apoi m-am așezat sub un copac. Probabil că atipisem un pic. Când m-am trezit umbrele se măreau. N-aș fi putut să suport ceaiul cu cei doi Hamilton, cu ceșcuțele ținute pe genunchi și discuții post mortem despre petrecere, așa că m-am întors pe vapor. Nu era nimeni pe-acolo. Mi-am făcut valizele, am făcut ordine în salon și am spălat vasele de la prânz. Mă comportam atât de bine încât în curând puteam să devin o fată model.

Apoi am auzit zgomot de pași și pe cineva sărind pe punte. Am tresăltat de emoție când am văzut o statură înaltă apărând în pragul ușii. Dar era doar Jeremy. Am simțit încă o dată acel paralizant sentiment de dezamăgire.

– De ce nu te-ai întors la ceai? Am fost îngrijorat.

Avea o privire acaparatoare, care dintr-o dată m-a înfricoșat și m-a pus în gardă.

– Am adormit, iar când m-am trezit mi-am dat seama că e prea târziu, așa că m-am întors aici.

– Iar eu am știut asta prin telepatie și am venit după tine, a spus el.

– Vin și ceilalți?

– Nici o șansă deocamdată. Gussie a descoperit un pian mare și e fericită că poate zdrăngăni la el. Gareth și Lorna au ieșit să facă o plimbare împreună.

Mi-am înfipt unghiile în palme. Seara trecută Gareth o sărutase. Dumnezeu mai știe ce se mai poate întâmpla într-o după-amiază fierbinte de vară. Am strâns câteva pahare.

– Unde te duci? m-a întrebat Jeremy.

– Să pun asta la loc.

Pentru o secundă mi-a barat drumul apoi s-a dat la o parte și m-a urmat până în salon. Am așezat paharele în dulap cu încetineală. Când m-am întors, stătea chiar în spatele meu. Și-a pus mâinile pe brațele mele.

– Nu, am zis cu bruschețe.

– Nu ce? Nu ți-am făcut nimic deocâmdată.

– Atunci dă-mi drumul

– Nici nu mă gândesc!

M-a strâns şi mai tare.

– Te doresc, a spus el. Încă din prima clipă m-am perpelit după tine.

– Şi cu Gussie cum rămâne? I-am întrebat fără vlagă. Vom aştepta până ne vom întoarce la Londra.

– Lasă *asta* acum. Dintre *toți* oamenii tu eşti prima căreia nici nu-i pasă de Gussie, iar în clipa asta nu-mi mai pasă nici mie.

Şi-a aplecat capul şi m-a sărutat, deschizându-mi gura forțat cu limba.

– Nu! m-am zbătut eu complet revoltată. Nu! Nu! Nu!

– Taci! a strigat el. Nu face pe ipocrita cu mine. Toată lumea ştie ce reputație ai, draga mea. M-ai dorit, nu te preface că nu, şi mă vei avea, fierbinte şi puternic.

Am încercat să mă desprind de el cu disperare.

– Dă-mi drumul! am țipat.

Dar n-a făcut decât să râdă şi m-a împins către o banchetă, acoperindu-mi gura care protesta, cu gura lui, rupându-mi nasturii de la cămaşă.

Deodată s-a deschis o uşă.

– Încetați, a zis o voce de gheață.

Jeremy a țâşnit de lângă mine.

– Ce dracului...

– Pentru Dumnezeu, aranjați-vă. Vine şi Gussie într-o clipă, a spus Gareth.

Dar era prea târziu, Gussie a dat buzna în salon.

– Scumpul meu, ți-am dus dorul. Bună, Tavy, te-ai rătăcit?

Apoi, cu o încetineală agonizantă, şi-a dat seama ce s-a întâmplat. A observat că aveam părul răvăşit, cămaşa, ai cărei nasturi încercam cu frenezie să mi-i

aşez, fusese ruptă, Jeremy avea ruj întins pe faţă, scaunul era răsturnat, iar hârtiile împrăştiate pe jos.

A urmat o pauză îngrozitoare.

– Octavia, a şoptit îngrozită. Tocmai tu dintre toţi, cum ai putut? Ai jurat că nu te interesează Jeremy. Am crezut că-mi eşti prietenă. Iar în ce te priveşte, a zis întorcându-se către Jeremy, să nu crezi cumva că mai ţin să mă mărit după toate astea.

Şi-a tras inelul de logodnă, dar nu-i ieşea din deget. În cele din urmă a început să plângă şi s-a năpustit afară din cabină.

– Du-te imediat după ea! a poruncit Gareth. Spune-i că-ţi pare rău, că n-a fost nimic serios, s-a răstit el către Jeremy.

M-am prăbuşit pe un scaun, cu inima zdrobită şi faţa în mâini.

– Ah, Dumnezeule, ce îngrozitor!

– Poţi să răsufli uşurată, mi-a mârâit Gareth. Ai făcut destule necazuri pentru o după-amiază.

– Am încercat să-l opresc, pe cuvânt că am încercat.

– Nu mă îmbrobodi. Nu e nevoie să te justifici. Eşti la înălţimea reputaţiei tale, a zis el şi a ieşit din salon trântind uşa în urma lui.

Îngrozitor era faptul că mai trebuia să descongestionăm vaporul iar Lorna urma să ne ducă cu maşina 32 de kilometri până la locul de pornire, unde Jeremy şi Gareth îşi parcaseră maşinile. Gussie a insistat să stea în spate, lângă Gareth şi s-a bocit tot drumul. Eu şi Jeremy, scârbiţi unul de celălalt, am fost nevoiţi să stăm în faţă, cu Lorna.

Când, în sfârşit, am ajuns acolo unde erau parcate maşinile, Gussie a refuzat să se întoarcă la Londra cu Jeremy. Gareth nici măcar nu şi-a luat la revedere.

Dumnezeule, ce ironie, gândeam eu cu amărăciune, lucrurile au ieşit conform planului iniţial. Gussie şi Jeremy

despărțiți, iar eu condusă la Londra de Jeremy. Dar în loc să fim unul în brațele celuilalt, eram la cuțite. Jeremy era palid, toată fanfaronada și îngâmfarea păreau să-l fi părăsit. Copacii de pe marginea șoselei dispăreau repede de lângă noi și rămâneau în urmă strânși în pâlcuri.

– Trebuie să stai de vorbă cu Gussie, a zis Jeremy. Spune-i c-a fost doar vina ta. Recunosc, ei bine, că am încercat să trag de tine în după-amiaza asta, dar Dumnezeu îmi este martor că m-ai provocat.

– Știu, am încuviințat cu indiferență. Îmi pare rău. Am crezut că te doresc foarte mult; apoi, când a venit clipa mi-am dat seama că de fapt m-am înșelat.

– Ei bine, la fel și *eu*. Eram nebun după tine, însă acum realizez că există pericolul s-o pierd pe Gussie și totul mi se pare o eroare îngrozitoare. Presupun că am fost în contratimp. E nevoie de un șoc pentru a-ți da seama ce multă nevoie ai de cineva anume. Gus e o persoană cinstită și bună.

Rareori văzusem un bărbat atât de distrus.

– Spune-i c-a fost doar vina ta, m-a implorat el. Spune-i cât de tare m-ai amețit. E un fleac pentru tine.

– Bine, am zis eu. Am să-i vorbesc. Dar n-are nici un rost să încerci s-o cauți până mâine.

13

A doua zi după ce ne-am întors ia Londra, am încercat de câteva ori s-o caut pe Gussie la birou. Până la urmă cei de acolo au recunoscut că nu venise la serviciu, aşa că m-am dus la ea acasă. Era un apartament tipic de fată – ceşti nespălate, scrumiere pline peste tot şi trei valize pe jumătate nedesfăcute în sufragerie. Am dat la o parte un sutien, murdar şi un cotor vechi de măr de pe fotoliu şi m-am aşezat.

– Ce pofteşti? m-a întrebat Gussie. Era tot în capot şi avea faţa suptă de plâns.

– Să-ţi explic ce-a fost cu Jeremy, am răspuns.

– N-am nevoie de minciunile tale, a zis ea.

– Dar trebuie să mă asculţi. A fost numai şi numai vina mea, vezi tu, încă de la început. Mi-am aruncat o singură dată ochii la Jeremy în seara aceea, la Arabella şi era atât de frumos încât m-am hotărât că trebuie să-l smulg de lângă tine cu orice preţ. Nu mai dorisem pe nimeni atât de mult în viaţa mea, aşa că am făcut pe dracul în patru – i-am făcut ochi dulci, i-am zis în faţă că-l plac, m-am fâţâit pe lângă el doar cu un prosop pe mine, am aranjat să mă întâlnesc cu el pe punte după ce tu ai fi adormit. Nici un bărbat n-ar fi putut să-mi reziste.

S-a uitat la mine îngrozită.

– Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să-l atragi.

Am încuviinţat.

– În seara aceea, la petrecerea dată de familia Hamilton am încercat să-l dau gata, am continuat eu mințind-o de data asta. Când m-am îmbătat şi m-am comportat în halul ăla a fost doar pentru că mă înfuriasem pe Jeremy din cauză că nu reacționa în nici un fel.

– Dar ieri ce s-a întâmplat?

– Stăteam îmbufnată pe vapor când a apărut Jeremy, îngrijorat că lipsisem atât de mult şi, ei bine, într-un fel am încercat să-l seduc.

– Şi apoi am intrat eu şi Gareth.

– Da.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către fereastră continuînd:

– Orice bărbat s-ar fi simțit flatat să fie curtat atât de asiduu. Toate s-au întâmplat doar din cauza căldurii şi a faptului că ne-am strâns toți pe vapor. La naiba, doar m-a sărutat, nimic mai mult. Pe tine te iubeşte cu adevărat. Aseară în drum spre casă era complet înnebunit.

Gussie se trăgea de o şuviță de păr.

– Da? a zis ea neîncrezătoare.

– Oricum, am continuat eu, alaltăieri pe vapor ai spus că te aştepți să-ți fie necredincios şi că-l vei ierta întotdeauna.

– Ştiu că aşa am spus, a zis Gussie oftând, dar lucrurile astea stupide se spun doar aşa, teoretic, dar când se întâmplă în realitate sunt cumplite.

M-am apropiat de ea şi am apucat-o de umeri.

– Gussie, te rog să nu plângi.

– Nu mă atinge, a şuierat ea. M-am gândit la tine toată noaptea trecută. Eşti răutăcioasă, totdeauna ai fost aşa. Încă de când eram colege la şcoală, mi-ai jignit prietenii şi-ai încercat să-i îndepărtezi de mine. Iar de data asta mi-ai furat ceea ce aveam mai scump pe lume. De ce te

porți așa? Ești extrem de frumoasă poți avea orice bărbat dorești.

– Pentru că întotdeauna am fost geloasă pe tine, i-am mărturisit eu încet, folosindu-mă de vorbele lui Gareth. Pentru că, deși am părul blond și picioare lungi, oamenii te-au simpatizat mai mult pe tine întotdeauna.

A urmat o pauză.

– Cred că a fost drăguț din partea ta să vii și să-mi spui toate astea, a spus ea cu o voce slabă. Situația se schimbă. Am discutat foarte mult cu Gareth aseară.

– El ce-a zis? am încercat să nu-mi trădez emoția din glas.

– Că Jeremy a fost esențialmente o pradă ușoară, că aș face mai bine să nu mai țin cont de pierderi și să isprăvesc cu el. A mai spus că probabil l-ai încurajat la început, dar la o privire mai atentă și-a dat seama că Jeremy era mult prea ușor de distras și că el a fost cel care a forțat nota ieri. A zis că mariajul cu Jeremy ar însemna un șir lung de infidelități și că s-ar fi căsătorit cu mine doar pentru protecție și bani.

– Dar a fost pur și simplu brutal! am îngăimat eu.

– Nu-i așa? Dar ăsta-i singurul lucru care-mi place la Gareth, îți spune adevărul despre ceea ce are importanță.

– A mai spus și altceva? am întrebat-o cu indiferență. Adică despre mine.

– Nu cine știe ce. Mi-a dat dreptate când am spus că e aproape imposibil să-ți reziste cineva atunci când pui ochii pe el.

– Mi-am mușcat buza.

– Îmi pare rău.

– Mi-e destul de greu, a zis Gussie jucându-se cu ciucurele halatului. Nu atrag cu ușurință un bărbat. Jeremy a fost primul care mi-a spus vreodată că mă iubește. Nu mă

pot duce la o petrecere mâine, cum poți tu, și să agăț pe altcineva cum ai bate din palme. Când merg pe stradă, privirile bărbaților nu mă dezmiardă și nu mă consolează cu admirația lor. Tu nici n-ai idee ce înseamnă să fii lipsită de sex appeal. În ceea ce te privește e doar o chestiune de timp. Eu poate că n-o să mai întâlnesc niciodată un bărbat care să mă vrea de nevastă.

Începeam să mă enervez. De ce dracului nu ținuse cură de slăbire? Apoi m-am simțit vinovată.

– Vei putea să mă ierți vreodată?

– Nu știu deocamdată. Poate că peste câteva săptămâni voi gândi altfel.

M-am îndreptat către ușă.

– Ai să-l primești pe Jeremy dacă se întoarce aici?

A izbucnit în plâns.

– Ah, da, bineînțeles.

Abia după ce am plecat de la ea am devenit conștientă de tot tragismul situației. De când plecasem de pe vapor fusesem indiferentă la suferință, de parcă îmi pusesem sufletul la înghețat până când aveam să îndrept lucrurile între Gussie și Jeremy. Acum trebuia să fac față viitorului – agoniei de a iubi un bărbat care mă ura și disprețuia, care mă va detesta și mai mult când va afla ce-i spusesem lui Gussie.

Următoarele câteva zile am fost distrusă. N-am crezut niciodată că e cu putință să suferi atât de mult. Mândria, disperarea și dorul se izgoneau unele pe celelalte cu monotonie în mintea mea. Am plâns toată noaptea, iar la cea mai ușoară provocare, și în timpul zilei. M-am dus de nenumărate ori până la fluviu și mă întrebam dacă să mă arunc sau nu în el. De mii de ori m-am apucat să-i scriu lui Gareth scrisori în care-mi susțineam cauza, dar le

rupeam de fiecare dată. N-aveam nici urmă de speranță, nu puteam nici măcar să mă refugiez cu ochii deschiși în vis.

Aproape în fiecare seară am împrumutat mașina proprietarului, am traversat Londra și m-am postat în fața casei lui Gareth așteptându-l, dar n-am văzut niciodată luminile aprinse. Opream motorul și plângeam fără să mai știu de mine.

14

Atmosfera caniculară continua să copleşească Londra. În faţa apartamentului meu, Green Park îşi pierdea cu repeziciune nuanţa verde, platanii erau acoperiţi cu un strat gros şi cenuşiu de praf, iarba se decolorase şi era de-un galben fără viaţă. Navetiştii lâncezeau în staţiile de autobuze.

La două săptămâni după ce ne-am întors de pe vapor, într-o zi de luni, am fost trezită din somn de soneria care suna fără încetare. M-am înfăşurat într-un prosop, mi-am făcut drum printre plicurile toate de culoare maro, împrăştiate pe covor. M-am uitat pe vizor cu speranţa oarbă că ar putea fi Gareth. Dar era doar un tânăr slăbuţ, cu mustaţă, cu urechile cât cupa de la fotbal, îmbrăcat într-un costum jerpelit şi cu un arsenal de pixuri în buzunarul drept. Era clar că nu intenţiona să-şi ridice degetul de pe sonerie. Am deschis uşa. M-a privit cu plictiseală.

– Domnişoara Brennen?

– Nu, i-am spus. Foloseam vechile trucuri.

– Dar locuieşte aici domnişoara Brennen?

– Bineînţeles, dar e în străinătate acum. Pot să vă ajut cu ceva?

– E vorba despre impozitul pe venit. I-am scris în repetate rânduri. Problema a devenit foarte urgentă.

– Ah, Doamne, am zis plină de înţelegere. Sunt sigură că nu vă evită în mod intenţionat. Doar că nu e prea dumirită cu impozitul ăsta.

– Când e vorba să-l plătească, foarte mulți oameni devin nedumeriți, a spus el și privirea i se plimba plictisită pe corpul meu. Când o așteptați să se întoarcă.

– E în Bahamas, am zis eu. Și după aceea cred că va lua avionul spre New York. Are mulți prieteni acolo. N-a lăsat vorbă când se întoarce.

– Ne interesează o sumă de bani câștigată făcând reclamă pentru Herbert Revson.

Slavă Domnului că se uita la picioarele mele, altfel ar fi observat că mă înverzisem.

– Dar asta s-a întâmplat acum trei ani, am bolborosit eu, și în America.

– Da, însă a fost plătită de filiala lor din Anglia, care, bineînțeles, a declarat suma de bani.

– Biata Octavia, am zis cu vocea slabă. Ai cumva idee cam cât le datorează?

– Ei bine, a zis el încrezător. De obicei nu dezvăluim cifrele (era clar că murea să mă dezvăluie pe mine) dar cred că nu foarte mult sub cinci cifre. S-a întâmplat cumva să lase vreo adresă viitoare?

– Nu, n-a lăsat. Sună telefonul. Trebuie să mă duc să răspund, i-am zis fermă, trântindu-i ușa în față.

Zece mii de lire! De unde dracului să fac rost de atâția bani? Behăind de groază am alergat să răspund la telefon, sperând încă o dată ca, prin cine știe ce miracol, să fie Gareth. Dar era Xander. Vorbisem foarte puțin cu el de când mă întorsesem. Fusese ocupat, așa că nu-i povestisem încă despre Gareth. Și nici nu eram prea sigură că vreau să-i spun. N-aș fi putut suporta să nu mă ia în serios.

– Ah, ce bine-mi pare că te aud, i-am zis.

– Probabil că n-o să mai gândești așa când vei afla veștile, a spus ei. A murit Hugh Massingham.

– Ce!

M-am așezat în pat.

– Infarct, la sfârşit de săptămână. A jucat tenis, mi-a explicat Xander.

– Ah, Doamne, ce îngrozitor.

Bun, arătos, nepăsător, senzual, indolentul Massingham – protectorul şi şeful lui Xander, prieten cu mine. A fost întotdeauna extrem de generos cu amândoi şi-mi achitase mereu notele de plată. Nu mi se părea cu putinţă.

– Nu mai rezist, am şoptit eu şi lacrimile au început să mi se scurgă pe obraji.

– Groaznic, nu-i aşa? Chiar am ţinut la tipul ăsta. Dar, draga mea, mă tem că asta nu-i tot. Avem probleme la fabrică. Ricky a umblat prin hârţoage, le-a pieptănat, a mirosit ceva şi a descoperit toate rufele murdare. Cifrele din acest an sunt catastrofale, acţiunile au ajuns la fundul sacului, comenzile sunt la pământ; din nefericire, cheltuielile tale şi ale mele sunt foarte mari.

După voce mi-am dat seama că intrase de-a binelea în panică.

– Ricky a convocat pentru mâine la ora trei o şedinţă urgentă cu cei din departamentul de conducere. Vrea să fii şi tu acolo.

– Pentru ce?

– Ei, nu se ştie exact ce-i cu apartamentul tău, cu notele de plată pentru cheltuielile noastre personale şi mai e şi maşina. Cred c-ar fi bine să avem o întrevedere diseară, să vedem câte note de plată putem procura, a continuat el, încercând să pară liniştit.

– Bine, am spus eu. Treci pe aici după program.

Se pare că nu prea era momentul prielnic să-l pun la curent cu impozitul restant.

– De fapt, a continuat Xander, bietul Hugh şi-a ales foarte bine momentul să dea în primire; Ricky plănuise deja să-l înlocuiască.

– Hugh a ştiut?

– Nu cred, dar cu siguranță că i-a uşurat misiunea lui Ricky. Aduce un profesionist pe capul nostru ca să ne scoată din mocirlă.

– Crezi că va fi în stare?

– Tu ar trebui să ştii, iubito. E amicul tău, Gareth Llewellyn.

M-am întins pe pat ținându-mi în mâini fața fierbinte. Uitasem de toate – de Massingham, de cele zece mii de lire pentru achitarea impozitului, cheltuielile ilicite. De ce, de ce, de ce făcuse Gareth una ca asta? Avea şi aşa destule pe cap. De ce să accepte postul altcuiva? De dragul puterii sau pentru câştigul financiar, sau doar ca să-şi bage ghearele în altă plăcintă industrială? Era oare posibil să fi făcut asta doar pentru că voia să mă revadă? Sau, mult mai probabil, vrea să se răzbune şi să mă distrugă. Oricare ar fi fost motivul, peste aproximativ douăzeci şi patru de ore avea să-l revadă iar.

Pe seară, Xander şi cu mine am petrecut câteva ore inutile încercând să punem în ordine cheltuielile, după care am renunțat. Mi-am potrivit ceasul să sune a doua zi la ora unsprezece, ca să am timp suficient să mă pregătesc. Chiar şi aşa, probam rochie după rochie, cuprinsă parcă de panică. Este ciudat cum poate garderoba să spună povestea trecutului unei persoane. Rochia de culoarea albăstrelelor, până la genunchi pe care o cumpărasem ca să-l scot din minți pe Jeremy, cea neagră fără spate, care-l întărâtase pe Ricardo, pijamaua aurie ce-l făcuse pe Charlie să îngenuncheze în fața mea şi să mă ceară în căsătorie; iar pe fundul şifonierului zăcea aruncată rochia cea gri pe care n-o mai îmbrăcasem din iarna trecută, de la balul din Paris, când am încercat fără să reuşesc să-l despart pe şoferul francez de soția lui.

În ce aş fi putut să mă îmbrac pentru a-l câştiga pe Gareth? Spusese că-i plac femeile blânde, necapricioase

şi vulnerabile. Mi-am pus o rochie albă, cumpărată pentru Ascot anul trecut, dar nepurtată vreodată. Se potrivea pentru o petrecere în grădină, era lungă, cu mânecile lungi şi cu decolteul adânc prin care mi se vedea pielea bronzată şi, speram eu, mă făcea să arăt inocentă şi fragilă. A trebuit să mai fac o gaură în cordon ca să-mi fie suficient de strâns. În două săptămâni de plâns slăbisem enorm. Numai pleoapele nu pierduseră în greutate. Mi le-am ascuns în spatele unor ochelari de soare.

Când am ajuns la biroul central al firmei Seaford-Brennen, toată lumea aştepta într-o stare de agitaţie şi nervi. Şocul de ieri privind moartea lui Massingham fusese înlocuit cu emoţia sosirii lui Gareth. Secretarele îi văzuseră poza în revistele de specialitate. Ştiau că e bogat, atrăgător, are succes şi, cel mai important lucru, este necăsătorit. Se spălaseră toate pe cap şi se aranjaseră la patru ace. Când am intrat, în birouri mirosea ca în raionul cu parfumuri de la Harrods. Toate erau la locul lor. Am întâlnit câteva priviri ostile. De ce mai trebuia să mai apar şi eu ca să rivalizez cu ele?

Sala de consiliu a firmei Seaford-Brennen, cu mocheta gri, pereţi cu lambriuri şi portrete de familie, era întruchiparea discreţiei. Xander era singura persoană care se afla acolo, ascuns pe jumătate de masa enormă şi lustruită, chiar sub portretul tatălui meu. Feţele lor plictisite, neodihnite semănau foarte mult. Xander mesteca gumă şi desena pe agendă un jucător de rugby.

– Bună, îngeraş, mi-a spus el cu o voce răguşită când m-am strecurat pe un scaun de lângă el. Cei din comisia asta blestemată nu şi-au sfârşit încă prânzul copios. Locul ăsta e întors pe dos. Până şi curierii parcă ar fi luat tranchilizante. Ricky a venit deja să mă vadă în dimineaţa asta, tunând şi fulgerând în privinţa cheltuielilor. Trebuie

să ții chitanțele, mi-a zis el. I-am spus că țin deja o Pamela, ce nevoie aș mai avea și de un Bill[1].

Ah, Dumnezeule, gândeam eu, nu mai este în toate mințile. Probabil că mestecă gumă ca să nu se mai simtă mirosul de whisky.

– Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la mine? I-am întrebat.

– Am ieșit la un restaurant să iau cina cu un prieten, o mișcare nu prea înțeleaptă, dar care m-a făcut să mă simt bine și lucrurile s-au prelungit...

– Ai ajuns în pat?

– Nu într-al meu, bineînțeles.

A încercat să-și sprijine cotul pe masă, dar i-a alunecat.

S-a deschis ușa și a apărut domnișoara Billings, secretara șefă, fâțâindu-se de colo colo, mutând agendele și creioanele dintr-un loc într-altul. Un damf exagerat de parfum de violete aproape că ne-a asfixiat.

– Ar trebui să mai pui un pic de Pledge[2] pe blatul mesei, a spus Xander cu reproș în glas. Și sunt foarte mirat că n-ai pus un covor roșu și o casetă cu „Land of any Fathers". Domnul Llewellyn este obișnuit cu tot ce-i mai bun.

Domnișoara Billings a scos un sunet dezaprobator și s-a năpustit afară din birou, cu mărgelele fluturându-i. În clipa următoare a fost înapoi împreună cu Tommy Lloyd, directorul comercial.

– Crezi că ar trebui să punem un vas cu flori în mijlocul mesei?

– Un buchet de praz ar fi mai nimerit, a spus Xander.

Tommy Lloyd i-a zâmbit subțire. Îl tolera pe Xander, dar nu-l simpatiza. Era un bătrân din Wellington, cu o

[1] Bill – chitanță; nume propriu masculin.
[2] Pledge – jurământ de credință.

mustață cenușie și țepoasă, cu un spate drept și rigid și voce tăioasă de militar. Fusese cel care ar fi trebuit să-i urmeze în post lui Massingham. Nasul său roșu trebuie să se fi strîmbat la sosirea lui Gareth. Era urmat de Peter Hocking, cel ce răspundea de producție și aproape la fel de inspirat ca o sticlă răsuflată de apă tonică, de bătrânul Harry Somerville, căruia dinții falși îi clănțăneau de nervi, și deși lucrase în firmă încă de la șaisprezece ani era încă tratat de toată lumea de parcă ar fi fost un simplu curier.

Treptat, celelalte scaune au fost ocupate de șefi de departamente, umflați de cât mâncaseră la prânz, care m-au salutat cu mult mai puțin entuziasm decât de obicei; lingușeala pe care mi-o arătau când tatăl meu era în viață pierise aproape de tot.

Se discuta sporadic despre șansele noastre de a câștiga meciul internațional de cricket între Anglia și Australia. Peter Hocking îl plictisea pe Harry Somerville cu o rețetă de preparare a vinului în casă. Dar, în general, erau toți ciudat de tăcuți și se uitau întruna fie la ceasuri, fie către ușă.

– Când totul se năruie, du-te în Wales, a spus Xander. Mă simt exact de parcă sunt cât pe ce să mă avânt într-un butoi pe cascada Niagara. Ai o țigară? Se pare că am rămas fără.

I-am dat una și, deschizându-mi geanta, am profitat de ocazie să-mi pudrez nasul și să-mi mai dau puțin parfum. Îmi tremura mâna atât de tare încât mi-am turnat prea mult. Mirosul de Miss Dior s-a amestecat cu cel de violete Devon și rezultatul a fost neplăcut.

– Nu-i nimic, a spus Xander. Cel puțin va acoperi mirosul de sânge coagulat și cadavre în descompunere.

Părea ciudat de binedispus. Îi plăcuseră întotdeauna noutățile. Avea câteva pete roșii pe pomeții obrajilor.

Starea de așteptare devenea tot mai rea. Toți aveau gulerele de la cămăși mult prea strânse. Domnișoara

Billings stătea în partea dreaptă a capătului mesei şi trăgea de elasticul care susţinea paginile pe care deja le stenografiase în ziua aceea. Când a sunat telefonul am sărit cu toţii ca arşi.

A răspuns Tommy Lloyd.

– Sunt jos? Bine. Sigur că va veni Ricky sus cu ei. Domnişoară Billings, vrei să te duci să-i întâmpini la lift?

– Duşmanul a ajuns la porţi, a spus Xander continuând să deseneze jucători de rugby pe agenda de lucru. Hoardele de barbari se apropie. Presupun că ar fi mai bine să ne lăsăm pe spate şi să ne distrăm.

De îndată ce s-a deschis uşa, râsetele nervoase din birou au încetat. Şi-au făcut intrarea de parcă ar fi fost cei patru magnifici. Ricky zâmbind afectat, ca şi când ar fi avut un os mare în gură, era urmat de Gareth şi de un bărbat cu alură de luptător, solid, cu umeri mari şi îmbrăcat într-un costum alb. Încheietoarea de pluton era Annabel Smith. Purta un taior negru foarte simplu, iar părul blond de culoarea dovleacului era strâns la spate într-un coc. Tăcerea de mormânt care a urmat era un tribut adus frumuseţii ei. Dintr-o dată m-am simţit ridicolă în rochia mea albă, ca o debutantă care fusese lăsată afară în ploaie.

Eram atât de distrusă de dor şi timiditate încât mi-a trebuit o secundă până să fiu în stare să mă uit la Gareth. Purta un costum gri deschis, cămaşă şi cravată bleumarin. Nu-l mai văzusem niciodată atât de formal îmbrăcat. Faţa lui greoaie parcă-şi pierduse tot bronzul şi părea umbrită şi obosită. N-a aruncat nici o privire în direcţia mea.

S-au aşezat toţi, cu excepţia lui Ricky, care a stat un minut şi i-a privit în tăcere pe cei adunaţi în jurul mesei, de parcă ne-ar fi numărat.

– Să aduc acum cafeaua? a întrebat domnişoara Billings agitată.

– Nu cred că avem nevoie, mulțumesc, a spus el. Și nici nu-i necesar să rămâi, domnișoară Billings. Va scrie doamna Smith procesul verbal.

Arătând același tip de împotrivire și nervozitate, ca o pisică azvârlită afară în ploaie, domnișoara Billings a fost expediată din birou. Așteptam să apară în orice clipă la fereastră, mieunând furioasă.

Ricky și-a dres vocea.

– Domnilor, vreau să vi-l prezint pe domnul Llewellyn, de a cărui reputație sunt sigur că ați auzit cu toții. L-a adus cu dânsul pe domnul Morgan, mâna lui dreaptă – luptătorul cel solid ne-a salutat dând din cap fără să zâmbească – și pe foarte încântătoarea doamnă Smith, secretara lui personală, care au contribuit împreună la mare parte din succesul domnului Llewellyn.

Doamna Smith ne-a acordat tuturor acel zâmbet de pisicuță. În jurul ei s-au luminat câteva fețe. Picioarele doamnei Smith prezentau o motivație mai mare de a rămâne treaz în timpul ședinței, decât cele ale domnișoarei Billings.

– Chiar dacă domnul Llewellyn a venit, după cum foarte ușor se poate observa, a continuat Ricky, în calitate de nou, a făcut o pauză înainte de a pronunța cuvântul, director general, dumnealui are, după cum știți, încă multe alte obligații, așa că nu trebuie să-i acaparăm prea mult din timpul său. Cu toate acestea, analizează de vreo câteva săptămâni structura firmei Seaford-Brennen și ne-a făcut câteva sugestii foarte utile, însă în legătură cu care n-are nimeni motive să se îngrijoreze.

– Dar ce-a fost cu Hugh Massingham? s-a auzit vocea nedeslușită a lui Xander. Toată lumea se uita îngrozită în jur, de parcă vorbise unul dintre tablouri. A urmat o pauză stânjenitoare. Xander continua să deseneze acum cu atenție dungile de pe tricoul unui jucător de rugby. N-am îndrăznit să mă uit la Gareth.

– Ajung şi la problema asta imediat, a zis Ricky, cu vocea uşor tăioasă. Ştiu cât de mult v-a întristat moartea lui Hugh. În calitatea mea de prieten apropiat şi coleg de mai mulţi ani ştiu că-i voi simţi lipsa, iar toată compasiunea noastră se îndreaptă către văduva şi familia sa. Sper că cei mai mulţi dintre voi vor lua parte la slujba de înmormântare din ziua de cinci. Până atunci, a spus el uşurat, trecând la problema cea mai importantă, era absolut necesar să restaurez imediat încrederea publică şi să previn un viitor eşec la bursa de valori, aşa că l-am invitat pe domnul Llewellyn să facă şi el parte din consiliul de administraţie.

Ca să evite şi alte posibile întreruperi din partea lui Xander, s-a grăbit să-l prezinte pe Gareth fiecăruia dintre cei aflaţi în jurul mesei. Tommy Lloyd a dat mâna cu el, dar era clar că se zbârlea de ură. Nici unul din ceilalţi şefi de departamente nu părea în mod deosebit prietenos. Sărmanul Gareth, îl aştepta o cursă dură. Până când au ajuns în dreptul meu parcă s-a scurs o eternitate. Eram convinsă că bătăile puternice ale inimii mele se auzeau în toată încăperea.

– Pe Octavia o cunoşti, a spus Ricky.

Gareth mă privea. Avea ochii aspri şi duri, fără urmă din răutatea aceea flegmatică.

– Da, o ştiu pe Octavia, a zis el fioros.

Apoi privirea lui dură s-a oprit asupra lui Xander.

– Iar el este fratele Octaviei, ginerele meu, Alexander, a spus Ricky încercând parcă să-l atenţioneze pe Xander să nu vorbească în plus.

Xander s-a ridicat în picioare.

– Heil Hitler, a zis el zâmbind politicos, a sughiţat şi s-a aşezat.

– Xander! s-a răstit Ricky.

– Ştiu că urându-i bun venit domnului Llewellyn din toată inima, a adăugat Harry Somerville, şi în acest timp

mărul lui Adam i se mişca violent, sunt în asentimentul tuturor.

– Vax, a zis Xander.

– Xander, l-a apostrofat Ricky, dacă nu eşti în stare să-ţi ţii gura-nchisă, ar.fi mai bine să o ştergi de aici.

Aveam sentimentul neplăcut că-l încânta faptul că Xander îşi dădea în petec, căci în felul acesta Gareth observa câte trebuia să suporte de la el în mod obişnuit.

– Ei bine, cred că e rândul tău acum, Gareth, a adăugat el aşezându-se.

Gareth s-a ridicat în picioare, tot fără să zâmbească, însă complet relaxat. Pentru o secundă, a ţinut în mână o agendă de pe masă, învârtind-o gânditor între arătător şi degetul mare apoi s-a uitat prin jur ca un dirijor, aşteptând până când a captat atenţia tuturor.

– Aş vrea să încep prin a examina structura companiei, a spus el. După cum domnul Seaford tocmai v-a adus la cunoştinţă, de câteva săptămâni am început să mă ocup de tehnologia voastră şi am ajuns la concluzia – am de gând să fiu brutal – că întreaga voastră organizare trebuie să fie restructurată de sus şi până jos, şi că anumite persoane, în mod special dintre cele aflate la conducere, vor fi nevoite să devină mai active.

A început apoi să lanseze un atac usturător la adresa ierarhiei manageriale de la Seaford-Brennen, a distribuţiei bunurilor şi a muncii, până când i-a ameţit pe toţi. Tommy Lloyd arăta ca o sfeclă înfuriată, iar ceilalţi de la masă, de parcă ar fi pozat pentru o fotografie proastă. Nu exista nici o îndoială că Gareth ştia cum să vorbească. Avea darul galez al oratoriei, elocvenţa, magnetismul şi cadenţele calde. Puteai să deteşti ceea ce spunea, dar erai nevoit să-l asculţi.

– Am convocat această întrunire pentru după-amiază, a continuat el, deoarece, judecând după realizările voastre n-am crezut că veţi reuşi să vă treziţi de dimineaţă.

Jumătate dintre voi se pare că simțiți că merită doar să munciți o singură oră înainte de a vă duce la masa de prânz. Înainte de ora 10:30 şi după 5:00 nici unul din voi nu poate fi găsit, ca să nu mai menționez cele trei ore din miezul zilei pe care fiecare dintre voi şi le petrece la Ritz.

Tommy Lloyd şi-a strâns buzele.

– În timp ce noi ne distrăm la Ritz, după cum foarte politicos te-ai exprimat, a zis el cu răceală, majoritatea treburilor din companie sunt terminate.

– Fără să fie trecute şi în registrul de comenzi, a zis Gareth. Trebuie să vă intre bine în cap faptul că vechiul sistem a murit – toate afacerile de mântuială pe care le încheiați la un pahar de Martini n-o să mai meargă de acum înainte, şi mai trebuie deasemenea să stați pe propriile voastre picioare. V-ați obişnuit prea tare să vă bazați pe subvențiile de la guvern sau pe împrumuturi masive acordate de firma-mamă iar când acestea se termină, țipați că mai vreți. S-a uitat în jurul mesei.

– Când a fost ultima oară vreunul din voi în fabrică? a întrebat el schimbând deodată atitudinea.

Toți au tăcut stânjeniți şi încurcați.

– Ținem legătura foarte des prin telefon, a adăugat Peter Hocking cu vocea lui groasă.

– Nu-i suficient, a zis Gareth izbind cu mâna în masă atât de tare că au sărit toți. Ştiu, pentru că în ultimele câteva zile am fost la Glasgow, Coventry şi Bradford şi starea de spirit este îngrozitoare. Nu-i de mirare că sunteți asaltați de greve.

– Tu ştii cel mai bine, bineînțeles, a zis Tommy Lloyd iritat de-a binelea. Uitasem că reprezinți una dintre noile întreprinderi fără rădăcini ori responsabilitate.

– Chiar crezi că poți avea cincizeci de mii de angajați, s-a răstit Gareth, fără să ai nici un fel de responsabilitate față de ei? Sigur, mi-am făcut ucenicia în fabrică, aşa că întâmplător îi cunosc pe oameni şi ei nu muncesc doar

pentru salariu, ci pentru că sunt mândri de ceea ce produc şi pentru că celor pentru care lucrează le pasă de ei. Mulţi dintre voi cred că e suficient să le dai muncitorilor câte un ceas de aur după cincizeci de ani de muncă grea şi un zaiafet de Crăciun, după care poţi uita de ei. În companiile mele, a continuat el, accentul galez devenind din ce în ce mai distinct, noi dăm socoteală tuturor de ceea ce se întâmplă. Ducem o politică în care ne bazăm şi pe participarea angajaţilor. Avem chiar şi un reprezentant al vânzătorilor care ia parte la şedinţele consiliului nostru de administraţie. Un plan cu realizările viitoare ale firmei circulă regulat printre toţi angajaţii. Îi implică şi-i face să simtă că fac parte din firmă. Orice muncitor poate pune celor din conducere o întrebare la care sunt siguri că vor primi un răspuns.

Era extraordinar. Nici că poate exista ceva mai seducător decât să vezi persoana iubită excelând într-un domeniu complet neaşteptat. Parcă îmi venea să-i arunc flori şi să strig „Bravo".

Cu toate acestea, buzele lui Tommy Lloyd se mişcau disprețuitor.

– Ce bine că ne daţi sfatul dumneavoastră, domnul Llewellyn a spus el. Acest tip de concept utopic e posibil să dea rezultate în construcţii, dar am impresia că nu prea vă pricepeţi la inginerie. Ştiţi bine că timp de cincizeci de ani am condus această firmă cu mult succes.

– Tocmai aici e buba. Seaford-Brennen a fost o companie de familie de primă mărime, însă în ultimii douăzeci de ani aţi trăit doar de pe seama reputaţiei.

– Deţinem cel mai bun şi avansat laborator de cercetare din ţară, a adăugat Tommy Lloyd iritat dar continuând să zâmbească.

– Încă o dată îţi spun, tocmai aici este buba, a zis Gareth. Multe cercetări, însă nici una nu e pusă în aplicare. Acum două luni m-am întors dintr-o călătorie prin lume.

Brush Group şi British Electrical erau peste tot, voi însă nicăieri. Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul.

Tommy Llyod şi-a luat un trabuc şi a început să-i scuture capătul.

Gareth s-a întors către Kenny Morgan, care i-a întins câteva coli de hârtie.

– Kenny s-a uitat prin catastifele tale, a spus Gareth.

– N-are nici un drept să facă asta, a zis Tommy Llyod înroşindu-se la faţă.

– Din calculele lui reiese că pentru anul viitor nu vei avea nici un profit, în nici un caz opt milioane de lire, cum ai estimat. Ceea ce înseamnă foarte mult.

– Consider că este o flagrantă încălcare a securităţii, a spus Tommy Lloyd adresându-se direct lui Ricky.

Ricky l-a ignorat şi nu şi-a luat ochii de la Gareth, care a continuat pe un ton mai calm.

– Şi oricum, estimările lui Kenny sunt exagerate. Nu vreau să spun decât că ai nevoie de ajutor pentru a-ţi conduce afacerile şi am de gând să le fac aşa cum n-au fost niciodată, adică eficiente. Trebuie să ţii piept competiţiei internaţionale: americanilor, germanilor, japonezilor şi ruşilor. Am văzut anul trecut în Siberia câteva complexe industriale care funcţionau cu cheltuieli mult mai reduse decât ale noastre. Dacă avem de gând să-i învingem pe ruşi la propriul lor joc, nu mai avem loc şi pentru companii cu o piaţă exclusiv internă.

– Şi nici măcar cifrele tale de pe piaţa internă nu sunt cine ştie ce, a adăugat el. Ştiţi cu toţii că ele au scăzut de la cincisprezece virgulă doi la sută din producţia internă de acum patru ani la patru la sută astăzi.

A făcut o pauză, şi-a întins degetele pe masă şi le-a privit o secundă.

– Şi acum care-i soluţia? a întrebat el privind în jurul mesei.

Xander a desenat o bară peste poarta de rugby.

– Cred că ar fi bine să-ncepem cu toţii să exersăm pasul de gâscă, a completat el.

A urmat o tăcere îngrozitoare. Încă o dată, toate privirile s-au întors către Xander, însă de data asta cu mai multă iritare decât stânjeneală. Lui Gareth îi palpita un muşchi pe obraz.

– Când o să am nevoie de un clovn, a zis el tăios, voi angaja unul de la Morecambe & Wise. Trebuie să răspunzi personal la această problemă?

Xander s-a lăsat un pic pe spate în scaunul său ca să-şi admire opera de artă.

– Ei, nu este chiar în domeniul meu, a răspuns el şi a sughiţat uşor.

– Atunci fă bine şi taci, i-a trântit-o Gareth.

Şi-a scos un pachet de ţigări. S-au aprins câteva brichete, dar el a folosit-o pe a lui, a tras fumul adânc în piept şi apoi a continuat pe un ton aspru:

– Ca să vă scot din bucluc, eu şi Ricky sugerăm următoarele măsuri. Pentru început, Seaford internaţional va considera împrumutul de cincisprezece milioane de lire drept o pierdere şi vă vor acorda alte zece milioane pentru următorii patru ani, pentru un nou program model şi pentru modernizarea fabricilor. În al doilea rând, produsele deja existente necesită şi mai multe teste. Practic, tot ceea ce aţi produs în ultima vreme a fost distrus de bietul coeficient de fiabilitate. În al treilea rând, intenţionez să refac operaţiunea de producţie. Trebuie să fie accelerată. Listele cu cei care aşteaptă sunt atât de lungi încât cumpărătorii noştri au fost nevoiţi să se ducă în altă parte. Aş vrea ca noile aparate să fie asamblate cel mai târziu până în ianuarie. Şi nici nu produceţi suficient de mult, aşa că, în loc să vă concediaţi oamenii la Glasgow şi Bradford vom iniţia un sistem în două schimburi. Sunt destui oameni acolo care au nevoie de o slujbă. Apoi,

depinde de voi vânzarea produselor. Ăsta-i copilul tău, Tommy.

Tommy Lloyd s-a înviorat la față când s-a auzit interpelat pe numele său de botez.

– Va trebui să regândim în întregime şi piața de export, a continuat Gareth. Apetitul existent în Orientul Mijlociu şi în Africa pentru produsele voastre, în mod special pentru centralele electrice, ar trebui să vă aducă nişte comenzi extraordinar de multe.

– Vorbeşti de parcă am stat de pomană de când s-a terminat războiul, a sesizat Tommy Lloyd cu rigiditate. Oricine poate să vină cu propuneri.

– Exact, a confirmat Gareth. Aşa că noi să ne punem pe treabă de mâine dis-de-dimineață. În următoarele două săptămâni, eu şi Kenny plănuim să stăm de vorbă cu fiecare dintre voi separat. Nu voi fi tot timpul aici, însă pentru moment Kenny va fi la dispoziția voastră patru zile pe săptămână. Kenny, a adăugat el întorcându-se şi privind fața turtită şi lugubră a directorului său, te asigur că e mult mai complicat decât pare.

Un râs linguşitor s-a auzit în tot biroul.

Pentru un moment, Gareth a rămas rece, aproape indiferent, însă mâna lui strângea spătarul scaunului atât de tare încât am observat că i se albiseră articulațiile.

– Abia aştept să lucrăm împreună, a zis el încet, dar aş vrea să adaug că-mi este imposibil să respir ori să conduc nişte afaceri într-un regim încordat; aşa că ori sunteți alături de mine, ori împotriva mea.

Şi cu excepția lui Xander, care privea fix într-un loc, şi a lui Tommy Lloyd, care era încă palid la față, toți ceilalți păreau că i s-au supus întru totul. O clipă s-a uitat fix la ei cu îndârjire şi deodată a zâmbit pentru prima oară, iar trăsăturile dure i s-au luminat. Era extraordinar acest contrast. Simțeai cum se scurge toată tensiunea din cameră, ca şi când ai fi desumflat un balon.

– Îmi pare rău că am fost aşa de aspru, dar aceste lucruri trebuiau spuse. Sunteţi într-o mare încurcătură, dar, ca să fiu sincer, nu v-aş fi ajutat dacă n-aş fi crezut că puteţi ieşi singuri din ea.

Când s-a aşezat pe scaun, în birou s-a auzit chiar un murmur aprobator.

Ricky s-a ridicat în picioare, răspândind satisfacţie ca o prună mult prea coaptă.

– Îţi mulţumesc, Gareth. Sunt convins că poţi conta pe un ajutor de sută la sută. Şi acum, domnilor, cred că asta a fost tot pentru azi.

S-a auzit un târşâit de picioare. Toţi au început să-şi închidă dosarele părând stupefiaţi.

– Te las, atunci, a spus Ricky. Încă o dată, felicitările mele. Discutăm ceva mai târziu.

Muream de nerăbdare să-i spun lui Gareth cât de extraordinar fusese. Dar Annabel Smith mi-o luase deja înainte, vorbind pe un ton slab, zâmbindu-i şi privindu-l în ochi. Nenorocita asta acaparatoare şi calmă.

Ah, te implor să-l laşi măcar să-şi ia rămas bun, m-am rugat eu şi m-am îndreptat către uşă.

Gareth s-a întors.

– Vreau să vorbesc puţin cu voi, Alexander şi Octavia, a spus el scurt.

– Ah, Doamne, a oftat Xander. De asta îmi era teamă. O să primim o mie de frânghii sau de nuiele pe spinare?

15

După ce ultima persoană a închis uşa, Xander a început să ne numere încet, cu o mână tremurândă, pe doamna Smith, pe mine şi pe Gareth. Apoi şi-a îndreptat privirea către masa lungă şi bine lustruită.

– Dacă am găsi un fileu, a remarcat el încrezător, am putea să jucăm un ping-pong în patru.

M-am hlizit. Gareth şi doamna Smith n-au scos nici un sunet. Xander a mai luat încă o ţigară de la mine şi s-a îndreptat către fereastră. Auzeam zgomotul făcut de inelul cu sigiliu, în timp ce Xander bătea nervos cu degetele în calorifer. Gareth arăta foarte obosit. Acum îmi dădeam seama cât de tensionată fusese întrunirea.

– Mă întreb ce rezultat o fi avut meciul, i-a zis Xander doamnei Smith. Nu-ţi place cricket-ul, nu-i aşa? Ai fost obligată şi tu să joci când erai la şcoală? E îngrozitor cum îţi rupe unghiile.

– Ajunge, s-a răstit Gareth. Vreau să discutăm despre cheltuielile voastre.

Eu şi Xander stăteam încremeniţi, fără să ne uităm unul la celălalt. Temperatura scăzuse mult sub –18°C. Mateie au început să-mi chiorăie. De ieri băusem doar cafea.

Gareth a luat o bucată de hârtie de la doamna Smith.

– Vom începe cu tine, Alexander. Cheltuielile tale din ţară, doar în ultima lună, sunt mai mari de două mii de lire, a spus el.

Xander şi-a scos cu chibzuinţă guma de mestecat din gură şi a lipit-o sub masă.

– Costă enorm să-i distrezi pe arabi, a explicat el.

– Ce arabi? a întrebat Gareth. Nici măcar o singură comandă n-a existat din Orientul Mijlociu ca să justifice astfel de cheltuieli.

– Urmează să apară şi comenzile, a zis Xander. Treburile astea cer timp, ştii bine.

– Nu ştiu, a răspuns Gareth brusc. În majoritatea cazurilor de acest fel, întâlnirile iniţiale n-au mai fost urmate de nimic altceva, iar unele n-au avut loc niciodată. Doamna Smith a făcut un pic pe detectiva. Pretinzi că l-ai dus pe un oarecare Sheik Mujab la Clermont de trei ori şi la Tramps de două ori în ultimele două luni, dar el ne-a declarat că nici măcar n-a auzit de tine.

– Minte, a zbierat Xander. Toţi mint.

– Şi Jean-Baptiste Giraud de la Renault, Gareth şi-a aruncat un ochi pe pagină; reiese că ai cheltuit aproape 400 de lire cu el în ultima lună, că tu şi Octavia i-aţi dat să bea şi să mănânce.

– Octavia e foarte preţuită de clienţi, a zis Xander.

– Cred şi eu, a spus Gareth pe un ton atât de disprețuitor încât m-am înroşit de umilinţă. Din nefericire pentru tine, întâmplarea a făcut ca Jean-Baptiste să fie un vechi coleg de-al meu de la Oxford. Un singur telefon am avut de dat şi am aflat că aţi luat o dată prânzul împreună la Neal Street, unde a plătit el, iar pe Octavia n-a întâlnit-o niciodată.

– Probabil că a uitat, a completat Xander.

– Nu fă pe idiotul, a zis Gareth. Nu ştiu ce să zic de sora ta, dar nu este genul de fată pe care un berbec bătrân ca Jean-Baptiste s-o poată uita.

Mi-am muşcat buza. Annabel Smith se distra copios.

– Şi aşa mai departe, a spus Gareth. Numai Dumnezeu ştie cât i-aţi mai înşelat pe acţionari – bătrâne care

şi-au riscat ultimele economii, familii cu copii care, cu multă greutate şi-au pus un ban de-o parte – şi tot timpul ai tratat această companie ca pe un sac plin cu tărâţe din care v-aţi servit după pofta inimii.

Xander a început să cânte la o vioară imaginară. Gareth şi-a pierdut cumpătul.

– Eşti în stare să tratezi vreun lucru pe lumea asta cu seriozitate? Ai cumva idee în ce postură neplăcută l-ai pus pe Ricky? Nu poate să-ţi dea cu şutul pentru că-i eşti ginere, dar deocamdată nu-i mai foloseşti nici cât un pliculeţ de ceai consumat.

S-a îndreptat spre fereastră şi a privit cu coada ochiului traficul de pe stradă. Avea umerii căzuţi, nasul turtit se contura pe fundalul cerului albastru iar firele negre şi argintii de păr des i se încreţeau pe guler. Am simţit deodată că mi se înmoaie picioarele de dorinţă.

Aşteptam cu toţii. Când s-a întors cu faţa către noi, expresia lui se înăsprise.

– Nu cred să fi întâlnit vreodată un cuplu atât de lacom, a spus el cu o ciudă neaşteptată. Presupun că Massingham v-a lăsat să vă faceţi de cap. Probabil că era un mare admirator al Octaviei.

– Să nu îndrăzneşti să spui ceva despre Hugh, am şuierat eu printre dinţi. Făcea cât un milion de-al de tine.

Xander s-a prăbuşit pe scaun. Deodată, spre groaza mea, am observat că pe obraji i se preling lacrimi. L-am apucat de umeri.

– Totul e în ordine, dragul meu, i-am spus.

Încă o dată Gareth şi-a schimbat atitudinea şi a adăugat cu blândeţe:

– *Ai ţinut la el. Ştiu. Îmi pare rău.*

Xander şi-a împins scaunul şi a clipit de vreo două trei ori.

– Mi-a fost un prieten credincios, a explicat el încet. Dar Ricky spune că era un incompetent. Iar Ricky este un

om de onoare, aşa că toţi sunt oameni de onoare. Ah, Iisuse, ar fi trebuit să mănânc la micul dejun, a adăugat el pe un ton înăbuşit, căutându-şi o batistă.

– De ce nu-l laşi în pace? am ţipat eu întorcându-mă către Gareth. Nu observi că nu e în stare să-ţi suporte reproşurile?

– Îmi pare rău, a zis Xander. Când oamenii îmi spun Alexander, ştiu precis că sunt supăraţi pe mine.

Gareth a deschis fereastra şi şi-a aruncat ţigara aprinsă, punând într-un pericol serios trecătorii de pe stradă. Apoi a închis geamul trântindu-l şi s-a adresat lui Xander pe un ton de afaceri.

– Din câte văd eu, există două alternative. Te putem trimite la închisoare pentru ceea ce ai făcut, sau te putem lua cu noi în consiliul de conducere, ceea ce te va ajuta să obţii mai mulţi bani şi-ţi va da posibilitatea să începi să-i returnezi firmei. Va mai însemna deasemenea că-ţi putem supraveghea îndeaproape activităţile. Eşti al naibii de norocos că ai o soţie bogată şi care-ţi este fidelă.

– Ginerele avansează întotdeauna în funcţie, a oftat Xander. Nu cred că pot să-ţi accept oferta.

– Nu fi bătut în cap, s-a răstit Gareth brutal. Mâine la ora nouă să fii în birou ca să putem reface programul de export. Între timp ar fi mai bine să iei un taxi până acasă şi să dormi.

– Tot drumul până la Sussex? a glumit Xander.

– Ai destui prieteni în oraş care să te găzduiască. Şi acum şterge-o.

Xander s-a îndreptat foarte nesigur către uşă, lovindu-se de masă, de perete şi de două scaune. S-a oprit în prag privindu-mă îngrijorat şi era clar că ar fi vrut să spună ceva în apărarea mea, dar a fost oprit de Gareth care i-a mai spus o dată.

– Hai, du-te.

După ce a plecat, a urmat o pauză agonizantă. Mi-a chiorăit din nou stomacul. Simțeam cum cafeaua băută de dimineață mi se agita înăuntrul meu.

Mi-am lins buzele.

– Și acum, a continuat Gareth neîndurător, să vedem ce-i cu tine. M-a cântărit cu privirea într-un fel care m-a făcut să mă simt foarte mică, nefericită și stânjenită.

– Pot să plec și eu? l-am întrebat ridicându-mă în picioare.

– Stai *jos*.

M-am așezat.

– Annabel îmi dai și cifrele celelalte? a rugat-o el.

Annabel Smith i-a întins o mapă roz, punând în același timp încă o casetă în casetofon. Doamne câtă plăcere îi mai făcea!

– Data viitoare trebuie să te duci la luptele de cocoși i-am spus. Sunt mult mai palpitante.

– În momentul de față, a zis Gareth privind hârtia cu cifre, locuiești într-un apartament care este plătit de firmă Mai presupun deasemenea și că, acum trei ani când te-a mutat acolo, tot din firmă s-au scurs și cele șapte mii de lire cât a costat redecorarea lui. De atunci, Seaford-Brennen nu numai că îți achită telefonul și chiria, dar și gazul și electricitatea. Iar de curând, Massingham ți-a dat și acel, Porsh al firmei, ale cărui reparații costă enorm. Mai există și împrumuturi nejustificate în valoare de trei mii cinci sute de lire.

A urmat încă o pauză înfiorătoare. Nu se mai auzea decât hârâitul casetofonului.

– Nu era *doar* apartamentul meu, am protestat eu. Deseori directori și clienți stăteau acolo.

– Iar tu, presupun, aveai grijă de ei.

– La naiba, nu, i-am zis furioasă. Ce dracului crezi că sunt? – o damă de consumație?

Tremuram de mânie. Tot corpul îmi era plin de transpirație. Annabel Smith s-a uitat fix le fereastră şi s-a aşezat picior peste picior.

– E necesar ca ea să rămână aici? am continuat. Presupun că aşa e obiceiul, să fie o poliţistă de faţă, în caz că ai de gând să baţi prizonierul. Şi nu poţi să închizi afurisitul ăla de casetofon?

Mi-i imaginam în pat, recapitulând ceea ce se întâmplase în timpul zilei, cu pahare de Charles Heidsieck în mână şi râzând cu lacrimi. Gareth s-a aplecat şi l-a închis. Apoi a spus:

– Annabel, iubito, du-te şi adu-ne nişte cafea şi vezi dacă Xander s-a urcat cu bine într-un taxi.

A zâmbit şi a ieşit, închizând fără zgomot uşa în urma ei. Am observat cu aversiune că taiorul ei negru nu era absolut deloc şifonat.

Preţ de un minut, Gareth a bătut uşor cu degetele în masă. Apoi a continuat:

– În ultimii trei ani de zile ai trăit pe picior mare, în întregime din banii firmei. Chiar dacă îţi anulăm banchetele pe care le-ai dat cu Xander, tot ne mai datorezi şase mii de lire. Vreau să părăseşti apartamentul până la sfârşitul lunii şi vreau ca mâine să-mi aduci cheile de la maşină. Iată şi ultimele note de plată neachitate, curentul, telefonul, în total 425 de lire – pe care le-am găsit în biroul lui Massingham. Vreau să rezolvi şi cu astea. Consideră totul un preaviz. Iar împrumutul către firmă trebuie returnat cât mai curând posibil.

Eram rece ca gheaţa. N-am să plâng. N-am să plâng. Mi-am înfipt unghiile adânc în palme.

Gareth a trecut pe lângă masă şi s-a oprit lângă mine. Fără să vreau, mi-am ridicat privirea către el. Avea ochii la fel de grei şi negri precum cărbunele pe care-l scoteau în mină strămoşii lui. Citeam în ei doar ură şi dispreţ total, de parcă în sfârşit îşi lua revanşa pentru toate ravagiile

intenționate pe care i le cauzasem până atunci, pentru că-i despărțisem pe Cathie şi Tod şi pentru că pusesem în pericol legătura dintre Gussie şi Jeremy.

– Nu eşti decât o parazită afurisită, a zis el încet. Am să te fac să te treacă toate transpirațiile, frumusețe mică. Nu mai poți profita de banii şi de bărbații altora. S-a sfârşit balul. Îți vei lua o slujbă şi vei avea onorabile zile de lucru, ca toți ceilalți.

N-am putut să întorc capul. Stăteam acolo, ca un iepure hipnotizat de luminile farurilor.

– Şi pentru că-ți sunt creditor, a continuat el, aş dori foarte tare să ştiu când ai de gând să-ți plăteşti datoriile.

– Săptămâna viitoare, am şoptit eu.

– De unde?

– Am să-mi vând din acțiuni.

M-a privit cu compătimire.

– Nu poți să pricepi că, dacă nu pun o bombă sub ei Seaford-Brennen, nu mai valorează nici cât o ceapă degerată. Am aflat deasemenea că datorezi ceva bani şi celor de la fisc.

Parcă şi vedeam conturată la orizont închisoarea pentru datornici. Am apucat marginea mesei cu degetele. Apoi mi-am pierdut cumpătul.

– Parvenit nenorocit, am urlat eu. Tu, galez îngâmfat şi gras care faci pe pudicul, intri aici şi te crezi Dumnezeu. Ei bine, află că Dumnezeu are totuşi mai mult stil decât tine. Nu eşti nimic altceva decât un tiran şi un criminal. Îşi vor da toți demisia în curând, dacă vei continua să-i mai umileşti. Ai să vezi tu, şi apoi o să arăți al dracului de ridicol, deşi pretinzi că ai venit să fluturi o baghetă de vrăjitor şi să faci minuni pe aici. Doamne, mi-e silă de tine, mi-e silă de tine. Vocea mea avea acum tonalitatea unui țipăt. Ai dat buzna aici, i-ai umilit pe Xander şi pe Tommy Lloyd, şi l-ai convins şi pe grăsanul ăla împuțit de Ricky să te susțină.

M-am oprit. Respirația mea se transformase într-o gâfâială. Apoi, deodată, a plesnit ceva de pe mine. Era breteaua de la sutien, porcărie afurisită și neloială. Simțeam greutatea apăsătoare a sânului meu stâng. Gareth m-a privit o secundă, apoi a început să râdă.

– Ar trebui să te faci actriță, Octavia; te iroseşti complet în viața cea de toate zilele, a spus el. De ce nu te duci la Billingsgate. Sunt sigur că-ți vor da imediat un rol de țață.

– Nu-ți bate joc de mine, am țipat şi bâjbâind în spatele meu am dat de o scrumieră din sticlă şi tocmai voiam să i-o arunc în față când m-a apucat de încheietura mâinii.

– Nu te prosti, mi-a strigat el. Nu-ți poți permite să fii acuzată şi de acte de violență. Hai, dă-i drumul, *dă-i drumul.*

Mi-am desfăcut degetele; scrumiera a căzut cu zgomot pe covor.

M-am prăbuşit într-un scaun şi am început să tremur violent. Gareth mi-a dat o țigară şi mi-a aprins-o.

– Am să-ți dau toți banii înapoi, am murmurat eu printre dinți. Dacă mă duc să pozez am să-ți pot înapoia banii în şase luni.

– Lucrurile s-au mai schimbat, frumusețe. Nu poți să-ți găseşti de lucru în domeniul ăsta şi să obții zece mii de lire pe an. Nu mă refer la muncă. Ai deja douăzeci şi şase de ani, nu şaptesprezece, şi asta se cunoaşte. Oricum, nu eşti obişnuită să faci față unui program non stop şi nici n-o să-ți ajute la nimic să te holbezi oră după oră în aparatul de fotografiat; o să devii mai narcisistă decât ai fost vreodată. Pentru Dumnezeu, ia-ți o slujbă unde îți poți folosi creierul.

Capul mi se învârtea ca un păianjen într-o cadă care se umplea cu apă. Încercam să mă gândesc la un răspuns care să-l dea gata. M-a salvat seducătoarea

doamnă Smit, care a intrat cu trei ceşti de cafea. A aşezat una pe masă, lângă mine.

– Nu vreau nimic, am zis cu răceală.

– Hai, maturizează-te, m-a sfătuit Gareth. Dacă o suni pe Annabel, te va ajuta să-ţi găseşti o slujbă şi un loc unde să stai.

M-am ridicat în picioare.

– E ultima persoană de la care aş accepta vreun ajutor, i-am spus eu cu aroganţă, pregătindu-mă să dispar. Dar e foarte dificil să-ţi faci o ieşire triumfală atâta vreme cât rămăsesem doar cu o singură bretea la sutien, mai ales când trebuie să treci pe lângă geanta diplomat a doamnei Smith, foarte strategic aşezată.

– Presupun că Annabel are chiar şi un ac de siguranţă în geantă, dacă ştii s-o rogi frumos, a spus Gareth.

Am suspinat şi am ieşit în fugă din cameră.

16

Din clipa aceea m-a cuprins o furie oarbă. Nu mă mai gândeam decât să returnez banii firmei Seaford-Brennen şi să le dovedesc lui Gareth şi acelei vulpi parfumate care era doamna Smith, că sunt capabilă să-mi găsesc o slujbă şi să mă descurc singură.

A doua zi m-am dus şi mi-am vândut bijuteriile. Aproape toate, cu excepţia perlelor de la bunica, le primisem de la prieteni. Fuseseră foarte generoşi. Am obţinut nouă mii de lire pe ele. Erau vremuri grele, a spus bijutierul, dar cel puţin îi va mai linişti puţin pe cei de la fisc şi-mi voi achita telefonul şi cheltuielile de întreţinere ale casei. O femeie dintr-un magazin elegant de haine la mâna a doua mi-a dat şase sute de lire pe aproape toată garderoba mea, lucruri care costaseră iniţial de vreo zece ori mai mult. Când mi-a răscolit prin haine, am simţit că mă jupoaie de vie şi apoi mă dă cu sare. Am păstrat doar câteva rochii la care ţineam foarte mult. Mai aveam şi câteva piese de mobilier, Cotman-ul pe care mi-l dăruise Xander când împlinisem douăzeci şi unu de ani şi tabloul cu Grădina Edenului, de deasupra patului. Toate celelalte aparţineau firmei.

După-amiază m-a sunat Xander:

– Iubito, te simţi bine? Am vrut să te sun ieri, dar am căzut ca mort. Iar azi n-am avut nici o secundă liberă. Cum a decurs şedinţa ta cu Gareth?

– N-aş putea să spun c-a fost una tumultuoasă, i-am spus. Nici unul din noi nu şi-a pus coifuri de hârtie. Cum te-ai descurcat în dimineaţa asta?

– Nici acolo situaţia n-a fost prea tumultuoasă. Ştie cum să încurajeze un om care e la pământ. M-am gândit să demisionez, dar apoi mi-am zis de ce să nu stau şi să văd dacă reuşeşte să ne scoată la liman. E impresionant, nu-i aşa?

– *Oprimant,* mai degrabă.

– Nu scăpa nici o vorbă la Gath ori la Clermont sau în orice altă parte, m-a sfătuit Xander. Trebuie să-ţi spun că a început să-mi placă de el; e atât de brutal şi n-are nici o jenă.

– Şi tu Brutus, i-am zis. Vreau să te întreb ceva; cât de curând îmi pot scoate la licitaţie în Sotheby cele două tablouri decente ale mele?

– Cam peste vreo două luni; dar n-ai voie să vinzi tablouri, e o blasfemie.

Mi-a trebuit mult timp să-l conving că sunt nevoită.

Săptămâna următoare mi-am petrecut-o consultând directori de bănci, contabili şi agenţi fiscali, până când am ajuns în cele din urmă la concluzia că nu-mi mai rămăsese nimic. Îmi călcasem până şi orgoliul şi-i scrisesem mamei, de la care am primit o scrisoare stropită cu gin în care-mi spunea că şi ea are probleme financiare şi nu mă poate ajuta.

– Nu poţi atinge cu mâinile tale acaparatoare nici banii familiei, încheiase ea cu satisfacţie. Sunt toţi depuşi la bancă pentru copiii lui Xander şi ai tăi, în caz că vei avea vreunul. Singurul ei răspuns părea să fie să rămân însărcinată.

Când am pus cap la cap toate datoriile, mai datoram încă vreo câteva mii de lire celor de la fisc, iar firmei Seaford-Brennen trei mii patru sute de lire. Şi unii şi

ceilalți mi-au declarat cu multă emfază că-mi vor mai [illegible]

[illegible] teorologic starea barometrului și prevedea ploaia și-i avertiza că există posibilitatea unei secete. La țară, vitele fuseseră adunate în zonele mai puțin pârjolite. În această canicula sufocantă, bântuiam străzile Londrei în căutarea unei slujbe și a unei locuințe. Nu mi-am imaginat niciodată cât de greu îmi va fi.

Doar pentru că un fost amant care mă iubise la nebunie și care-mi suportase istericalele și lipsa mea de punctualitate, mă îndrumase spre reclamele de televiziune Revson, eram convinsă că puteam să obțin un post de actriță ori de fotomodel. Însă am descoperit că *Echitatea* devenise mai severă în ultimii doi ani, așa că-mi era imposibil să mă angajez în cinematografie sau televiziune, chiar și în cazul în care zece milioane de actrițe șomere n-ar fi căutat aceste posturi. Situația a fost și mai dezastruoasă când am încercat să caut de lucru ca fotomodel. M-am dus la câteva probe și am fost respinsă. Se pare că-mi pierdusem toată strălucirea. Îmi sunau mereu în urechi cuvintele lui Gareth despre faptul că nu mai am șaptesprezece ani și asta se cunoaște. Primul fotograf care mi-a rezervat un post a refuzat să mă pozeze pentru că întârziasem o oră. Al doilea m-a ținut transpirată patru ore în haine de blană, așteptând să mă comport ca un manechin experimentat și apoi m-a dat afară când am început să protestez. Al treilea m-a concediat pentru că mi-a luat prea mult timp să-mi schimb machiajul. M-am dus la altă agenție și m-am mai procopsit cu încă două slujbe de același fel. După aceea, într-unul din ziarele de scandal a apărut un articol răutăcios despre incapacitatea mea de a face cu seriozitate ceva, și ca atare nu mai era nimeni dornic să-mi ofere de lucru. Oricum, Gareth

avusese dreptate – ăsta nu era un leac bun pentru o inimă zdrobită, să mă holbez toată ziulica în aparatul de fotografiat.

Am încercat la o agenție care distribuia secretare. I-am întrebat ce-mi pot oferi. Ce puteam eu să le ofer, mi-au răspuns. Treptat mi-am dat seama că nu eram pregătită pentru nimic. M-am angajat ca funcționară în oraș. A fost încă o catastrofă – după două zile le încurcasem tot sistemul de fișe. Apoi, cei de la agenție m-au trimis într-un post de recepționeră.

– Tot ce aveți de făcut, domnișoară Brennen, este să fiți amabilă și să îndrumați oamenii către ce etaj doresc.

Am crezut că mă descurc de minune, dar după trei zile m-au chemat cei de la cadre.

– Recepționerele trebuie să fie prietenoase și să ajute oamenii. La urma urmei, ele sunt primele care fac o impresie celor care vizitează compania. Mi-e teamă că dumneavoastră sunteți prea arogantă, domnișoară Brennen; nu poți să-ți permiți să te uiți cu dispreț la oameni în zilele noastre. Toată lumea spune că determini o ambianță nefericită.

Ambianță nefericită – parcă vorbea despre un conac de țară lăsat în paragină. Mi-au trebuit câteva secunde până *mi-am dat seama că-mi dădea papucii.* La a treia slujbă la care m-am prezentat, am zâmbit și iar am zâmbit până când m-au durut maxilarele. N-am rezistat decât până joi. Cineva mi-a spus că trebuie să câștig inimile celor de la conducere. Nici un director n-a fost vreodată mai greu de câștigat. După ce le întrerupsesem convorbirea telefonică directorului general și amantei lui de două ori și pe cea de afaceri a *directorului comercial cu Nigeria* a patra oară, a apărut o secretară mai în vârstă cu păr albastru și fața roșie și a țipat la mine. Pentru că eram cu nervii la pământ, am zbierat și eu la ea. Vineri dimineață,

când mi-am ridicat primul salariu, am găsit lângă el şi preaviazul.

Lucruri care, unele peste altele, erau foarte bune pentru formarea caracterului, însă nu prea îmi ridicau moralul. Una dintre cele mai amare lecţii pe care am învăţat-o a fost că frumuseţea este în special o problemă de timp şi bani. În vremurile bune, când puteam să dorm până la prânz şi să-mi petrec toată după-amiaza bronzându-mă sau dându-mă cu cremă, făcându-mi unghiile şi pregătindu-mă să ies în oraş, îmi era foarte uşor să arăt bine. Dar acum, când trebuia să mă trezesc la opt ca să ajung până la ora nouă şi jumătate la birou, lovită şi înghesuită de navetişti în metrou, agitându-mă toată ziua fără să am nici un moment liber ca să mă aranjez, neajungând acasă înainte de ora şapte pur şi simplu dărâmată, toate acestea erau cu totul şi cu totul altceva. Am mai pierdut încă trei kilograme şi toată încrederea în mine. Pentru prima dată în viaţa mea mergeam pe stradă şi nimeni nu-şi mai întorcea capul după mine. Într-un fel, asta era mai degrabă o uşurare.

După ce agenţia de plasare a secretarelor s-a descotorosit de mine, am telefonat câtorva prieteni mai vechi, care aveau buticuri. Reacţiile lor au fost toate aceleaşi. Ori îşi concediau personalul ori îmi spuneau frumos că m-aş plictisi de moarte lucrând pentru ei, ceea ce însemna că nu mă considerau câtuşi de puţin demnă de încredere.

Seara mergeam şi căutam apartamente, ceea ce era şi mai deprimant. Să locuiesc singură nu-mi puteam permite nici pe departe, iar în starea de spirit în care mă aflam n-aş fi putut să suport să împart o cameră cu alte fete. Să mănânc omlete, să văd chiloţii picurând deasupra căzii şi să aud râsete atunci când îşi povestesc aventurile amoroase. Nu pentru că n-aş fi putut să suport oameni străini, dar eu însămi mă simţeam atât de

tristă, că nu-mi venea să cred că cineva ar fi în stare să mă suporte.

Pastilele de Valium erau pe terminate – mai aveam doar şase, nu-mi ajungeau nici măcar pentru o supradoză. La doctor nu mă puteam duce pentru că îi datoram prea mulţi bani. Noaptea nu puteam să dorm, mă perpeleam şi mă-ntorceam, sufeream de dorul lui Gareth şi eram îngrijorată c-o să fiu nevoită să-mi părăsesc scumpul meu apartament, singurul meu refugiu. Undeva în fundul minţii mele, ca o limbă de şarpe se zvârcolea gândul că aş putea să apelez la Andreas Katz. Dacă acceptam oferta lui de a poza, puteam ieşi din bucluc, dar ştiam că de îndată ce Andreas va pune gheara pe mine, în cazul ăsta, mă va înhăţa de tot, şi n-aveam să-i mai scap niciodată. Aveam să mă scufund în iad cu viteză ameţitoare. Până şi Xander mă părăsise, nu mă sunase de multe zile. Gareth probabil că scotea untul din el.

Urma să mă mut sâmbătă. În joia de dinainte stăteam, înconjurată de valize, cercetând cu atenţie revista *Evening Standard,* încercând să nu plâng şi întrebându-mă dacă merita să investighez următorul anunţ: „ofer gazdă în Muswell Hill, într-o familie de viaţă, 15 lire pe săptămână, în schimbul îngrijirii unui copil". În clipa aceea a sunat telefonul. M-am năpustit asupra lui ca o pisică. Tot nu mă vindecasem încă de speranţa oarbă că ar putea să fie Gareth. Dar era doar Lorna întrebându-mă dacă poate să rămână peste noapte. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar aveam o dorinţă masochistă de a afla ce mai pune la cale Gareth.

– Vino, dar casa este cu fundul în sus, i-am spus, poimâine mă mut.

– Dacă nu te deranjez prea mult, aş dori extrem de mult să te revăd.

A sosit pe la ora şase, ca o furtună, încărcată cu pachete şi valize.

– Îmi place la nebunie să-mi cumpăr haine sexy, au fost primele ei cuvinte. Gareth mă duce la restaurant diseară.

Nu puteam suporta să stau acolo şi s-o privesc parfumându-se şi aranjându-se pentru el.

I-am *arătat camera* şi apoi *am intrat în dormitor* şi l-am sunat pe Charlie, fostul meu prieten, rugându-l să mă scoată undeva.

Era încântat.

– Doamne, ce bine îmi pare că te aud, iubito. Până la urmă muntele a venit la Mahomed. Aseară am câştigat o maimuţă la poker aşa că putem merge oriunde doreşti. Vin să te iau pe la nouă.

– Nu poţi să ajungi mai devreme?

– Am să-ncerc, iubito.

M-am îndreptat către dormitorul Lornei. Proba o rochie oranj pe care tocmai şi-o cumpărase.

– Crezi c-o să mă placă Gareth dacă mă îmbrac aşa? m-a întrebat ea întorcându-şi capul ca să-şi privească spatele în oglindă.

– Da, i-am răspuns fără să mint. Arăţi nemaipomenit. Am să plec şi eu, cam pe la nouă.

– Ah, Gareth o să apară pe la fără un sfert, aşa că ai să-l vezi.

Când era în baie a sunat telefonul. Am ridicat receptorul tremurând. Într-un fel parcă ştiam c-o să fie Gareth.

– Lorna e în baie, m-am grăbit eu să-i spun. Să-i transmit ceva?

– Da, spune-i c-am să ajung un pic mai târziu, cam pe la nouă şi jumătate.

– Bine, am zis.

– Ce mai faci? m-a întrebat el brusc.

– Bine, m-am bâlbâit eu. Dar tu?

– Obosit, am muncit prea mult. Săptămâna viitoare plec în Orientul Mijlociu cu fratele tău, ceea ce ar trebui

să fie instructiv, dacă nu altcumva. Ți-ai găsit unde să stai?

– Da, mulțumesc, i-am zis. Mă mut mâine.

– Dar slujbă?

– Și asta. Trebuie să închid, i-am spus încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Am multe de făcut. La revedere. Și am pus receptorul în furcă.

Nu mai suport, nu mai suport, gândeam eu în agonie.

Lorna a intrat în cameră, înfășurată într-un prosop, roză la față din cauza băii.

– Ah, mă simt mult mai bine. Am folosit spumantul tău. Sper că nu te superi.

– A sunat Gareth, am anunțat-o. O să ajungă mai târziu, pe la nouă și jumătate.

– Ah, ce bine, voi avea mai mult timp să mă aranjez.

Deodată s-a uitat la mine.

– Octavia, arăți îngrozitor de palidă. Te simți bine?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi penibil de fierbinți și înțepătoare. Am început să râd, să gâfâi ca o isterică și am izbucnit în plâns.

– Octavia, draga mea, ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic. Totul. Nu mă mai puteam opri.

– Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

– Ei, știi tu.

– Ești îndrăgostită de cineva?

– Da.

– Bine, dar ești superbă. Ar trebui să fie nebun după tine.

– Nu este. Abia dacă știe că exist.

– Atunci înseamnă că nu te-a cunoscut foarte bine. Uite, ține batista asta.

– Mai bine m-aș duce să mă pregătesc, i-am zis. Trebuie să plec în curând.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi care atârnau pe mine şi o jachetă cu guler înalt, portocaliu. Mi-am prins părul la spate cu o fundă neagră. Oare buzele acelea uscate şi ochii aceia roşii şi umflaţi erau într-adevăr ai mei? Charlie n-o să mă recunoască.

Când a sosit, Lorna a fost cea care i-a deschis uşa. A intrat în grabă în dormitorul meu.

– E *absolut* superb. Cel mai mortal tip din câţi am văzut vreodată, a zis ea emoţionată. Nu mă mir că eşti nebună după el.

Ar fi trebuit să fac un efort prea mare ca să-i spun că nu despre el era vorba.

– Vrei să-l serveşti tu cu ceva de băut? am rugat-o. Apar şi eu într-o secundă.

Mă fâţâiam de colo-colo jucându-mă cu fardurile şi încercând să-mi găsesc suficient curaj pentru a da ochii cu el. Îmi pierdusem toată încrederea în mine. Până la urmă, mi-am dat seama că dacă nu mă mişc mai repede, o să dau nas în nas cu Gareth.

Charlie arăta splendid, însă eu îl găseam absurd. Îşi turnase deja încă un whisky şi stătea pe canapea la o şuetă cu Lorna.

Când am intrat s-a ridicat în picioare şi m-a sărutat în fugă pe obraz.

– Bună, iubito. Ţi-ai schimbat stilul, a spus el privindu-mi cu atenţie costumul negru, ochelarii negri şi părul prins la spate. Îmi place, arăţi grozav.

– Mergem? l-am întrebat îndreptându-mă către uşă.

– Aşa curând? a zis Charlie. N-am terminat de băut.

– Vreau să plecăm chiar acum, m-am răstit eu.

– Se pare că doamna se grăbeşte, aşa că îţi urez noapte bună, a zis Charlie pe un ton teatral înclinându-se

în fața Lornei. Sper că vei trece într-o zi pe la magazinul meu, dacă tot stai prin Londra.

– Ai cheie, nu-i așa? am întrebat-o. Distracție plăcută. Ne vedem mâine dimineață.

– Hei, ce-i cu tine? a vrut să știe Charlie când coboram cu liftul.

A fost o seară execrabilă. În trei săptămâni de zile, între mine și lumea lui Charlie parcă se căscase o prăpastie. Nu mă mai amuzau deloc prietenii lui sclipitor de eleganți ce-și petreceau nopțile la Tramps așteptând să se întâmple ceva, preocupați doar să fie primii care sunt receptivi la cele mai noi schimbări. Dintr-o dată, parcă toate valorile lor mi s-au părut desprinse de mine.

Ne-am dus la barul Annabel, însă n-am putut să suport atmosfera de acolo, apoi am încercat la Dumbbells și de acolo în alte părți. Până la urmă Charlie m-a dus la el acasă și am ascultat muzică.

Trebuie să recunosc, Charlie s-a purtat rezonabil. Se pare că a simțit instinctiv că sunt în pragul sinuciderii și n-a mai încercat să se dea la mine în felul lui obișnuit. Poate și din cauză că avea altă prietenă, plecată să pozeze în Stockholm vreo câteva zile. M-am uitat la ceas. Era trei fix.

– Ce-i cu tine, iubito? m-a întrebat el. Te-ai îndrăgostit până la urmă de vreun nătărău? Nu te-am mai văzut niciodată atât de *piano*. Nici măcar nu te-ai înfuriat pentru cât de plictisitor a fost totul în seara asta. Și arăți cu totul altfel.

Mi-a scos ochelarii negri.

– Mamă, Doamne, chiar că arăți altfel. Trebuie să-ți spun că prefer înfățișarea asta de Ave Maria.

M-ar fi ajutat foarte mult dacă aş fi putut să-i plâng pe umăr, dar trecusem deja de stadiul ăsta. Acum eram pur şi simplu indiferentă la suferinţă.

– Du-mă acasă, te rog, Charlie, i-am spus.

A doua zi m-am înviorat nitel. Timp de o oră, la micul dejun, am îndurat chinul de a o asculta pe Lorna povestindu-mi ce seară nemaipomenită petrecuse cu Gareth.

– După cină am urcat la Hilton să bem ceva şi am privit de acolo toată Londra, a fost atât de romantic, mi-a spus ea servindu-se cu a treia felie de pâine prăjită cu marmeladă. Încă mai avea rimelul întins sub ochi. Speram că pofta ei de mâncare nu se datora unei nopţi de amor.

Apoi a început să-mi pună tot felul de întrebări incomode în legătură cu serviciul pe care îl mintisem pe Gareth că-l am.

– E în Knightsbridge, i-am zis.

– Aş vrea să-mi dai numărul de telefon, pentru că ai să te muţi de aici.

– Voi călători mult, i-am explicat în grabă şi cei de acolo se cam feresc întotdeauna de telefoanele personale. Am să-ţi scriu şi am să ţi-l spun.

– Minunat, a spus Lorna alegându-şi o banană. Dar dacă eventual nu-ţi iese, Gareth zice că s-a înfiinţat o nouă agenţie pe strada Albemarle, care se numeşte Square Peg. Cei de acolo se ocupă cu distribuirea persoanelor care vor să se angajeze în domenii de activitate complet noi.

– Am să ţin minte adresa pentru orice eventualitate.

Imediat după ce a plecat, rugându-mă să vin cât mai curând să-mi petrec weekend-ul la ei, am făcut o baie, m-am fardat cu multă atenţie, am înghiţit ultimele două pastile de Valium şi am pornit spre Square Peg. S-au

dovedit a fi profesionişti, foarte prietenoşi şi m-au trimis pe loc la o firmă de relaţii cu publicul ce se afla în centrul oraşului.

Birourile firmei erau dezordonate, iar aerul de acolo teribil de fierbinte. Secretara care m-a întâmpinat părea dărâmată de oboseală şi avea părul murdar dar mi-a zâmbit aşa cum îmi tot spuneau nemernicele acelea pentru care lucrasem, că trebuie s-o fac şi eu.

– Am avut o săptămână înspăimântătoare, mi-a destăinuit ea. S-a defectat o instalaţie de aer condiţionat şi căldura a fost insuportabilă. E mult de lucru, dar ne şi distrăm.

Şeful era un evreu mic şi negricios pe care-l chema Jakey Bartholomew şi părea plin de energie. În spatele ochelarilor cu rame de baga, ochii lui căprui de vulpoi sclipeau plini de inteligenţă.

Ca să mă pot aşeza pe un scaun a trebuit să dea la o parte o mulţime de dosare, o conservă cu carne de porc şi un purceluş enorm din carton.

– Tocmai ne-am deschis contul în industria de purceluşi, a explicat el rânjind. Încerc să-i conving să producă şi carne de porc cuşer. Funcţionăm abia de nouă luni şi ne ocupăm mereu şi de alte afaceri, pentru că procurăm produsele la un preţ foarte mic. Ştii ceva despre relaţiile cu publicul?

– Nu, i-am răspuns.

– Nu-i nimic. N-ai avut vreme să te deprinzi cu nici un prost obicei. A desfăcut câteva cutii cu bere şi mi-a oferit una.

– Suntem o întreprindere mică, doar zece oameni lucrează la firma noastră şi nu ne putem permite să angajăm persoane care n-au de gând să rămână la noi. Avem nevoie de o fată destoinică – după cum vezi, locul ăsta e într-o dezordine cumplită – să facă ordine, să prepare o cafea decentă şi să-i ţină puţin de vorbă pe clienţi când

vin. Apoi trebuie să te mai ocupi şi cu alte mărunţişuri, cum ar fi să pui în plicuri declaraţiile pentru presă, să le expediezi, să organizezi conferinţe de presă şi probabil să scrii alte declaraţii. E o muncă foarte domestică.

– N-are importanţă, i-am spus eu încercând să-mi ascund disperarea din glas. Voi face orice.

– Dacă eşti pricepută, te vom promova foarte repede.

Deodată a rânjit într-un fel care mi-a amintit de Gareth.

– Bine, eşti angajată, drăguţo. Du-te imediat la contabilitate şi fă-ţi actele. Începând de luni, te angajăm trei luni de probă.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Abia m-am putut concentra când am discutat orele de program, salariul şi mi-a mai povestit câte ceva despre firmă. Era extrem de convingător. Abia când m-am ridicat în picioare ca să plec mi-am dat seama că eram cu câţiva centimetri mai înaltă decât el.

– Cei de la agenţie au avut dreptate, mi-a spus el. Au încercat să mă convingă că eşti o femeie foarte distinsă.

Nu-mi aminteam să-i fi auzit spunând aşa ceva când au telefonat. Probabil că mai sunaseră o dată după ce am plecat eu.

Am luat apoi autobuzul 22 până la Putney, căci găsisem în ziarul *Evening Standard* un anunţ pentru o cameră de închiriat. Vedeam peste tot ravagiile pe care le făcuse seceta, porţiuni mari unde iarba era arsă, flori însetate prin grădini pârjolite. Când am coborât din autobuz, o maşină de pompieri a trecut cu zgomot pe lângă mine. Deşi era abia sfârşitul lui iulie, un miros tomnatic de frunze arse îmi umplea nările.

Casa era mare, în stil victorian şi aşezată chiar pe marginea islazului. Camerele din faţă erau umbrite de un castan enorm. Mi-a deschis uşa o femeie scundă şi îndesată. Avea o faţă dură ca o friptură uscată de vacă şi genunchi împroşcaţi cu noroi. Era îmbrăcată într-o rochie

înflorată, fără mâneci, care se încreţise pe şoldurile ei mari. Petalele de trandafiri din părul grizonat îi dădeau un aer festiv ciudat. Era în acel moment mult mai preocupată să nu-i scape câţiva câini decât să-mi permită mie să intru.

– Am venit pentru cameră, i-am zis.

– Ah, mi-a spus ea, arătând ceva mai amabilă. Sunt doamna Lonsdale-Taylor. Intră, scuză-mi ţinuta, am fost în grădină. Vino aici, Monkey, a ţipat ea către o corcitură mică şi maronie care încerca să-mi lingă mâna.

– Ai grijă că se clatină balustrada, mi-a spus ea când urcam scările. Urca în faţa mea şi îi vedeam picioarele zdravene şi roşii băgate în pantofi, iar gleznele nu i se mai cunoşteau. Avea un glas incredibil de teatral. Parcă l-ar fi imitat atât pe Lonsdale cât şi pe Taylor.

Camera era la ultimul etaj al casei. Canapeaua nu se asorta cu tapetul, iar patul de metal a scârţâit când m-am aşezat pe el. Rogojinile acopereau cu greu zgârieturile de pe podeaua din lemn. Pe pereţi erau înrămate poze decupate din reviste şi lipite pe carton. Draperiile nu erau nici lungi, nici scurte. Avea să fie o cameră rece şi posacă în timpul iernii.

Am privit afară. În pofida secetei, doamna Lonsdale-Taylor avusese mare grijă de grădina ei. Am simţit mirosul amestecat de tulpini, boboci de garoafe şi caprifoi care atârnau într-un suport mare de culoarea mierii în jurul ferestrei. O pisică albă a ieşit în grabă dintr-un strat înalt de nemţişori albaştri şi, evitând stropitoarea care-şi împrăştia jetul de apă peste pajiştea verde, s-a îndreptat în pas uşor către casă. Era incredibil de multă linişte.

– E frumos aici, i-am spus. Ce noroc aveţi că puteţi trăi atât de rustic şi totuşi aproape de Londra.

M-am aplecat să mângâi micuţa corcitură maronie care a venit după noi pe scări. A dat din coadă şi şi-a pus ambele labe în poala mea.

– Dă-te jos, Monkey, l-a avertizat doamna Lonsdale-Taylor lovindu-l cu piciorul. Este câinele ultimului meu bărbat. Soțul meu s-a stins anul trecut. De asta închiriez camere, altfel n-aş avea de ce.

– Bineînțeles, am murmurat eu.

– Eu una aş prefera un câine de rasă, mi-a spus ea ştergându-şi nasul cu mâna şi murdărindu-se de pământ.

– Aşa că, dacă-ți place camera, te costă cincisprezece lire pe săptămână pentru tot, însă trebuie să-ți plăteşti singură telefonul. Am instalat o cabină telefonică la parter. Poți folosi bucătăria atunci când n-o folosesc eu, atâta vreme cât faci curat după aceea, dar să n-aud de mâncare în dormitor. Nu mă deranjează să-ți aduci prieteni, dacă ştiu să se poarte, dar fără muzică şi domni tineri după ora nouă seara. Şi aş vrea să-mi plăteşti chiria pe o lună de îndată ce te muți. Îmi place să clarific problemele astea.

17

Privind înapoi, nu voi şti niciodată cum am reuşit să supraviețuiesc în următoarele câteva săptămâni. Nu mi-am dat seama că drumul de la Putney până-n Londra, la o oră de vârf, va dura două ceasuri, nici că pe căldura asta, mă voi simți în autobuz ca într-o baie turcească. În a doua zi de lucru la firma lui Jakey Bartholomew, n-am izbutit să ajung mai devreme de ora zece fără un sfert şi am primit o mustruluială atât de zdravănă încât am crezut că totul s-a dus de râpă. Însă, treptat, cu trecerea zilelor am început să mă acomodez cu slujba mea. M-am deprins să lucrez cu cei din conducere, să păstrez hârtiile importante şi să lipesc articole decupate din ziare într-un album special. Munca era într-adevăr atât de domestică încât uneori îmi venea să urlu. Dar Jakey era un şef greu de abordat şi nu tolera să te vadă supărat sau nervos. În acelaşi fel, se lua de mine pentru cea mai stupidă greşeală pe care o făceam.

Tot cu timpul am ajuns să le cunosc şi pe celelalte fete din birou şi am învățat să bombănim împreună despre întârzierea cu care venea poşta, despre sulurile proaste de prosoape din baie şi purtam discuții lungi despre domnişoara Selfridges şi fardurile de ochi. Zilele erau mai uşor de suportat când mai aveam şi câte o mică victorie – cum ar fi de exemplu cea când una dintre dactilografe m-a invitat la film. Domnişoara Parkside, oaia bătrână din birou m-a invitat la cină în apartamentul

ei din Pekham. Un client m-a sunat să mă-ntrebe dacă am timp să plimb prin Londra câteva persoane importante din Germania.

În curând mi-am dat seama că nu voi reuşi să-mi plătesc datoria faţă de Seaford-Brennen din salariul actual, aşa că mi-am mai luat o slujbă de chelneriţă în Putney High Street. Aici, timp de şase nopţi pe săptămână şi duminica la prânz munceam pe rupte şi câştigam patruzeci de lire pe săptămână doar ca să fiu drăguţă când mă ciupeau de fund clienţii beţi, ori mă repezeau pentru că bucătarul şef se certase cu prietenul lui şi uitase să pună sare în puiul Marengo. La sfârşitul fiecărei săptămâni îmi trimeteau salariul de patruzeci de lire doamnei Smith într-un plic recomandat şi primeam o confirmare politicoasă. Gareth era tot în Orientul Mijlociu cu Xander, aşa că cel puţin n-aveam de ce să mă tem c-o să mă ciocnesc de el pe stradă.

În fiecare seară mă aşezam în pat mult după miezul nopţii, prea sleită ca să-mi permit să visez mai mult de un minut cu gândul la el. Dar chipul lui îmi bântuia visele şi mă trezeam plângând în fiecare dimineaţă, cu soarele bătând prin draperiile subţiri şi cu micuţa corcitură ghemuită pe patul meu, privindu-mă cu ochii negri şi trişti, încercând să-mi lingă lacrimile. Era o mare alinare pentru mine. Nu reuşeam să înţeleg de ce doamna Linsdale-Taylor prefera pekinezul cel gras. Realizam acum de câte lucruri mă lipsise mama, nelăsându-mă să am animale.

August i-a făcut loc lui septembrie, seceta a devenit şi mai rea; nu plouase de trei luni, islazul era ca cenuşa; frunzele castanului se ofiliseră şi prinseseră o culoare maronie. Oamenilor li s-a ordonat să-şi folosească furtunele. Doamna Linsdale-Taylor gâfâia cărând dintr-o parte în alta găleţile cu apă şi mormăia în sinea ei nemulţumită.

În cea de-a opta săptămână, într-o zi de marți, Jakey Bartholomew a trimis după mine. M-am dus la el cutremurată.

– Nu poți să expediezi așa ceva, mi-a spus el.

Mi-a întins fotografia unei fete cu părul tot numai cârlionți, unul din stilurile îngrozitoare create de clientul nostru frizer, Roger din Kensington. Întorcând-o am văzut c-o etichetasem: „Picioare de porc în sos dulce și acru" – una din rețetele la fel de îngrozitoare ale industriei porcilor.

– Ah, Doamne, îmi pare rău, i-am zis.

Jakey a izbucnit în râs.

– Mi s-a părut foarte amuzant. Servește-te cu o bere, scoate-ți o cutie din frigider.

Mi-am luat și m-am așezat.

Jakey s-a lăsat pe spate.

– Asociații noștri de la reclame vor să-ți împrumute picioarele în săptămâna viitoare, vineri.

– Vor ce?

– Înclină spre afaceri cu ciorapi. Toți tipii sunt de acord că ai cea mai frumoasă pereche de picioare din ambele birouri. Vor să pozezi pentru ei în timpul prezentării.

Am simțit cum îmi năvălește sângele în obraji. Nu mi-am dat seama că m-a observat măcar vreunul dintre bărbații din birou. Păstraseră întotdeauna distanța.

– Vor să-ți facă niște poze în după-amiaza asta, a spus Jakey, și să le mărească până săptămâna viitoare.

I-am spus că n-am nimic împotrivă.

– Dacă ei sunt de acord să dea banii, probabil că noi ne vom ocupa de relațiile cu publicul. Iar dacă ideea va fi pe placul clientului, înseamnă că s-ar putea să te mai folosească pentru reclame, ceea ce ar putea să-ți aducă o mulțime de bani.

– Vă mulțumesc foarte mult, m-am bâlbâit eu și parcă simțeam că am cucerit Everestul.

– Te simți bine? m-a întrebat el când mă pregăteam să ies. Arăți dărâmată.

– N-am nimic, i-am răspuns repede.

– Bine, atunci adu-mi dosarul lui Roger din Kensington.

Într-adevăr avea dreptate. Treptat, simțeam cum mă desfac pe la toate cusăturile. Observasem în ultima săptămână că deveneam incapabilă să iau hotărâri, fie ele cât de mici. Unde să găsesc dosarul era o problemă care deodată a început să mi se umfle în minte ca un balon. Obișnuita panică punea iarăși stăpânire pe mine. Am să înnebunesc, m-am tânguit eu. Mi-am pus mâinile pe frunte și am așteptat. Stai calmă, o să-ți treacă imediat, nu te impacienta.

Mă simțeam de parcă încercam să ies dintr-o cavernă întunecoasă și mâloasă, iar cu unghiile zgâriam întruna pereții. Eram înfricoșată când de un lucru, când de altul și căutam să mă apuc de ceva ca să mă apăr de groaza oarbă ce se forma ca un vârtej în jurul meu. M-am proptit de perete încercând să respir adânc și rugându-mă să nu apară nimeni pe coridor. Treptat starea de panică s-a risipit. Am intrat în biroul central, unde nu mai era nimeni. Cu mâinile tremurându-mi am format numărul psihiatrului care-mi fusese recomandat mai demult. Am fixat o întâlnire pentru joi la prânz.

Prima ședință n-a fost un succes remarcabil. Terapistul era de vârstă mijlocie, atrăgător, bine îmbrăcat, cu dantura la fel de albă ca și manșetele cămășii, un comportament intenționat liniștitor, iar o fotografie cu o soție frumoasă și un copil era așezată pe birou. Eram prea încordată ca să-i pot spune prea multe, dar mi-a dat tranchilizante ca să-mi ajungă pentru toată săptămâna, cu condiția să revin și în joia următoare la ora prânzului.

– Sunteți foarte amabil, dar nu-mi pot permite, am murmurat eu.

Am simțit o recunoștință de câine față de el când mi-a înlăturat cu grație toate protestele și mi-a spus:

– Nu te mai preocupa, domnișoară Brennen. În situații excepționale primesc pacienți de la National Health, iar cazul dumitale mă interesează foarte mult.

Tranchilizantele m-au ajutat să mai rezist încă o săptămână. Picioarele îmi erau fotografiate în toate tipurile posibile de ciorapi, iar cei de la reclame s-au declarat încântați de rezultat.

În următoarea joi de dimineață, tocmai când mă pregăteam să mă duc la doctor, m-a sunat Xander, care se întorsese de curând din Orientul Mijlociu și era absolut încântat de călătorie. El și Gareth făcuseră niște afaceri grozave, mi-a spus el, iar Gareth era acum vedetă.

– Pur și simplu îl ador, a continuat el. Mă gândesc să divorțez de Pammie și să-l rog să mă aștepte și, draga mea, știe să vândă *absolut orice* dacă vrea, chiar și o iepuroaică gravidă unui oier australian. La început lucrurile au mers destul de prost. N-am știut niciodată că Orientul Mijlociu este uscat. Timp de douăzeci și patru de ore n-am băut nimic, apoi elefanții roz au început să-mi tropăie prin dormitor, iar Gareth a discutat în liniște cu șeicul. Începând de atunci am avut atâta whisky de ne ieșea și prin urechi.

– A fost foarte cald? l-am întrebat.

– Îngrozitor, iar dacă mai văd încă o dansatoare din buric am să turbez.

– A agățat multe tipe Gareth pe acolo? l-am întrebat cu o voce strangulată.

– Nu, de fapt. Cred că aici în Anglia are o păsărică de care e legat.

– Ai idee cine poate fi?

– Ei, căpușorul ăsta minunat cu părul roșcat l-a întâmpinat la aeroport agitată și entuziasmată și s-a azvârlit în brațele lui.

– Doamna Smith? am întrebat cu o şoaptă îngheţată pe buze.

– Nu, e mult mai tânără. Parcă o cheamă Laura.

– Lorna Hamilton.

– Da, ea este. Gareth trebuia să mă ducă până-n Londra cu maşina, dar i-am lăsat singuri.

Aproape somnambulică m-am dus la doctor. În drum am trecut pe lângă o biserică. Şantul din faţa ei era plin de confeti. Gareth şi Lorna, Gareth şi Lorna, intona întruna o voce în mintea mea – parcă formau împreună un cuplu descins din opera lui Tennyson.

Terapistul coborâse jaluzelele la ferestrele camerei de aşteptare. După soarele răscolitor de afară, aici era o răcoare minunată. Recepţionera lui mi-a oferit un pahar cu apă şi gheaţă şi apoi l-am auzit spunându-i să se ducă să mănânce. M-am aşezat pe canapeaua din catifea roşie. De data asta am reuşit să vorbesc. Nu i-am pomenit de Gareth dar am bătut câmpii despre copilăria mea.

– N-am fost înconjurată cu dragoste în copilărie, m-am smiorcăit eu. Mama nu m-a iubit. Nu m-a sărutat niciodată înainte de culcare, nici nu m-a învelit. Nici unul din părinţii mei n-a ţinut la mine, s-au bătut ca mâţele ca să-l aibă pe Xander, şi în egală măsură s-au luptat să nu mă aibă pe mine...

– Continuă, m-a îndemnat terapistul fără să se implice. Îi simţeam privirea albastră cum mă priveşte şi mirosul de after shave.

– Ştiu ce se întâmplă cu oamenii care nu sunt iubiţi atât cât trebuie, am continuat eu. Se închid pur şi simplu în ei, ajungând ori să se iubească, ori să se urască prea mult. Nu sunt capabili să se înţeleagă cu nimeni...

După trei sferturi de oră de bătut câmpii, terapistul şi-a privit ceasul.

M-am ridicat ca să plec.

– Îmi pare rău, cred că v-am plictisit de moarte. Nu se poate să mă tratați ca pe un pacient trimis de National Health.

– Credeam că am lămurit lucrurile, a zis el cu blândețe. Vii şi săptămâna viitoare?

– Da, vă rog, dacă aveți timp.

Mi-a mângâlit o rețetă.

– Vei căpăta Valium pentru încă o săptămână.

S-a întors către mine şi deodată a început să-i tremure rețeta în mână. Încerca să zâmbească. Ochii albaştri i-au sticlit, s-a albit la față, transpira şi îi palpita un muşchi pe obraz. Apoi a ocolit masa, s-a postat în fața mea şi mi-a pus o mână umedă pe braț.

– Mă întrebam, mi-a zis el şi muşchiul acela i-a palpitat din nou, dacă aş putea să te văd şi în afara orelor de consultație. Sunt sigur că aş putea să-ți arăt că nu-i nevoie să mai fii atât de singură.

În spatele lui era aşezată fotografia din care-i zâmbeau frumos copilul şi soția. Mă încrezusem în el fără rezerve.

– Nu cred că ar fi prea înțelept, i-am spus dându-mă înapoi din fața lui. Bărbații însurați nu mi s-au părut niciodată satisfăcători.

Am deschis uşa cu forță în spatele meu, mirată că n-am găsit-o încuiată. Teama i se citea pe față. Îi era probabil frică să nu fac o plângere la Consiliul Medical. Apoi şi-a îndreptat umerii

– Sigur, a spus el şi a apăsat butonul de pe birou, ca prin minune apărând recepționera ca să mă conducă.

Am ieşit în fugă pe stradă, fără rețetă şi am început să plâng neajutorată în cel mai apropiat părculeț.

Ca printr-un fel de miracol am ajuns înapoi la birou chiar înaintea domnişoarei Parkside, oaia cea bătrână. A intrat protestând că n-a putut găsi pe nicăieri o fustă

mărimea 52 şi fluturând un tort mare ca să nu observe nimeni că întârziase.

– Toate hainele mele sunt prea uzate, a spus ea înfigând cuţitul în glazura albă. E mult prea cald. Cred că sunt treizeci şi cinci de grade afară. Hai Octavia, ai nevoie să mănânci ceva.

Mi-a întins o bucată enormă. Ca să economisesc bani, mă obişnuisem să sar peste masa de dimineaţă şi cea de la prânz. Mai mâncam câte ceva pe gratis după-amiaza, la restaurant, când eram chelneriţă. Fiecare înghiţitură de tort parcă avea gust de nisip. Toate dactilografele îmi priveau compătimitoare ochii înroşiţi, însă fără să mă întrebe nimic.

Obligaţia mea de după-amiază era să telefonez la ziare şi să-i fac să vină a doua zi de dimineaţă la vizionare. Mi s-a părut neplăcut şi penibil. Chiar atunci mi-a telefonat Xander. Părea beat.

– Ştiu că nu-ţi plac telefoanele personale, draga mea, dar ăsta este foarte special. Vei fi mătuşă.

– Ce?

– Mătuşă! Pammie a rămas însărcinată.

Am ţipat de bucurie atât de tare încât trebuie să se fi auzit în toată clădirea.

– Ah, Xander, eşti sigur?

– Foarte, foarte sigur. Are chiar şi greţuri, sărăcuţa.

– De când a aflat?

– Eh, imediat după ce am plecat în Orientul Mijlociu, dar a vrut să fie absolut sigură înainte să spună cuiva.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de bine dispus.

– Buna mea Pammie, nu-i aşa că-i minunat? a continuat el. Ricky mi-a telefonat chiar adineauri şi era atât de amabil încât m-a şi felicitat pentru felul în care mă descurc la firmă şi mi-a spus că voiajul în Orientul Mijlociu a fost o adevărată lovitură. Uite ce e, draga mea, nu

vreau să te reţin, ştiu că eşti ocupată, dar vino pe la noi în weekend ca să sărbătorim evenimentul.

Am închis telefonul simţindu-mă complet deprimată. Ştiam că ar trebui să fiu încântată, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că Xander era cu atât de mult înaintea mea în viaţă, cu o slujbă bună şi un copil pe drum. Mi s-a făcut rău de gelozie. Doream şi eu un copil. Am terminat cu apatie de dat telefoane şi am început să capsez articolele de presă pentru vizionarea de mâine. Soarele de după-amiază se revărsa sclipitor prin fereastră. Îmi simţeam transpiraţia prelingându-mi-se pe spate. Domnişoara Parkside şi dactilografele începuseră deja să se vaite gândindu-se la neplăcerile drumului de întoarcere acasă.

Telefonul a sunat iar. A răspuns domnişoara Parkside.

– Este pentru tine, mi-a zis ea dezaprobatoare. Să fie cât mai scurt.

Era Lorna. Aş fi putut oricând să recunosc vocea aceea gâjâită şi agitată de şcolăriţă. De data asta era mai ezitantă din cauza emoţiei şi a stânjenelii.

– Octavia, trebuie neapărat să te văd.

Mâna cu care ţineam receptorul era umedă.

– Unde eşti? am întrebat-o.

– Acasă.

Amintiri mai vechi au năpădit peste mine. Parcă revedeam casa cea albă aşezată în mijlocul livezilor de vişini, pe Gareth bătându-mă de mama focului şi apoi ducându-mă la culcare şi pe Jeremy încercând să mă violeze.

– Dar mâine vin la Londra, a continuat ea. Am putea să luăm prânzul împreună, trebuie neapărat să-ţi spun ceva!

– De bine sau de rău? am întrebat-o.

– Pentru mine e extraordinar, dar nu ştiu sigur... Vocea ei a devenit din ce în ce mai slabă.

– Spune-mi acum.

– Nu pot, sunt atât de confuză, a spus ea. Te rog, hai să luăm prânzul împreună. Vin să te iau.

– Am o zi foarte încărcată.

– Strecoară-te şi tu măcar să bem ceva. Vin să te iau pe la ora unu. Şi te rog, Octavia, nu te înfuria pe mine.

A închis. Am mai stat o secundă şi apoi m-am grăbit să ajung ia timp la toaletă ca să vărs din mine toată prăjitura aceea. M-am ghemuit o clipă, total distrusă de greţuri şi suspine. Deci *era* adevărat că Gareth şi Lorna... probabil că asta încerca să-mi spună. Cu o încetineală agonizantă am reuşit să mă adun. Trebuie să termini cu aceste tăieturi de articole, îmi spuneam întruna, de parcă eu eram cea care avea nevoie să fie capsată. M-am stropit cu apă pe faţă şi mi-am clătit gura. Dumnezeule, arătam îngrozitor. Mă îngălbenisem la faţă. Aveam ochii roşii şi umflaţi. Părul, jegos şi închis la culoare pe la rădăcini, din cauză că nu-mi permiteam să mi-l vopsesc, era decolorat pe la vârfuri şi avea culoarea paiului. Una din secretare şi-a băgat capul pe uşă.

– Parkside e pe picior de război, m-a anunţat ea. Tocmai a sosit o persoană foarte importantă. Poţi să-i faci o cafea şi să i-o duci în biroul lui Jakey?

Nu-mi găseam ochelarii fumurii. Nenorocitul ăla atât de important va trebui să-mi accepte ochii înroşiţi. Am bătut la uşa lui Jakey şi am intrat în birou. În clipa următoare mi-a căzut ceaşca din mână din cauză că, în spatele biroului stătea Gareth. A sărit în picioare.

– Te simţi bine, iubito? Nu te-ai ars?

– Mă simt bine, am îngăimat eu. Dar o să se păteze covorul.

Am înşfăcat o cârpă de pe frigider, m-am aşezat în genunchi şi am început cu frenezie să curăţ cafeaua de pe jos. Aş fi făcut orice doar ca Gareth să nu se uite la mine. Nu-l mai văzusem de aproape două luni. Nu ştiu

cum se făcea că mă prindea întotdeauna când arătam groaznic.

– Lasă-l, mi-a zis. O să se usuce imediat.

M-a luat de cot şi m-a ridicat în picioare.

– Am să-ţi aduc altă cafea, am zis încercând să mă îndrept către uşă.

Dar el a ajuns înainte, s-a aşezat în faţa mea şi a închis uşa cu putere. Ca de obicei, din cauza prezenţei lui, camera devenea neîncăpătoare.

– Ia loc, mi-a zis el dând la o parte un teanc de dosare de pe un scaun. Vreau să-ţi vorbesc.

– Ce-i cu tine aici? l-am întrebat. Încă nu mă uitasem în ochii lui.

– Îmi vizitez vechiul coleg, Jakey Bartholomew.

– Îi cunoşti? i-am zis tăios. Dar n-am, adică...

– Ar fi trebuit să vezi ce scrie pe antetul companiei, a zis Gareth. Mi-a întins o hârtie de pe biroul lui Jakey. Sigur că în mijlocul listei de directori era tipărit G. Llewellyn.

– A – atunci înseamnă că tu mi-ai aranjat slujba asta, am spus eu. Am crezut că am obţinut-o prin propriile-mi...

– ...merite, da, bineînţeles, mi-a spus cu blândeţe. Jakey nu te-ar fi angajat niciodată dacă nu te-ar fi plăcut. A ridicat una dintre fotografiile în care apăreau picioarele mele.

– Trebuie să-ţi spun că-mi plac. Le-aş recunoaşte dintr-o mie.

Totul se întâmpla mult prea repede pentru mine. Încercam să-mi dau seama ce influenţă avusese Gareth asupra slujbei mele de la firma lui Bartholomew.

– Cum îţi place? m-a întrebat el.

– Îmi place. Cum a fost călătoria în Orientul Mijlociu?

– Înfiorătoare, mi-a destăinuit el. Şi ai naibii de obositoare din cauza căldurii infernale. Fratele tău a fost singura consolare.

– E simpatic, nu-i aşa?

– S-a pus pe picioare peste noapte. Atât de mult l-a fermecat pe un şeic încât acesta a insistat mai târziu ca, numai Xander să mănânce la cină *specialitatea casei*.

– Ce-a fost? am vrut eu să ştiu.

– Un ochi de oaie, mi-a explicat Gareth.

Am început să râd uşor.

– E încântat că va avea un copil, i-am spus încercând să-mi ascund urma de nostalgie din glas.

– Da, e un lucru bun. Va mai aplana şi situaţia dintre el şi Ricky.

A urmat o pauză. În cameră era îngrozitor de cald. Tot nu-l privisem încă. O şcolăriţă la prima dragoste nu s-ar fi comportat cu mai multă stângăcie. Mă simţeam plină de dor şi tristeţe.

– E foarte cald, nu-i aşa? am spus.

– Foarte, a confirmat Gareth.

Toate astea n-aveau cum să ducă prea departe. M-am ridicat în picioare îndreptându-mă către uşă.

– Trebuie să-ţi aduc o cafea.

– Nu vreau nimic.

– Mai am ceva treabă de terminat.

A intrat după mine în biroul central, trecând pe lângă domnişoara Parkside, care intra la toaletă ţinând un port-fard în mână.

– S-a făcut ora de plecat acasă, a spus el.

– Trebuie să termin astea, am zis eu ridicând câteva hârtii din cele patru dosare pline, până când mi-au tremurat în mână de parcă le-ar fi fluturat un ventilator.

Gareth m-a privit o clipă.

– Le zăpăceşti pe toate, a spus el luându-mi-le din mână şi aşezându-le la loc. Le-a băgat pe toate în capsator şi a apăsat cu o singură mână, fără ca nimic să se întâmpie.

– Porcăria asta s-a stricat, a zis el. Hai, lasă-le, te ocupi de ele mâine dimineață. Vino să-ți ofer ceva de băut.

Barul era plin de navetiști care nu puteau suporta deocamdată drumul de întoarcere acasă. Gareth mi-a găsit un scaun înalt, mi-am sprijinit picioarele pe el încercând să-mi controlez bătăile inimii. Știam că într-un minut mă voi trezi din vis plângând în patul din Putney. Mi-a întins un pahar cu gin și apă tonică, iar lui și-a turnat sifon în whisky. Am luat o înghițitură din pahar, apucându-l cu ambele mâini ca să nu-mi mai tremure.

Am ridicat ochii și m-am uitat fix în oglinda încețoșată de fum de deasupra barului. Privirile mele s-au întâlnit cu ale lui Gareth. O clipă ne-am uitat lung unul la altul fascinați, de parcă am fi fost doi oameni total diferiți, care se întâlneau pentru prima dată într-o altfel de lume. Aveam senzația că tot barul ar fi putut să izbucnească în flăcări dacă mâinile noastre s-ar fi atins una de alta.

Mi-am întors privirea în altă parte și am mai sorbit o înghițitură.

– Ai slăbit foarte mult, a remarcat el.

– Da?

– Prea mult.

– Din cauza căldurii.

A aruncat o privire către pateurile și sandvișurile din vitrină care aveau o culoare suspectă.

– Acum vrei să mănânci ceva?

Am scuturat din cap. O mașină de pompieri a trecut cu zgomot pe lângă ușă, urmată de alta.

– Crezi c-o să mai plouă vreodată? am spus eu.

Pentru prima dată am observat cât de obosit arată; cearcănele îi erau la fel de întunecate ca sprâncenele.

– E multă bătaie de cap la Seaford-Brennen? l-am întrebat.

– Ei, hai să zicem că nu seamănă cu o călătorie de-o zi la Llandudno, m-a lămurit el. Apropo, Jakey este foarte mulțumit de tine.

M-am înroșit.

– Adevărat?

– De ce ai plâns toată după-amiaza?

Am sorbit repede încă o înghițitură și, pentru că paharul era prea înalt, mi-a curs și pe față.

– Încerc să mă lămuresc ce-i cu mine, l-am dumirit eu cu frenezie, ștergându-mă de gin cu mâneca. Așa că am început să mă duc la un psihiatru.

– Iisuse, dar n-ai nevoie de un psihiatru.

– E – el este de părere că am nevoie. S-a legat de mine astăzi.

Am început iar să tremur. O secundă Gareth m-a strâns tare de braț apoi a spus:

– Nemernicul. Fă o plângere la Consiliul Medical.

– Nu cred că poți reclama psihiatrii, dar am avut un șoc. Într-un fel, aveam încredere în el.

– Dă-mi numele și adresa și-i arăt eu lui, a zis Gareth. Se enervase cu adevărat. Doamne, fusese atât de drăguț, îmi venea iarăși să plâng. Am mușcat din coaja de lămâie.

– Lorna m-a sunat în după-amiaza asta, l-am anunțat. Era la țară.

Deodată a părut distrat și enigmatic. Și-a scos un pachet de țigări și, după ce l-am refuzat, și-a aprins una pentru el.

– Zicea că are ceva să-mi spună, am continuat eu, dar n-a vrut să discutăm prin telefon căci s-ar putea să mă supere.

Gareth și-a mișcat paharul ca să se topească gheața din el.

– Mai vrei să bei ceva?

Am scuturat din cap în semn că nu. Nodul pe care-l simțeam în gât devenea tot mai mare.

– Era foarte fericită, ca și Xander, am continuat eu. Cred că încerca să-mi spună că se mărită.

– Mda, a îngăimat Gareth. Despre asta e vorba.

– Curând? am întrebat.

– Destul de curând. Lorna este una dintre acele fete care vor să-și păstreze virginitatea până la căsătorie. Se teme că n-o să mai reziste prea mult.

– Ce bine de ea, am șoptit eu.

– Se simte îngrozitor de vinovată, a continuat el. Se teme să nu te întristeze și mai știe că Hesketh și Bridget îi vor spune că este prea tânără.

– Nu-i poți atrage pe toți de partea ta, am adăugat eu cu vocea sugrumată.

– Uite ce este, Octavia, ești o fată frumoasă foc. Mai sunt și alți bărbați pe lumea asta.

– Sigur, am confirmat eu cu indiferență și lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

M-a apucat de brat. Tot ce puteam face era să nu mă arunc în brațele lui.

– Să știi că îmi pare foarte rău, a mai spus el. Uite ce e, în seara asta sunt liber. Te invit să mâncăm undeva și mai putem discuta despre asta.

– Nu. Ești foarte drăguț, dar nu vreau, mulțumesc, i-am spus ștergându-mi lacrimile cu dosul mâinii. Mă întâlnesc deja cu altcineva. Și smulgându-mă din mâinile lui am coborât de pe scaunul înalt de la bar și m-am năpustit pe ușă afară.

– Octavia, așteaptă, i-am auzit vocea strigându-mă. Apoi am intrat în fugă la metrou.

18

Când am ajuns înapoi la Putney, Monkey a sărit pe mine scheunând de bucurie, apucându-mi mâna cu gura lui şi însoţindu-mă de-a lungul potecii. Pe doamna Lonsdale-Taylor am găsit-o bodogănind nervoasă din cauza căldurii şi a păduchilor de plante şi turnând apă clocotită peste un muşuroi de furnici care ameninţau să intre în casă. Gunoierii erau în grevă şi nu mai colectaseră gunoiul de două săptămâni. Mirosul de dezinfectant lichid din tomberoane era mai greu decât cel de mâncare şi vegetaţie putrezită.

Doamna Lonsdale-Taylor s-a îndreptat de mijloc, roşie la faţă.

– Te aşteaptă un tânăr. Sus în cameră, m-a anunţat ea strâmbând din nas. Zice că-i fratele tău.

Am năvălit pe scări, abia aşteptam să-i pot spune cuiva cât de amărâtă sunt. Şi Xander ţinea la Gareth. Va înţelege de ce mă simt într-un asemenea hal. L-am găsit în dormitor. Faţa lui avea o tentă bolnăvicioasă, de parcă ar fi stat sub o umbrelă verde. Un muşchi îi tresălta pe obraz. Scrumiera de pe masa din spatele lui era plină ochi cu ţigări pe jumătate fumate.

– Bine c-ai apărut, a început el. Am intrat într-o încurcătură serioasă.

Părul lui şaten deschis, aproape negru acum din cauza transpiraţiei, îi căzuse în şuviţe pe frunte, scoţându-i în evidenţă ochii cenuşii strălucitori. Arăta

absurd de tânăr. Am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi. Sper că nu e vorba despre copil.

Şi-a scuturat capul în semn că nu.

– Îmi pare rău, i-am spus, n-am nimic de băut. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Trebuie să fac rost de două mii de lire până mâine.

– Dumnezeule, pentru ce?

– Sunt şantajat.

– Atunci trebuie să te duci imediat la poliţie.

– Nu pot, s-a văicărit el. Îi venea să plângă. Mi-am dat seama că eu eram cea care trebuia să-şi păstreze calmul şi stăpânirea.

– Trebuie să te duci la poliţie; nu-ţi vor dezvălui numele. Ce naiba ai făcut? Nu poate fi *chiar atât* de grav.

Deodată s-a deschis uşa, făcându-ne pe amândoi să tresăltăm nitel, dar era doar Monkey. A străbătut camera în pas lejer şi s-a ghemuit la picioarele lui Xander. Am închis uşa cu piciorul.

– Despre cine-i vorba? l-am întrebat.

– Guido, m-a dumirit Xander cu vocea stinsă.

– Guido?

– Italianul acela arătos pe care l-ai cunoscut în ziua în care am mâncat la Freddy înainte să pleci pe vapor cu Gareth şi Jeremy.

– Ah, da, îmi amintesc, am zis eu.

– În weekend-ul acela când ai fost plecată eu am refuzat să mă duc să stau cu Ricky şi Joan.

– Da.

– Am fost la Devon cu Guido – într-un hotel de homosexuali.

Ah, Dumnezeule!

– Ei bine, unul dintre amicii lui a agăţat un alt tip drăguţ, tot italian şi ne-am drogat cu toţii şi am început să

ne fotografiem în dormitor cu un polaroid. Unele poze au fost cam deşuchiate. Acum Guido şi prietenul lui vor două mii pentru început şi dacă nu apar cu banii mâine, au de gând să trimită fotografiile lui Pammie şi Ricky.

Am reflectat câteva clipe. Mirosul plantelor de tutun de afară era aproape dezgustător. Auzeam cum stropitoarea doamnei Lonsdale-Taylor se umplea cu apă de la robinet.

– Nu crezi că Pammie şi-a dat seama mai demult? I-am întrebat. Nu e proastă.

– Nu poate să admită una ca asta nici măcar faţă de ea însăşi.

– N-ar fi mai bine să-i spui?

Vocea lui Xander era înecată de suspine.

– Nu tocmai acum, când este însărcinată. A fost atât de fericită când a aflat de copil şi totul merge atât de bine la firmă, iar noi ne înţelegem minunat.

N-avea nici un sens să-i reamintesc că se întorsese abia de douăzeci şi patru de ore din Orientul Mijlociu.

– Ricky mă va alunga, la fel şi Pamela şi ştiu că sună patetic dar îmi doresc acest copil. Tu ai mulţi prieteni bogaţi.

– De ce nu apelezi la Gareth? I-am întrebat. El o să te ajute.

– Şi cu *el* încep să mă înţeleg atât de bine, mi-a explicat Xander vădit iritat.

– Dacă cedezi în faţa lui Guido de data asta, peste o săptămână două o să-ţi ceară şi mai mult.

– Dacă mi-ar lăsa timp să respir, a zis Xander, aş găsi eu cum să-i vin de hac, dar am nevoie de timp. Ah, pentru Dumnezeu, Octavia, s-a lamentat el pe un ton ridicat, aproape feminin. Te-am ajutat şi eu de atâtea ori să ieşi din bucluc.

Era adevărat.

– Bine, am să-ţi fac rost de bani, i-am zis.

– Cum?

– Am un prieten care mi-a oferit o mie cinci [illegible] că să pozez pentru el, i-am explicat. Cred că pot să-l [illegible] să-mi dea două mii.

De îndată ce-a plecat Xander am ieşit să caut o cabină telefonică şi am format numărul lui Andreas.

Mi-l imaginam dând la o parte o blondă şi făcându-şi loc printre două ţâţe ca să răspundă la telefon.

– Alo, s-a auzit vocea groasă şi greţoasă cu accent străin.

– Andreas, am spus eu, sunt Octavia.

A urmat o pauză.

– Octavia Brennen.

– Ştiu, a zis el uşor. Stai nitel să dau la o parte căpşorul ăsta roşu. Aşteptam să mă suni.

– Da? am zis eu tăioasă. Ce vrei să spui?

– Ei, se aude că eşti cam la strânsoare şi că nu mai locuieşti în apartamentul acela. Păcat. Aveai o situaţie bună acolo. Oricum, ce pot face pentru tine?

M-am stăpânit.

– Îţi aminteşti că mi-ai propus să-ţi pozez pentru revista *Hedonist*?

– Sigur că da. I-a fost foarte greu să-şi ascundă triumful din voce.

– Spuneai că-mi oferi o mie cinci sute de lire, i-am amintit.

– Cred că am fost nebun.

– Poţi să-mi oferi două mii?

– Inflaţia face ravagii peste tot, păpuşico.

– Nici chiar aşa. Tirajul tău creşte vertiginos. Am citit săptămâna trecută în *Campaign*.

– Mă rog, dacă eşti disponibilă pentru... cină şi altele după aceea, aş putea să mă mai gândesc.

A aşteptat. Parcă-l simţeam zvârcolindu-se ca un şarpe. Ce importanţă mai avea? În ceea ce mă privea Gareth era pierdut. Ce altceva mai conta?

– Bine, i-am zis, m-ar bucura. Dar poţi să-mi dai banii mâine?

– Cam lacomă, nu-i aşa? Sper că totul e în ordine cu tine, Octavia. Ştiu că nu te-ai tocmit niciodată până acum. Ai fost întotdeauna o doamnă – ori da, ori ba, aşa spuneai mereu. Şi nu cred că aş vrea să fii altfel. M-ar face să bănui că eşti la strâmtoare.

– Am nevoie de bani, i-am zis.

– Bine. Tonul lui a devenit deodată ca al unui om de afaceri. Cy Markovitz e în Londra zilele astea. I-am rezervat toată ziua de mâine. Vino pe la ora două.

Plină de amărăciune mi-am dat seama că voi fi nevoită să lipsesc de la prezentare. Dar obţinerea banilor pentru Xander trebuia să fie o problemă mai importantă decât oricare alta.

– Bine, i-am zis.

Mi-a dat adresa şi apoi a adăugat uşor.

– Şi ai grijă să nu porţi nimic strâns pe tine. Nu vreau să fii plină de semne. Ne vedem mâine. N-ai să regreţi, îţi promit.

După aceea a trebuit să mă duc la restaurantul unde lucram. Când m-am întors acasă, mi-am spălat părul şi am făcut eforturi patetice de a-mi pregăti cât de cât corpul pentru a fi pozat. Am petrecut apoi mult timp scriind şi rupând scrisori în care încercam să-i dau lui Jakey o explicaţie. Nici măcar rezultatul final nu m-a mulţumit. Clipeam aşa de mult ca să-mi reţin lacrimile încât cu greu am putut să înşir vreun cuvânt, ca să nu mai vorbesc de o propoziţie, dar nimic din ceea ce am pus pe hârtie nu putea schimba faptul că mă purtam mizerabil faţă de el.

Monkey s-a întins pe pat moțăind, absolut neafectat de schimbarea rutinei. Din când în când căscatul lui devenea schelălăit. Am refuzat să mă culc, oricum era prea cald ca să pot dormi, iar dacă mă culcam aveam să mă trezesc și să admit din nou adevărul despre Gareth și Lorna.

Nimic – nici măcar adevărul – nu mă putea ajuta să suport oroarea ședinței de pozat cu Andreas. Mă simțeam parcă hurducăită într-un tren accelerat ce mă ducea spre al nouălea cerc din *Infernul* lui Dante, acela unde trădătorii sunt închiși în gheață și de-a pururi spintecați de dinții Diavolului. Dar pentru că-l trădasem pe Jakey merita să fiu spintecată.

Stăteam într-o cameră mică, în fața unei oglinzi încadrată de beculețe, îmbrăcată într-un halat murdar de farduri. La radio se anunța că este cea mai fierbinte zi din an. În imensul studio Wimbledon, închiriat de Cy Markovitz pentru după-amiaza aceea atmosfera era absolut înăbușitoare, însă eu nu mă puteam opri din tremurat. Știam că arăt groaznic. Fața palidă bronzată de soare mi-o acoperisem cu un fond de ten maroniu închis, dar coastelor mele care ieșeau prin piele ca ale unei victime de la Belsen n-aveam ce să le fac. Îmi turnasem jumătate de sticluță cu picături în ochi dar tot roșii erau și lipsiți complet de strălucire.

Într-un colț al studioului, un tip îngrozitor de antipatic pe care-l chema Gabriel, cu ochii foarte albaștri și părul blond roșcat, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni spălăciți de dril, până la genunchi și cu o brățară în formă de șarpe la mână, supraveghea două matahale îmbufnate și transpirate care aranjau decorul pentru mine. Acesta consta într-un pat enorm cu stuf la un capăt, cearșafuri argintii din saten și o colivie albă, veche. Una din matahale se tot clătina cu niște ghivece mari în brațe, cealaltă fixă un tapet maro închis pe un ecran imens. Gabriel

aranja o veioză Christopher Wray, un ceainic din argint şi un prespapier de sticlă pe o masă de lângă pat.

– Andreas a cerut să te scoatem în relief într-un decor elegant, iubito. Nu şi-a dat niciodată atâta străduinţă.

În alt colţ al studioului, într-un decor cu beculeţe aprinse şi muzică de Ella Fitzgerald la gramofon, Cy Markovitz fotografia o negresă superbă, cu bustul de 110 cm, talia 50 şi şoldurile 110. Purta o pereche de chiloţi roşii din dantelă, tocuri de 22 cm şi se freca de o carpetă mare din blană, ce era prinsă de perete.

– În felul ăsta, sânii ei negrii vor sta băţoşi, a explicat Gabriel cutremurându-se. În poză o să arate ca şi când ar sta întinsă pe pat.

M-am întors în faţa oglinzii. Transpiraţia mi se observa deja prin fardul proaspăt aplicat. Apoi am auzit un bărbat râzând zgomotos. Gura mi s-a uscat şi am început să tremur şi mai tare. În clipa următoare draperia a fost trasă într-o parte şi Andreas şi-a făcut apariţia duhnind a coniac şi after-shave şi cu un trabuc în colţul gurii. Nici măcar căldura sau băutura nu-i înroşiseră obrajii bronzaţi. În mâini avea o sticlă de Charles Heidsieck şi două pahare pe care le-a aşezat pe măsuţa de machiaj. Mi-am strâns şi mai tare halatul alb pe mine. Multă vreme a stat în spatele meu şi s-a uitat în oglindă, cu privirea în egală măsură triumfătoare şi lacomă. Apoi mi-a spus cu vocea lui insinuantă şi şuierătoare:

– N-arăţi prea bine, iubito. Ai trecut prin momente grele, nu-i aşa?

– Am muncit mult.

Andreas a râs.

– Nu eşti sortită să faci carieră, te-am avertizat mereu. Iar Gareth Llewellyn s-a descotorosit de tine. Ştiam că aşa o să se întâmple. Altădată să-l asculţi pe unchiul Andreas.

Părea să-l distreze disperarea mea completă.

– Nu-i nimic, a continuat el consolator. O să te ajutăm să-ţi revii. Câteva săptămâni care să-ţi tihnească şi în curând îţi vei recăpăta înfăţişarea de piersică pe care o aveai la Grayston.

Mâinile lui m-au atins tânjitoare şi pasionate, ca ale unui copil care încearcă să cântărească un cadou împachetat, primit de Crăciun. Am scrâşnit din dinţi încercând să-mi reprim repulsia. Mi-a dat drumul şi a început să desfacă staniolul de pe sticla de şampanie. Îi priveam îngrozită mâinile albe şi delicate. Doar Dumnezeu putea şti ce-mi vor face mai târziu în după-amiaza aceea.

Am respirat adânc şi am zis:

– Poţi să-mi dai banii acum?

Andreas a scuturat din cap.

– Of, of. Primeşti banii după ce livrezi marfa şi ar fi bine să fie de calitate.

Dopul de la sticlă a sărit cu zgomot şi a lovit tavanul. Andreas a umplut un pahar şi mi l-a întins.

– Asta ar trebui să te relaxeze, a spus el. Să te ajute să te simţi bine şi sexy.

Am luat o gură de şampanie întrebându-mă dacă nu cumva am să vărs.

– Haideţi băieţi, a strigat Andreas de după draperii şi lângă noi au apărut doi dintre prietenii de afaceri ai lui Andreas, plini de bijuterii şi transpirând în costume. După cum arătau, ai fi putut să juri că le dau de furcă şi celor din Mafia.

– Ei sunt Mannie şi Vic, mi i-a prezentat Andreas.

Probabil că-i chemase doar ca să se mândrească în faţa lor cu mine. Păreau evident dezamăgiţi că nu arătam atât de extraordinar cum le promisese, dar le era prea teamă de el ca s-o arate.

– Aşteptaţi doar să mai stea o vreme pe lângă mine, a mormăit Andreas şi m-a ciupit de obraz. N-o veţi mai recunoaşte.

– O îngraşi pentru Crăciun, nu-i aşa? a zis Mannie şi au început toţi să râdă.

Cy Markovitz, după ce a terminat cu negresa, s-a apropiat de noi şi ne-a anunţat că e aproape gata. Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt, istovit şi melancolic, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni soldăţeşti, pantofi de tenis şi o cămaşă kaki udă de transpiraţie.

– Vino să ţi-o prezint pe Octavia, a spus Andreas umplându-mi din nou paharul. Este nitel nervoasă din cauză că e prima dată când face aşa ceva, deci să ai grijă cum te porţi cu ea. Drăguţă, nu-i aşa? a adăugat el dându-mi pe spate părul de pe frunte.

Cy Markovitz a încuviinţat din cap – la urma urmelor, Andreas îl plătea cu sume exorbitante – şi a zis că aparatul de fotografiat o să facă explozie când o să mă vadă.

– Nu-ţi face griji cu aparatul, a continuat el. Vom fotografia prin lentile fumurii, scoţând în evidenţă faţa şi privirea, foarte tristă şi rafinată.

Ah, Doamne, ce-ar spune Gareth dacă ar vedea vreodată rezultatele. Mi-l imaginam găsind pozele în timp ce răsfoia din întâmplare nişte reviste străine. Parcă îi vedeam faţa aspră de dezaprobare, apoi înălţând din umeri şi spunând că ştiuse întotdeauna că sunt un aluat prost. Oare merita să îndur toate astea doar ca să-l ajut pe Xander? Era oare adevărat că sângele apă nu se face?

– Sunt la dispoziţia voastră, a zis Gabriel băgându-şi capul blond după draperii.

Andreas mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

– Hai, drăguţo, o să-ţi placă de îndată ce-o să începem.

M-am aşezat pe scaunul de argintii de saten, holbându-mă nefericită din pădurea de plante în ghivece. Studioul era plin de multă lume şi toţi mă cântăreau din

ochi cu plictiseală. Mi-am strâns şi mai tare halatul în jurul meu.

Cy Markovitz s-a apropiat de mine.

– N-o să ai nevoie de ăsta, mi-a spus el cu blândeţe.

Când l-am scos de pe mine, până şi lui Markovitz i s-a tăiat răsuflarea. Prietenii lui Andreas încercau să-şi păstreze figurile de la masa de poker, dar ochii le ieşiseră din orbite.

– Ţi-am spus că e splendidă, a adăugat Andreas cu infatuare.

Cy se holba în dispozitivul de vizare. Asistentul lui a făcut câteva poze cu polaroidul, scoţându-le din aparat ca pe o pereche de chiloţi uzi. Andreas şi Cy s-au năpustit asupra lor.

– Ne trebuie ventilatorul ca să i se întărească sfârcurile, a fost de părere Cy.

Andreas era hotărât să mă exploateze la maxim. După două ore agonizante fusesem fotografiată în toate poziţiile şi costumaţiile posibile, inclusiv într-o haină albă din blană de vulpe, cu un şirag de perle atârnat pe un sân, o cămaşă albă udă, ciorapi negri şi jartiere, ori cu nimic altceva decât cu o pană de struţ.

Gabriel, care se aprindea din ce în ce mai tare, a fost trimis să închirieze o pisică persană pe care eu trebuia s-o ţin în braţe, dar după treizeci de secunde de lumină de bliţ biata creatură, după ce mi-a zgâriat cu ghiarele abdomenul, s-a desprins din strânsoarea mea şi s-a refugiat pe grinzile tavanului.

Acum eram întinsă pe cearşafurile de saten, îmbrăcată cu un fel de combinezon brodat, ridicat până peste sâni. Cy Markovitz a făcut un zgomot cu limba, abţinându-se de la orice comentariu.

– Drăguţo, păpuşico, trageţi-l peste umărul drept şi uită-te direct în aparat. Te rog să mai dai un pic drumul la

maşina de produs vânt, Gabriel. Hai, Octavia, fetiţo, relaxează-te şi lasă-mă să te pozez, închide-ţi ochii, linge-ţi buzele şi mângâie-te singură.

– Nu, am şoptit eu. Asta n-am să fac.

Markovitz a oftat, a scos rolfilmul din aparat, a pus salivă pe clapă, l-a lipit şi a luat alt rolfilm de la asistent.

– Întoarce-te, a zis el. Afundă-ţi capul în cearşeafuri, ridică-ţi fundul în sus şi îngheaţă în poziţia asta.

– Nu pot să îngheţ când mă simt ca într-un cuptor.

– Stai o clipă, a zis Markovitz. Stai o clipă. E absolut fantastic. Vino să te uiţi, Andreas.

Andreas s-a apropiat de el. S-au sfătuit în şoaptă, apoi Andreas a venit şi s-a aşezat pe pat lângă mine, umplându-mi paharul.

– Eşti prea crispată, iubito, mi-a reproşat el. Nu...

– Cum aş putea când vă uitaţi toţi cu gura căscată la mine?

Mă comportam ca în copilărie, când mama insista să fie de faţă când mă examina doctorul.

– Va trebui să încerci. Şi încă o dată m-am convins cât de satisfăcut era să mă vadă complet umilită, plătindu-mi cu aceeaşi monedă pentru vremurile în care îi dădusem cu tifla. M-am întins pe pat.

– Desfă picioarele un pic mai mult, desfă-le larg, aşa e minunat, a zis Cy apăsând pe clapă. Urma să mă roage să gem. După ce aveau să se sfârşească toate astea, bănuiam că mă puteam duce să mă arunc de pe podul Westminster.

Gabriel se agita prin jur, aranjând plantele, iar pieptul lui bronzat şi fără păr strălucea în lumină.

– De ce să n-o îmbrăcăm în călugăriţă şi s-o punem pe Angelica s-o seducă?, a propus el. Atunci n-o să mai conteze că e crispată.

– E o idee interesantă, a constatat Andreas.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Unul dintre asistenţi a descuiat-o şi a poftit înăuntru o fată cu o rochie roşie, un păr lung, negru şi o faţă palidă, de vrăjitoare, strident fardată. Părea furioasă şi oarecum familiară. Poate că urma să-mi ia locul, ca prin minune.

– Bună, Angelica, a salutat-o Markovitz. Du-te şi dezbracă-te. Facem o pauză de zece minute.

– Luna asta a apărut pe coperta revistei *Penetration*, a afirmat una dintre matahalele lui Gabriel. Pe reclamă scria că Tăticul era soldat iar Angelica studia filosofia la Universitate, iar în vacanţă îşi pierdea vremea cu boşorogii.

– Nu prea îl poţi numi pe Andreas un boşorog, a zis Gabriel.

Andreas a mai desfăcut încă o sticlă cu şampanie.

– Am rezervat o masă la Skindles pentru diseară, m-a anunţat el mângâindu-mi umărul cu o mână jilavă. M-am gândit că ar fi plăcut să plecăm din Londra pe o căldură ca asta.

A luat un tampon din puf de la unul din asistenţii lui Cy şi mi-a pudrat nasul cu grijă. Lacrimile de disperare îmi usturau pleoapele.

– Dacă ai putea găsi un cal, şi-a dat cu părerea cealaltă matahală al lui Gabriel, ar fi o Godiva încântătoare.

– Taci, a şuierat Gabriel. E o şcoală de echitaţie după colţ. Mi-a ajuns ce-am păţit ca să fac rost de pisica aia blestemată.

Câteva minute mai târziu, Angelica a ieşit brusc din spatele draperiei, purtând doar o eşarfă din pene pe ea. S-a urcat îmbufnată în pat privindu-l pe Andreas cu un amestec de groază şi scârbă, aşa cum ar putea privi leii pe un maestru de manej sadic.

– Ai cunoscut-o deja pe Angelica Burton-Brown, nu-i aşa, Octavia? m-a întrebat Andreas. Părea să se amuze de o glumă doar de ei ştiută.

– Nu prea cred, am început eu, apoi mi-am dat seama că era una dintre damele pe care Andreas le adusese la Grayston. Se uita acum fix în direcţia mea. Nici Clytemnestra nu s-ar fi putut uita mai neagră de supărare la Agamemnon.

– Vino şi întinde-te, Angelica, i-a spus Andreas bătând uşor cu palma pe pat.

S-a întins lângă mine, ochii ei conturaţi cu negru erau întredeschişi. De sub fiecare geană falsă pornea câte o rază de venin în direcţia mea. Numai Andreas era capabil să pună la cale o scenă care să tortureze atât pe fosta cât şi pe cea pe care intenţiona să şi-o facă amantă.

– Cum ţi se pare? l-a întrebat pe Cy. Fac un contrast excelent, nu-i aşa? O dragoste profană şi alta nu foarte sacră.

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat halatul de sub pat.

– Cu mine aţi terminat, sper.

Andreas mi-a pus o mână greoaie pe umăr şi m-a împins ca să mă aşez la loc pe pat.

– Dimpotrivă, a spus el. Abia ăsta-i începutul. Pune-i toca de călugăriţă pe cap Angelicăi, i-a spus el lui Gabriel.

Arăta atât de ridicol – mă refer la acritura de Angelica – că-ţi era greu să nu te strici de râs. Dar nu pentru multă vreme, căci în clipa următoare Andreas mi-a atârnat o cruce de gât.

– Îngenunchiază lângă ea, Angelica, a continuat el. Aşa, cât mai aproape cu putinţă.

Mi-era o scârbă de moarte. Mi-am aplecat ochii şi m-am uitat la crucea care-mi atârna între sâni. Poate că, dacă aş fi ridicat-o şi aş fi îndreptat-o către Andreas, ar fi

îmbătrânit imediat cu sute de ani şi s-ar fi zbârcit dispărând în praf, precum contele Dracula.

– Acum pune-ţi mâna pe umărul Octaviei, i-a zis el. *Am sărit în lături când i-am simţit degetele.*

– Nu! am ţipat eu. Nu! N-am să fac asta, n-am s-o fac!

– Potoleşte-te! a zis Andreas. Vrei două mii de lire sau nu vrei?

L-am privit cu revoltă; apoi mi-am amintit de Xander şi am încuviinţat din cap.

Angelica arăta la fel de voioasă ca o pisică pe care o *dureau măselele. Era clar că nu primise de la el niciodată* bani aşa cum urma să primesc eu.

Andreas a mototolit cearceafurile în jurul nostru şi s-a uitat prin dispozitivul de vizare.

– Foarte drăguţ, a zis el uşor. Un pic mai amabile, a intervenit iarăşi Cy.

– Pune-ţi mâna pe gâtul Octaviei, Angelica, i-a spus el. *Am înţepenit şi i-am simţit ura* încordată în degete. Sudoarea îi sclipea pe mustaţa neagră.

– Minunat, a zis Cy. Angelica acum lasă-ţi mâna să alunece din ce în ce mai jos.

Nu mai puteam să suport, nici măcar de dragul lui Xander, nu mai puteam. I-am aruncat lui Andreas o privire disperată şi rugătoare dar m-a îngrozit expresia de emoţie *reprimată* de pe faţa lui. Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

Apoi, deodată, s-a auzit afară un zgomot îngrozitor. Toţi au sărit când cineva a început să buşească în uşă.

– E poliţia, a ţipat Gabriel emoţionat, mângâindu-şi buclele.

– Nu puteţi intra, ţipa o femeie. Studioul este rezervat.

– Ba bine că nu, a urlat o voce.

S-a mai auzit încă un zgomot cumplit, uşa s-a zdrunci-nat şi apoi, deodată, a căzut. Am icnit de spaimă, pe jumătate uşurată, pe jumătate îngrozită, pentru că în

pragul uşii stătea Gareth, furios ca cele Zece Furii şi cumplit ca iadul. S-a uitat pe-ndelete în toată încăperea, prima dată l-a zărit pe Cy, apoi pe Andreas şi pe prietenii lui, iar la sfârşit pe mine în pat cu Angelica. Am scos un scâncet şi mi-am tras unul dintre cearceafuri pe mine.

– Ce dracului se petrece aici? a urlat el traversând studioul şi apropiindu-se de mine.

– Târfă ce eşti, târfă ieftină. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa vei sfârşi. Îmbracă-te.

Andreas s-a îndreptat către el.

– Uşurel, băiete, a zis el calm. Nu te ambala.

Gareth s-a întors spre el.

– Netrebnicule, a şuierat el. Ştiu bine cât te-ai mai chinuit să-ţi pui mâinile astea murdare pe ea. Ai s-o păteşti pentru asta. Hai, a adăugat el din colţul gurii, pentru Dumnezeu, îmbracă-te.

M-am ridicat, dar tot parcă-mi era teamă să fac vreo mişcare.

– De unde dracului ai *ştiut* că e *aici*? l-a întrebat Gabriel privindu-l cu admiraţie.

– Andreas n-ar trebui să se mai dea mare prin restaurante, a explicat Gareth. Lucrurile astea se află.

– Uite ce este, deşteptule. Andreas vorbea încet şi calm acum, de parcă ar fi dictat unei secretare neexperimentate. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala. Cy e angajat pentru toată ziua, la fel şi Octavia şi nici unul dintre ei nu lucrează pe nasturi. Ai nevoie de bani, nu-i aşa Octavia?

Gareth s-a uitat în direcţia mea. Am dat din cap în semn că da, plină de amărăciune.

– Aşa că nu poţi să dai pur şi simplu buzna aici ca să ne enervezi, a zis Andreas.

– Crezi că *nu*? l-a *întrebat* Gareth *amenințător*.

A urmat o pauză lungă; apoi, deodată, l-a apucat amocul. S-a întors şi a izbit cu piciorul aparatul de foto-

grafiat, apoi i-a tras un pumn lui Cy şi l-a făcut să zboare după aparat. Cu lovitura următoare l-a trântit la pământ pe asistentul lui Cy. Apoi Vic mafiotul a ridicat o plantă de plastic şi a azvârlit-o în Gareth, care s-a ferit la timp şi luând altă plantă de jos a aruncat-o şi el.

Ţipând ca un porc înjunghiat şi tot cu toca de călugăriţă pe cap, Angelica s-a băgat sub pat, urmată imediat de cele două matahale şi de Gabriel.

– Ah, Doamne, a oftat Gabriel când încă două plante au fost azvârlite. Pădurea Burnham a venit la Dunsinane, iar acum se întoarce iar.

Ferindu-mă de vegetaţia zburătoare, mi-am tras pe mine cearceafurile de mătase, am alergat în spatele draperiilor şi am început să mă îmbrac. După sunetele care se auzeau, Gareth încă se mai dezlănţuia ca un taur turbat. Când m-am uitat, el tocmai se răfuia cu Mannie care l-a prins pe picior greşit şi l-a azvârlit cu zgomot pe podea. În clipa următoare, Gareth se ridicase în picioare şi îl aruncase pe Mannie în mijlocul ghivecelor rămase.

– Ah, biata mea grădiniţă, s-a lamentat Gabriel de sub pat. Ce-or să spună cei de la magazin?

Când am ieşit pe furiş din spatele draperiei, prin cameră au început să zboare un ceainic de argint şi două prespapiere din sticlă, însă, din fericire, nici una dintre ele nu şi-a atins ţinta.

Gareth s-a oprit; respira greu. În colţul camerei Cy încă îşi mai doftoricea maxilarul. Dintre plante, Mannie trăgea cu ochiul ca un spion. Vic îşi scutura capul şi încerca să se adune. Asistentul lui Cy s-a ridicat în picioare. Când a încercat să se îndrepte către uşă, Gareth l-a apucat de guler.

– N-ai să pleci nicăieri, i-a spus. Unde sunt rolfilmele? Vino aici; dacă nu vii te bat măr. Degetele lui strângeau tot mai tare gâtul băiatului.

– Acolo în cărucior, a îngăimat băiatul îngrozit.

Gareth şi-a băgat rolele în buzunar. Cum mă îndreptam cu teamă spre el, pe lângă perete, s-a uitat în direcţia mea şi a întors apoi capul înspre uşă. Stătea pur şi simplu cu spatele la ea, când Vic s-a năpustit asupra lui luându-l prin suprindere şi trăgându-i un pumn în ochiul drept. Gareth l-a pocnit şi el trimiţându-l în celălalt perete, apoi, încercând să se îndrepte, s-a împiedicat de un cablu şi s-a prăbuşit peste un maldăr de trepiede. Începea să semene din ce în ce mai mult cu Tom şi Jerry.

În clipa următoare, Andreas, care urmărise toată întâmplarea fără să mişte un deget, a ridicat sticla de şampanie spărgând-o de marginea patului şi s-a îndreptat cu o viteză incredibilă spre Gareth. Prins în colţul camerei, Gareth s-a dat jos de pe trepiede scuturându-şi capul. Ochiul drept începea să i se închidă. Fruntea, chiar deasupra sprâncenei, îi sângera în locul în care fusese lovită cu inelul de aur al lui Vic.

S-a dat înapoi din calea lui Andreas până la perete.

– Să te vedem acum, băiete, a murmurat Andreas cu vocea aproape mângâietoare. Te învăţ eu să fii dur cu mine. Şi zicând acestea i-a fluturat în faţă lui Gareth marginea ascuţită a sticlei. Dă-mi filmul înapoi.

Gareth îl privea fix, fără să i se mişte nici măcar un singur muşchi pe faţă.

– Netrebnicule, a zis el.

Apoi am înţepenit de groază când l-am văzut pe Mannie că ieşise dintre ghivecele cu flori cu un cuţit în mână şi se îndrepta necruţător dinspre dreapta. Fără să gândesc, am ridicat veioza Christopher Wray şi am aruncat-o după el, direct la ţintă. Doar pentru o secundă, lui Andreas i-a slăbit atenţia, dându-i lui Gareth prilejul să sară pe el şi să-l trântească la podea. S-au rostogolit de câteva ori – ai fi zis că sunt Tommy Brook şi Mr. Tod – strigându-şi vorbe de ocară. Apoi, în sfârşit, Gareth a rămas deasupra şi-i căra pumni în faţă lui Andreas. Un

moment am crezut c-o să-l omoare. Apoi s-a ridicat în picioare, l-a apucat zdravăn şi l-a aruncat în ecranul cu tapet, ca pe un clovn printr-un cerc de foc.

A urmat încă o pauză lungă. Gareth s-a uitat pe-ndelete prin cameră. Erau toţi lungiţi lângă perete sau pe podea. Apoi, deodată, s-au auzit aplauze şi Angelica a ieşit repede de sub pat, cu toca de călugăriţă strâmbată pe cap.

– De trei ani de zile aştept pe cineva care să facă asta, a spus ea.

Braţul lui Gareth sângera. Cred că se tăiase în sticla spartă a lui Andreas.

– Pierzi foarte mult sânge, am murmurat eu luând o jupă din mătase de culoarea piersicii care se afla pe podea.

– Am să-i dau sărutul vieţii, s-a auzit o voce de sub pat. Gareth m-a apucat de încheietura mâinii.

– Vino, hai să plecăm de aici.

19

Speram că mânia lui Gareth se domolise după ce-i făcuse praf studioul lui Cy, dar toată furia lui s-a revărsat asupra mea când ne îndreptam de la Parkside spre Londra, cu islazul Wimbledon pe partea dreaptă.

– Am încercat să te ajut, a zbierat el. Toți am încercat. Jackey te-a îngrijit ca pe un copil în ultimele opt săptămâni și apoi a trebuit să vină după-amiaza asta ca să distrugi totul – tocmai atunci când Jackey avea nevoie de tine. Nu te înțeleg, Octavia. Îți dorești cumva să mori? Nu-ți pasă chiar de nimeni?

A depășit o mașină trecând la un centimetru distanță de ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mergeam în același sens cu traficul. Navetiștii care se întorceau acasă și mergeau încet în direcția opusă, se holbau la noi cu uimire. Unii dintre ei se opreau ca să-și ridice capotele. Canicula nu dispăruse, dar cerul albastru senin de dimineață se întunecase și devenise amenințător.

– De ce ai făcut asta? m-a întrebat Gareth în timp ce depășea o altă mașină. Hai, spune-mi, vreau să știu.

– Nu pot să-ți spun.

– Sigur că nu poți. Atunci să-ți spun eu: ești atât de leneșă, încât n-ai rezistat să nu faci repede rost de niște bani de la Andreas. Dar, Dumnezeule, ai fi plătit pentru asta, te-ar fi distrus în câteva luni!

Treceam acum pe lângă Wimbledon Windmill. Mă uitam fix la iazul secat și la marile întinderi de iarbă decolorată, înnegrită peste tot de focuri.

Gareth a continuat şi mai aprig.

– Cred că te încântă gândul că la standurile de ziare bărbaţilor le-ar fi curs balele în faţa fotografiei tale, ar fi aburit vitrinele în Soho ca să-ţi vadă mai bine sânii şi să nu mai vorbim de cei care s-ar fi aşezat în pat cu revista în mână, fără să se mai dezbrace.

– Cu greu ar rezista să nu-şi scoată parpalacele în dormitor, am protestat eu.

– Nu fi impertinentă! a urlat.

Ajunsesem la sensul giratoriu de la Tibbet's Corner, dar el era atât de înfuriat, încât uită să vireze la dreaptă către Putney şi a trebuit să se întoarcă de trei ori, ceea ce nu i-a îmbunătăţit starea de spirit.

– Nu dai doi bani pe reputaţia ta, nu-i aşa?

– Nu, m-am răstit eu. Aveam nevoie de bani foarte repede, asta-i tot. Dar tu eşti prea bogat ca să poţi să-nţelegi astfel de lucruri.

Gareth s-a întors către mine, scos din sărite.

– N-ai nici măcar idee cât am fost de săraci când am fost copil?

– Nu vreau să aud, i-am spus astupându-mi urechile. L-am citit pe D.H. Lawrence, ştiu deja destul de multe despre sărăcie şi mineri. Sunt pur şi simplu sătulă să te văd cum îmi supraveghezi comportamentul. Cine naiba te crezi, Mary Whitehouse, tu, marele galez puritan?

– Mi-ai mai spus o dată aşa, a remarcat el.

– Ce?! am ţipat eu fără să-mi iau mâinile de la urechi.

– Scuteşte-mă, a răcnit şi el apucându-mă violent de braţ şi smulgându-mi mâna de la ureche.

Am stat foarte potolită şi am privit cum urmele albe lăsate de degetele lui începeau să se înroşească. Apoi am văzut cu coada ochiului că juponul din mătase de culoarea piersicii cu care îi legasem braţul era complet plin de sânge şi o pată roşie i se scurgea pe cămaşa albastră. Se albise la faţă. Deodată m-am înduioşat.

– Pentru Dumnezeu, hai să încheiem un armistiţiu şi să mergem la spitalul Roehampton. Trebuie să-ţi coasă braţul, am zis.

– N-am nevoie să-mi coasă nimic, a spus el apăsând brusc pe frână la capătul străzii mele. Aplecându-se peste mine mi-a deschis uşa.

– Şi acum dă-te jos ori te arunc eu şi să nu îndrăzneşti să te întorci spăşită la Jackey. De acum înainte descurcă-te singură.

Întorcând maşina a pornit în viteză, lăsând un nor de praf în urma lui. După ce a plecat am început iar să tremur. Cum draculuí aveam să-i spun lui Xander că nu făcusem rost de bani? N-aveam nici măcar cu ce să achit chiria. Cu siguranţă că doamna Lonsdale-Taylor mă va azvârli în stradă. Întâmplările din după-amiaza aceea mă lăsaseră într-o stare de şoc. M-am îndreptat indiferentă către fluviu şi mi-am scos pantofii din picioare când am ajuns lângă islaz, fără măcar să observ că iarba uscată şi ascuţită îmi înţepa tălpile.

În faţa mea, pe potecă, au căzut câteva picături mari de ploaie. Poate că în sfârşit seceta avea să se sfârşească. Frunzele plopilor au foşnit deodată în bătaia vântului. Era o lumină ciudată, de parcă ai fi înotat cu ochii deschişi sub apă. Oamenii ieşiţi la picnic sau să-şi plimbe câinii se grăbeau spre casă, privind neliniştiţi către cer. Până şi corbii amuţiseră. Pe malul apei zăceau aruncate cutii de coca cola, sticle goale şi cornete de înghetată. Ca să se mai răcorească, doi câini se bălăceau în apă. Aş fi vrut ca Monkey să fie cu mine, să-mi ţină companie.

Un strop de apă mi-a căzut pe faţă, apoi altul pe mână. Cerul lipsit de culoare s-a brăzdat dintr-o dată cu fulgere, urmate la trei secunde de un tunet care a zdruncinat pământul. Întreaga vale părea că fierbe, ploaia începuse să cadă repede, răpăind în frunzele de deasupra mea, acoperind apa cu cerculeţe şi izbind pământul uscat. Încă

un fulger a despicat cerul, urmat de altul mult mai strălucitor care parcă s-a încolăcit în jurul unui ulm aflat doar la câțiva metri mai încolo și l-a despicat în două. A început să plouă torențial.

Nu-mi păsa. Voiam să fiu lovită de fulger. Mi-am lăsat capul pe spate și am simțit cum picăturile de apă mi se scurg în jos pe gât și năvălesc în cascade pe față, curățindu-mi tot machiajul acela îngrozitor de scenă. În două minute eram udă leoarcă. Fulgerele apăreau acum la aceleași intervale de timp ca și trăznetele. Zgomotele acelea îmi lăsau impresia că Gareth este în rai și devastează un alt studio.

Nu știu câte ceasuri am hoinărit în această stare vecină cu nebunia. Mă simțeam ca regele Lear: „Bieți nenorociți goi, oriunde v-ați afla, implorând ca această furtună nemiloasă să se oprească."

S-a întunecat dintr-o dată. Furtuna s-a îndepărtat, bolborosind ca un bețiv întors de la cârciumă. Ploaia se mai potolise și se lăsa noaptea. În depărtare zăream luminile portocalii de pe străzile din jurul islazului. Cred că era aproape ora nouă.

Era absolut necesar să dau ochii cu Xander, cu doamna Lonsdale-Taylor și să rezist reproșurilor lor. Am luat-o spre casă fără nici o tragere de inimă. Eram udă până la piele și înghețată bocnă. Probabil că temperatura scăzuse până la 25°C, dar după săptămâni întregi de caniculă ai fi putut să crezi că eram acum în toiul iernii. Combinezonul meu roz, pe care îl îmbrăcasem conformându-mă instrucțiunilor lui Andreas, avea propriile lui instrucțiuni tipărite pe eticheta de la spate: „Trebuie curățat doar chimic." Din cauza ploii se strâmtase în mod drastic, ajunsese cât o fustă mini și mă strângea cumplit. Părul îmi atârna în șuvițe umede. Oamenii care își plimbau câinii înainte de-i trimite la culcare mă priveau ciudat când treceam pe lângă ei în picioarele goale. Din

islaz ieşeau acum aburi ca dintr-o mlaştină plină cu crocodili.

Mergeam nepăsătoare pe stradă. Grădinile erau aplecate sub greutatea apei. În şanţuri, şuvoaiele de apă se scurgeau cu repeziciune, felinarele de pe stradă se reflectau pe asfaltul ud. M-am oprit în faţa casei încercând să storc din mine curajul necesar pentru a intra şi mi-am şters picăturile de ploaie de pe pleoape. Poarta de fier era rece ca gheaţa când am atins-o.

În clipa următoare, Monkey a ieşit val vârtej pe uşa din faţă şi mi-a sărit în braţe scheunând isteric, lingându-mi mâinile şi zgâriindu-mă cu ghearele pe picioarele goale. Am încercat să mă furişez pe scări, pe lângă doamna Lonsdale-Taylor, dar aceasta a ieşit ca un glonte din bucătărie, iar faţa ei de friptură prăjită era rigidă şi dezaprobatoare.

– Nenorocita asta de furtună mi-a rupt toţi nemţişorii, s-a lamentat ea.

– Ah, îmi pare rău! Ce păcat, după ce i-ai îngrijit tot timpul secetei! am spus eu urcând încet scările, dar n-am reuşit s-o evit.

– Unde naiba ai fost? Cei de la birou te-au sunat toată ziua. Au trecut nişte oameni pe-aici. Nu cumva ai vreo problemă? Sper că n-ai uitat de chirie.

– Îţi dau banii mâine.

Ajunsesem la cotitura scării.

– Ne-am înţeles să-mi plăteşti în ultima vineri din lună, a strigat după mine, aşa că aş dori să mi-i dai chiar acum. A, te aşteaptă cineva sus. Ţi-am spus că nu vreau să aduci bărbaţi după ora nouă seara. Spune-i să plece imediat.

Am urcat următorul etaj cu inima grea. Era probabil Xander, mă aştepta să-i aduc banii. Am deschis uşa. Era întuneric în cameră. Inima mi-a tresăltat. În dreptul feres-

trei stătea un bărbat. Nimeni n-ar fi putut să confunde umerii aceia laţi. Era Gareth.

– Ce cauţi aici? am şoptit.

– Pe tine, mi-a răspuns.

– Nu înţeleg.

– Te iubesc, mi-a declarat cu simplitate. Aşa nu mai pot continua.

Am alergat către el.

– Ah, te rog, ia-mă în braţe.

Şi-a pus braţele în jurul meu, m-a sărutat şi am simţit forţa, căldura şi dragostea emanate de trupul lui.

– Draga mea, a murmurat el cu faţa îngropată în părul meu. Iisuse, îmi pare rău! Am fost atât de supărat în după-amiaza asta, dar eram foarte gelos şi nu înţelegeam ce se petrece.

– N-am avut încotro, i-am destăinuit şi am început să plâng în hohote. Numai aşa puteam face rost de bani.

– Ştiu, taci, iubita mea, taci! M-am întâlnit cu Xander după ce te-am lăsat pe tine. Eram extrem de nefericit, trebuia să vorbesc cu cineva. El mi-a povestit totul.

– Dumnezeule, ce-o să facă?

– I-a mărturisit Pamelei şi apoi s-a dus la poliţie. Era singura şansă. Am mers cu el la sediu şi l-am ţinut de mână prima jumătate de oră. O să se descurce.

– Ce-a spus Pamela? Şi Ricky?

– Draga mea, puţin mi-a păsat.

– Nu puteam să nu-l ajut pe Xander, am murmurat. A avut mereu grijă de mine.

– Ştiu, am aflat toate astea. Aş fi vrut doar să vii la mine, în loc să te duci la Andreas. Şi acum pentru Dumnezeu, scoate-ţi hainele astea ude!

Mi-a dat drumul şi a aprins lumina. Nu mă mai puteam ţine pe picioare, aşa că m-am aşezat pe pat, holbându-mă prosteşte la el. Ochiul drept i se închisese de tot. Purta aceeaşi cămaşă pătată de sânge, dar cel puţin

îi bandajase cineva brațul. Mi-a tras valiza jos de pe dulap și smulgându-mi rochiile de pe umeraşe a început să mi le îndese în ea.

– Ce faci?

– Bagajele. Te iau de aici.

– N-am unde să mă duc, i-am şoptit.

– Mergi cu mine acasă.

– Dar nu pot. Lornei n-o să-i placă.

– Ce legătură are ea cu toate astea?

Mi-a ridicat rochia albastră.

– Cu asta erai îmbrăcată când te-am văzut prima oară. Pune-ți-o și acum.

A aşezat-o pe pat.

– Dar tu şi Lorna, mă înecam cu vorbele, nu urmează să vă căsătoriți?

S-a oprit o clipă cu hainele mele în mâini.

– Cine te-a făcut să crezi asta?

– Chiar ea. Zicea că tu...

– Nu *eu, Charlie!*

– Charlie, m-am mirat eu prosteşte. *Charlie!* Dar cum naiba?

– S-au cunoscut la tine în apartament, mi-a explicat Gareth. În noaptea în care a dormit la tine a invitat-o să se ducă pe la el pe la magazin, a scos-o în oraş de câteva ori şi aşa a început totul. Zicea că în seara aceea i-ai spus că eşti îndrăgostită de cineva. A presupus că e vorba despre Charlie. Din cauza asta îi venea atât de greu să-ți mărturisească.

– Ah, Doamne, am rostit eu, despre tine era vorba. Te-am iubit din clipa aceea când mi s-a făcut rău pe vapor. Dumnezeule, ce încurcătură stupidă!

Am început să râd, dar râsul mi s-a transformat imediat în plâns. Gareth mi-a azvârlit şi celelalte lucruri în valiză, m-a luat în brațe şi m-a strâns atât de tare, de am crezut că o să-mi rupă coastele.

– Dă-ţi odată rochia aia jos, că altfel ţi-o scot chiar eu! M-am înroşit.

– Nu pot, pentru că te uiţi la mine.

A zâmbit.

– După tot ce-am văzut mai devreme, nu înţeleg de ce atâta falsă modestie.

A citit probabil ceva pe faţa mea, pentru că s-a întors cu spatele şi a început să discute cu Monkey, care stătea zgribulit în valiză.

Tocmai îmi scosesem combinezonul ud de pe mine, când s-a auzit un ciocănit puternic în uşă. M-am înfăşurat într-un prosop înainte ca doamna Lonsdale-Taylor să intre în cameră.

– Domnişoară Brennen, a îngăimat ea, ţi-am spus că nu vreau să aduci bărbaţi în casa mea. Trebuie să plecaţi imediat, a adăugat către Gareth.

– Vom pleca de-aici în cinci minute, i-a replicat Gareth scurt şi tăios. Aşa că şterge-o din cameră.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, tinere? a exclamat doamna Lonsdale-Taylor. Cu banii pe chirie cum rămâne? Îmi datorezi şaizeci de lire.

Gareth a băgat mâna în buzunar şi a scos un teanc de hârtii. A numărat şase de câte zece şi i le-a întins. Apoi s-a uitat la sărmanul Monkey care stătea tot zgribulit în valiză.

– Cât vrei pentru câine?

– Nu-i de *vânzare*. A fost al ultimului meu soţ.

– Zece lire? a propus Gareth.

– Nu mi se pare de ajuns.

– Douăzeci? a întrebat Gareth îndesându-i bancnotele în mână. Acum ieşi afară cătea grasă şi terorizează pe cineva cu aceleaşi dimensiuni.

Trei sferturi de oră mai târziu, Gareth şi cele două fiinţe oropsite ale lui au ajuns acasă şi stăteau în sufragerie. Deşi aveam pe mine unul din puloverele lui şi

sorbeam coniac dintr-un pahar mare, am început din nou să tremur îngrozitor. Tensiunea era de nesuportat. Singurul sunet ce se auzea era făcut de Monkey, care rodea plin de extaz rămăşiţele unui os de oaie găsit de Gareth prin frigider.

– E fericit, a constatat Gareth. Acum e rândul meu, vino aici.

– Nu pot, i-am zis cu vocea sugrumată.

– Bine, atunci vin eu la tine.

S-a aşezat pe canapea, cam la un metru distanţă. Îmi ţinteam disperată privirea în paharul de coniac.

– Iar acum am să-ţi ţin o prelegere scurtă. Dacă ai şti prin ce am trecut de când ne-am întors de pe vapor şi cât de mult te-am dorit! Am crezut c-o să mă usuc de tot. Ştiu că m-am comportat ciudat, dar asta doar pentru că nu vedeam cum ai putea să ai şi tu aceleaşi sentimente faţă de mine. Motivul pentru care am fost de acord până la urmă să mă ocup de Seaford-Brennen a fost posibilitatea de a ţine legătura cu tine. Am făcut tot posibilul să mă împrietenesc cu fratele tău degenerat, Xander, cu speranţa c-o să pună o vorbă bună pentru mine. Îl sunam pe Jakey în fiecare seară ca să aflu cum o duci. De ce crezi că nici unul din tipii de acolo nu s-a luat vreodată de tine? Pentru că i-aş fi concediat pe loc dacă ar fi făcut asta.

– Nu te cr-cred, i-am spus perplexă.

– Nu mă întrerupe, m-a rugat. Ai avut dreptate că sunt un puritan galez. Nu suportam să se apropie cineva de tine. Am înnebunit aproape de gelozie din cauza lui Jeremy şi Charlie, iar în după-amiaza asta, după cum ai observat, mi-am pierdut minţile.

– Ai fost încântător, am şoptit atingându-i cu mâna sărmanul ochi lovit.

A zâmbit, prinzându-mi mâna între umăr şi obraz.

– E normal să-ți dau o explicație atâta timp cât te-am abandonat pe stradă. Apoi am stat de vorbă cu Xander. Mi-a povestit despre copilăria și părinții tăi și cât de urât s-au purtat cu tine tot timpul. Dar toate au luat sfârșit acum.

Și îngenunchind lângă mine m-a cuprins în brațe. Am început să plâng.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat în șoaptă.

– N-are sens, am oftat eu. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Sunt sortită să tânjesc după tine, dar asta doar în sufletul meu. Ai avut dreptate încă de la început, sunt frigidă. Am ajuns în pat cu foarte mulți bărbați dar niciodată n-am simțit nici o plăcere. Știu să mă prefac destul de bine, dar înlăuntrul meu sunt ca de piatră.

– Taci, iubito, taci!

Mă dezmierda cu delicatețe, ca pe un cal de rasă.

– Ți-am spus asta, pentru că te iubesc. Nu te merit.

– Lasă-mă pe mine să judec asta, a propus el. N-ai fost niciodată iubită așa cum trebuie, ai fost doar răsfățată, dar tot timpul ți se spunea să te duci și să te joci în altă parte și să apari doar când veneau invitați la ceai, ca să se mândrească cu frumusețea ta. Vino, a continuat ridicându-mă în picioare și conducându-mă spre dormitor. Hai să nu mai pierdem vremea.

– Nu, am zis și m-am desprins de lângă el. Vei fi dezamăgit, cu tine nu mă pot preface.

– N-am să fiu, pentru că nu aștept nimic. Trebuie să ne obișnuim unul cu celălalt.

În dormitor a aprins o veioză care ilumina patul dublu și a dat la o parte cuvertura de blană. În timp ce mă dezbrăca cu o incontestabilă îndemânare, mă gândeam la câte femei trebuie să se fi întins pe acel pat înaintea mea... Mă simțeam ca un cal de curse ce concura pentru prima oară și care avea de sărit un obstacol înalt de un

metru şi jumătate pe care toţi concurenţii dinaintea lui reuşiseră să-l sară.

Când am ajuns în pat, m-a strâns în braţe cu tandreţe, până când toate grozăviile zilei au început să mi se risipească din minte. Apoi mi-a spus:

– N-am să te ating nici măcar cu un deget în seara asta. Eşti prea obosită.

M-am simţit uşor dezamăgită.

– Cel puţin, nu cred, a continuat el punându-mi mâna caldă pe sâni şi cuprinzându-mi sfârcurile între degete.

– Priveşte, a şoptit el, am atins-o pe Octavia.

Am râs uşor.

– Aşa-i mai bine. Vino iubito şi ţine minte, de acum înainte eu o să am grijă de tine şi n-am să te părăsesc niciodată, cum a făcut nenorocita aia de maică-ta.

M-a sărutat cu multă tandreţe până când am simţit că valuri de dorinţă începeau să freamăte în mine.

– E vineri, a spus el şi mâna lui cobora tot mai jos pe corpul meu. Avem tot weekend-ul la dispoziţie. N-avem nevoie să ne mai ridicăm din pat.

Apoi, mai târziu mi-a zis:

– Relaxează-te, iubito, nu te strădui aşa tare, nu-i nici o grabă. De fapt cred că-mi *place* să fac toate astea pentru tine.

Apoi, mai târziu:

– Nu te mai lupta cu mine, suntem în aceeaşi tabără.

Apoi, deodată s-a întâmplat – ca o maşină de spălat grozavă, glorioasă, vijelioasă – e singura descriere pe care pot s-o fac – lăsându-mă înfiorată de plăcere ca ultimele suspine ale storcătorului de rufe. Iar după aceea am plâns din nou pentru că eram fericită, iar el mă ţinea în braţe şi-mi şoptea cât de mult mă iubeşte. Apoi am adormit.

Ceva mai târziu m-au trezit zorile. Uitasem să tragem draperiile. Nu vedeam decât ferestrele mari, iar prin ele

platanii din Holland Park. Am clipit, m-am întors şi l-am găsit pe Gareth uitându-se la mine. Credeam că visez.

Mi-am întins mâna ca să-i ating obrazul.

– Eşti adevărat? am întrebat nevenindu-mi să cred.

El mi-a zâmbit.

– Sunt dacă şi tu eşti.

Ochiul i se înnegrise, iar bărbia îi era plină de julituri.

– Am impresia că stau în pat cu Henry Cooper, i-am spus. Nu mi-am imaginat niciodată că eşti un amant atât de formidabil. Crezi c-ar fi cu putinţă s-o mai facem odată?

Şi am făcut-o şi a fost chiar mai bine decât ultima dată şi am ţipat de plăcere şi bucurie pentru că fusesem atât de isteaţă.

Când m-am trezit iar din somn, nu mai era acolo. M-am uitat prin jur cuprinsă de panică, apoi am găsit un bilet pe pernă.

„Am plecat la cumpărături cu Monkey. Mă întorc pe la unsprezece. Te iubesc. G."

Încă mai eram copleşită de uimire faţă de ceea ce mi se întâmpla. M-am ridicat, m-am înfăşurat într-un prosop, am intrat în bucătărie şi am găsit un teanc de plicuri nedesfăcute. Le-am răsfoit. Trei dintre ele erau în mod sigur scrise de femei. Le-am întors. Unul era de la Michelle din Franţa, altul de la Sally din Orientul Mijlociu, iar celălalt nu avea nici un nume trecut pe spate dar era ştampilat în Taunton şi pe el scria „personal şi confidenţial."

Eram copleşită de groază. Gareth avusese milioane de femei înaintea mea. Ce-avea să-l oprească să aibă şi pe viitor tot atâtea? Declaraţiile de aseară probabil că fuseseră doar un vicleşug cu care să mă atragă în patul lui. Nu mai puteam suporta. M-am întors în dormitor şi m-am aşezat pe pat tremurând, simţindu-mă trasă în jos în caverna aceea neagră şi dezgustătoare a groazei.

– Stai calmă, îmi repetam într-una. Totul este în ordine.

Deodată am tresăltat de spaimă când a sunat telefonul. Era doamna Smith.

– Nu-i aici, i-am spus.

Simțeam cum se zbârlește pielea pe mine.

– Nu-i nimic. Spune-i doar că totul este în ordine.

– Am să-i transmit, i-am zis înțepată.

Doamna Smith a râs.

– Mă bucur nespus că v-ați apropiat până la urmă, a spus ea. A fost absolut insuportabil de când s-a întors din călătoria cu vaporul. O să fie plăcut să știu că lucrez din nou pentru o ființă umană.

– Ah, m-am bâlbâit eu și m-am înroșit din cap până-n tălpi. Vrei să spui că... era atât de clar?

– Da, mi-a zis ea. E un om foarte drăguț. Cred că ești foarte norocoasă, iar dacă te uiți după ușa de la sufragerie s-ar putea să mai găsești ceva care să te convingă.

A închis telefonul.

Am alergat în sufragerie. În spatele ușii, sprijinite de perete erau două tablouri. Le-am întors și mi s-a tăiat răsuflarea de încântare. Unul era cel cu Adam și Eva, celălalt era Cotman-ul. Le priveam perplexă și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Apoi am auzit cheia în ușă și zgomot de pași. Monkey a năvălit pe scări și a ajuns primul la mine dar, în clipa următoare eram în brațele lui Gareth, iar Monkey zburda și făcea giumbușlucuri în jurul picioarelor noastre.

– Eram îngrijorată să nu te fi prins vreuna din matahalele lui Andreas. Annabel Smith zice că ai fost cu o falcă-n cer și una-n pământ de când te-ai întors din călătoria cu vaporul, am îndrugat eu incoerent. Și mi-ai adus tablourile înapoi. Este cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine. Nu-mi vine să cred. Când ai făcut asta? am adăugat în timp ce urcam scările.

– Într-o zi, săptămâna trecută. Nu le-am atârnat. Mi-am zis că trebuie să te hotărăşti singură unde vrei să le pui. Dar tabloul cu Adam şi Eva n-o să-l aşez deasupra patului, ca să nu-ţi mai distragă atenţia atunci când facem dragoste.

M-am înroşit.

– Presupun că afurisitul de Xander ţi-a spus asta.

S-a oprit în uşa de la bucătărie şi mi-a sărutat umărul gol.

– Iisuse, ce frumoasă eşti, Octavia. Crezi c-o să te descurci cu o gorilă întreprinzătoare pentru tot restul vieţii tale?

Apoi m-a sărutat pe gură.

– Xander ar trebui să fie împuşcat, am spus când am putut să vorbesc, roşindu-mă şi mai tare de furie.

A râs.

– Doar te tachinez.

A sunat telefonul.

– Dacă este tot doamna Smith, mi-a zis că n-ai de ce să-ţi faci probleme, i-am transmis eu.

Era Xander.

Careth l-a ascultat o clipă, apoi i-a zis:

– Minunat. Vorbeşte cu Octavia.

– Bună, draga mea, mi-a spus Xander. Era foarte vesel.

– Totul e bine? l-am întrebat.

– Ei, lucrurile au fost cam încurcate. Ricky a făcut cea mai rumpită scenă şi speram foarte tare că Joan va face tromboză coronară, dar Pammie a fost întruchiparea loialităţii. Le-a spus să nu se bage. Poliţia a pus mâna pe şarpele ăla de Guido. Aşa că, până la urmă, lucrurile n-au ieşit chiar aşa de prost. Şi trebuie să-ţi spun, şi-a coborât el vocea, că am reuşit să cad în picioare. Am întâlnit un poliţist fermecător, care s-a purtat minunat cu mine.

– Xander, eşti îngrozitor.

– Păi dacă tu l-ai luat pe Gareth, trebuia să găsesc o consolare. Îmi pare foarte rău, n-am ştiut că trebuie să-ţi scoţi hainele ca să obţii banii aceia.

Când m-am întors în bucătărie, Gareth prăjea şuncă şi ouă. În timp ce-l mângâiam pe Monkey i-am povestit despre poliţist.

– Este incorijibil, a spus Gareth. Totuşi, o să fie simpatic în rolul de cumnat.

M-am oprit din mângâiat.

Gareth a întors gânditor şunca din tigaie, apoi a aruncat o privire scurtă în direcţia mea.

– Ce-ai spus? l-am întrebat eu în şoaptă.

– Am spus că abia aştept să-mi fie cumnat.

– N-ar trebui să mă tachinezi, m-am bâlbâit.

– Dar nu te tachinez. Doar ţi-am spus că am fost la cumpărături azi dimineaţă.

Şi-a scos din buzunar o cutie din piele bleumarin şi mâna i-a tremurat uşor când mi-a întins-o. Am avut dificultăţi mari cu încuietoarea. Înăuntrul cutiei era cel mai mare safir din câte văzusem vreodată.

– Ah, am murmurat. Este chiar pentru mine?

– Pentru nimeni altcineva. A închis aragazul şi s-a apropiat de mine ca să-mi pună inelul pe deget.

– Ce-o să faci cu haremul tău, Annabel Smith et comp.?

– Renunţ la ele dacă vrei.

– Nu e *nevoie* să te însori cu mine, i-am spus.

– Ba da, mi-a zis el, nu degeaba sunt un galez puritan. Vreau să fac puţină ordine în lucruri, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Monkey, vreau să-l fac să se simtă protejat.

M-am hlizit.

– Am de gând să fac în aşa fel încât nimeni să nu se mai apropie de tine, a continuat el, ochii devenindu-i deodată serioşi. Dar te avertizez, iubito, chiar şi dacă va trebui să ne batem ca mâţele, tot eu voi fi acela care

poartă pantaloni. Vei face ceea ce-ţi voi spune eu şi dacă începi să faci pe nebuna, îţi arăt eu ţie. Aşa sunt minerii. Ne ţinem femeile sub lacăt, le pocnim dacă ne fac probleme, dar ştim să le şi iubim.

Brusc am simţit cum mi se înmoaie genunchii.

– Putem să facem dragoste repede, înainte de micul dejun? l-am întrebat.

N-am mai ajuns până în dormitor, pentru că podeaua din bucătărie s-a dovedit perfect satisfăcătoare.